

Tiên Hoa Thiên Yếu Sáp Ngưu Phần

Contents

Tiên Hoa Thiên Yếu Sáp Ngưu Phần	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	56
22. Chương 22	58
23. Chương 23	61
24. Chương 24	63
25. Chương 25	66
26. Chương 26	68
27. Chương 27	70
28. Chương 28	72
29. Chương 29: Thiếu	74
30. Chương 30	75
31. Chương 31: Thiếu	77
32. Chương 32	77
33. Chương 33	79
34. Chương 34	81
35. Chương 35	82
36. Chương 36	84
37. Chương 37	86
38. Chương 38	88
39. Chương 39	90
40. Chương 40	91
41. Chương 41	93

42. Chương 42	95
43. Chương 43	97
44. Chương 44	98
45. Chương 45	100
46. Chương 46	102
47. Chương 47	104
48. Chương 48	105
49. Chương 49	107
50. Chương 50	109
51. Chương 51	111
52. Chương 52	113
53. Chương 53	115
54. Chương 54	117
55. Chương 55	119
56. Chương 56	121
57. Chương 57: Thiếu	122
58. Chương 58	123
59. Chương 59	125
60. Chương 60	126
61. Chương 61	128
62. Chương 62	130
63. Chương 63	132
64. Chương 64	134
65. Chương 65	136
66. Chương 66	138
67. Chương 67	140
68. Chương 68	142
69. Chương 69	144
70. Chương 70	146
71. Chương 71	148
72. Chương 72	149
73. Chương 73	151
74. Chương 74	153
75. Chương 75	156
76. Chương 76	158
77. Chương 77	158
78. Chương 78	158
79. Chương 79	158
80. Chương 80	158
81. Chương 81	163
82. Chương 82	163
83. Chương 83	163
84. Chương 84	168

Tiên Hoa Thiên Yêu Sáp Ngưu Phần

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, 1×1, mỹ cường, sinh tử, ngược luyện, HE
 Bản gốc: Hoàn 84 chương. Editor :Lợm Tà mị th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-hoa-thien-yeu-sap-nguu-phan>

1. Chương 1

Đó là một nam nhân khá cao lớn. Khi y vừa bước vào khách điểm liền khiến cho người ta có cảm giác áp bức khá mãnh liệt. Nếu so với người bình thường thì y thân cao trên tám thước; khuôn mặt ngấn nấp; ngũ quan không được coi là tuấn soái của y như đang chịu đựng điều gì đó. Đôi mắt của y tuy không lớn nhưng khi nhìn thoáng qua lại khiến người ta như chìm vào trong. Cái mũi y thực cỡ ứng câu, hơi có chút hương vị người Tây Vực; màu da thiên hắc như đồng; bên trái gương mặt có năm vết sẹo dữ tợn như đã thú khiến người ta có chút không dám nhìn thẳng. Toàn thân y bị áo choàng đen che kín; tuy bờ vai rộng, dáng người cao lớn nhưng bước đi của y trầm ổn mà không nặng nề, vừa nhìn liền biết rõ cao thủ. Nam nhân như vậy chắc là một đấng anh hùng! *(nguyên văn là ‘thiết tranh tranh đích hán tử’, chắc cũng đại loại như vậy)*

Có điều tuy bây giờ trời đã sang thu, nhưng với thời tiết nóng bức này thì vẫn chưa đến cần mặc áo choàng dày như vậy. Hay vị đại hán này không phải người thường? Tiểu nhị tự hỏi, thấy y đến liền chạy nhanh ra tiếp đón.

“Khách quan muốn dùng gì? Khách điểm chúng tôi có loại rượu trắng ngay cả đại quan, quý nhân ở kinh thành đều khen ngợi, ngài có muốn dùng vài chén?”

Hán tử kia liền đáp “Được”, nhưng lập tức như nghĩ đến cái gì, bàn tay dưới áo choàng đặt lên bụng, lại nói: “Thôi khỏi, cho ta một bát mì Dương Xuân, thêm ba cân thịt bò”.

Nghi vấn trong lòng tiểu nhị càng lớn, nhưng có tiền là đại gia, người ta yêu cầu sao thì cứ làm vậy, y phân phó thì mình làm theo thôi.

“Khách quan, một chén mì Dương Xuân và ba cân thịt bò của ngài đây...” Trong chốc lát, tiểu nhị liền đem đồ của hán tử đến. Vừa đặt đồ xuống, gã lập tức ngậy người, ngay cả khi làm đổ bát mì lên người đại hán cũng không để ý. Có điều không chỉ tiểu nhị, hầu hết mọi người trong điểm cũng khó có thể dời ánh mắt khỏi “hắn”.

Người đó khuôn mặt tựa như ngọc cẩm thạch; tuy mày kiếm dài, mảnh nhưng lại tương xứng với đôi mắt phượng đoạt hồn khiến người khác hô hấp không thông; lại càng không nói đến khuôn mặt không tỳ vết này, có khi Đát Kỷ tái thế cũng chỉ được như vậy; ngay cả chiếc đơn bào màu trắng kia khi mặc trên người “hắn” cũng như được tân trang. Dù “hắn” đang mặc nam trang, ánh mắt gian tà cũng mang một tia anh khí, nhưng mọi người đều nguyện ý tin rằng “hắn” là nữ phần nam. Trong tay “hắn” đang bế một đứa bé ngoại hình như được đúc cùng một khuôn với “hắn”, ngoài đứa nhỏ của “hắn” ra thì không thể có khả năng khác, thật không biết là người nào may mắn được mỹ nhân ưu ái. Tuy nhiên, sống cùng một mỹ nhân như vậy, chỉ sợ người đó mỗi ngày đều phải lo lắng cho bề ngoài của mình.

Thấy “hắn” đang đi đến chỗ mình, trái tim tiểu nhị sắp nhảy ra ngoài, khóe miệng còn không tự giác chảy ra nước miếng. Đến khi “hắn” đến gần, tiểu nhị mới phát hiện “hắn” thấp phần cao gầy, so với mình còn cao hơn, chỉ thấp hơn vị đại hán kia một chút. Không ngờ rằng mỹ nhân này khi nhìn mình thì nhú mày, khẩu khí không tốt mở miệng nói:

“Khách điểm chất lượng phục vụ thấp như vậy, Triệu Đại Ngưu, người không định đổi chỗ khác sao? Người nhìn đi, đổ hết nước canh lên người rồi!”

Thật là người đẹp, giọng nói cũng đẹp, thanh âm trung tính cất lên không thua kém gì tiếng hót của chim Sơn Ca. Không nhận ra rằng mình bị đẩy ra, tiểu nhị vẫn còn đang ngây ngẩn thưởng thức cái đẹp. Sau một lúc lâu, gã mới ý thức được vị mỹ nhân này tựa hồ là người quen của vị đại hán kia. Lúc này hắn đang lau nước canh trên người y, mà y chẳng những không lĩnh tình, còn đem hấn nặng nề đẩy ra.

“Ta không dám làm phiền người!”

Mỹ nhân suýt nữa té ngã trên đất, ủy khuất khế cắn đôi môi đỏ thắm, khiến người ta thấy mà thương cảm. Mọi người nhất tề chỉ trích đại hán kia. Cái gì chứ? Một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu như người, người còn không biết thương hương tiếc ngọc! Lập tức có người thích bênh vực kẻ yếu đứng ra, nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Người sao lại phụ lòng người khác như vậy chứ! Ta nói vị tiểu mỹ nhân này, không bằng theo ta đi, dù nàng đã có hài nhi của tiền phu (*chồng trước í*), ta cũng sẽ coi là con của mình.” Mới nói được hai câu, người nọ liền lộ ra ánh mắt mê đắm.

Mỹ nhân cũng không thèm nhìn gã một cái, ngón tay búng ra, người nọ liền “Phanh” một cái ngã xuống, trên miệng sùi bọt mép. Đại hán tựa hồ càng tức giận hơn, đứng lên đưa tay về phía mỹ nhân lớn tiếng quát.

“Người lại hạ độc bậy bạ người khác! Đem giải được ra đây!”

Mỹ nhân khinh thường hừ lạnh một chút: “Ta không độc chết hấn đã là khách khí rồi, không có giải được...”

“Người...” Đại hán tức giận không nói nên lời. Không thèm nhìn mỹ nhân một cái liền bước qua hấn. Nhìn y như đang cố sức cong thắt lưng xuống, mỹ nhân một phen giữ chặt y, oán hận đập người kia một cước. Người nọ liền lập tức tỉnh lại, không dám nói nửa câu, mỹ nhân tuy đẹp nhưng lòng dạ rắn rết, vị ngư phủ lão huynh này, xin người tự bảo trọng, gã vẫn là chạy thì tốt hơn!

“Được rồi, theo ta trở về.” Mỹ nhân tuy lời nói lạnh lùng, nhưng ánh mắt câu hồn yêu mị kia, dù là người cứng rắn sắt đá cũng phải nhu hòa đi. Nhưng vị lão huynh này lại cố tình bắt sở vi động, kiên quyết quay đầu về phía sau.

Bé con một bên trợn trắng mắt nhìn trình độ của người cha mà phỏng chừng đến khi các đệ đệ của nó thành đàn vẫn chưa thu phục được người kia. Nó đành phải xuất mã vậy!

Hai mắt bé lập tức đầm lệ lưng tròng, bàn tay phấn nộn kéo kéo vạt áo của đại hán, thanh âm non nớt kêu lên:

“Nương...”

Mọi người cùng nhau nhìn đại hán. Tiểu muội muội, người gọi sai đối tượng rồi...

Đại hán kia cũng không phản bác, thân hình cao lớn nặng nề lung lay một chút, cố sức ngồi xuống ôm tiểu hài nhi, khẽ thở dài một tiếng. Bởi vì ngồi xuống ôm đứa bé, tiểu nhị đứng cách hán gần nhất mơ hồ thấy được dưới lớp áo choàng là cái bụng nhô to lên như người có thai năm, sáu tháng, thật chẳng tương xứng với người cao lớn như hán chút nào. Dụi dụi con mắt, nghĩ chắc mình nhìn nhầm; nhưng khi nhìn lại lại thấy rõ ràng hơn, quả thật là bụng của y rất lớn...

Mỹ nhân khẽ cắn môi, ánh mắt pha chút tư vị nhìn vị đại hán kia ôm lấy đứa bé, khẩu khí so với lúc trước mềm mại hơn rất nhiều.

“Dù như thế nào, người cũng nên quan tâm đến hai hài nhi chứ...”

Thân thể to lớn của đại hán thoáng động một chút, y thở dài một tiếng, mới mở miệng nói: “Ta đi theo người là được...”

Đến khi tổ hợp quý dị này ra khỏi khách điểm hồi lâu mới có người cả kinh kêu lên:

“A, ta nhớ ra rồi. Mỹ nhân kia chẳng phải Tà mị thánh y Vân Mị trong truyền thuyết, còn vị đại hán kia là vị thần đao hiệp nghĩa Triệu Đại Ngưu được xếp thứ tư trên giang hồ sao?”

“Không phải đâu. Chẳng phải người ta nói Vân Mị tuy đẹp nhưng lạnh lùng, ai dám đụng đến góc áo của hán đều bị hạ độc đến nửa chết nửa sống, sao lại cùng Triệu Đại Ngưu...”

“Chẳng lẽ vị Triệu Đại Ngưu mặt người dạ thú bắt ép hán?”

“Không thể nào. Triệu Đại Ngưu dù võ công cao cường cũng không thể đấu lại độc của Vân Mị...”

“Triệu Đại Ngưu thô nhân đó sao có thể mang lại niềm vui cho giai nhân chứ...”

“Có điều Vân Mị kia thật là nữ phần nam trang sao?”

“Người xem đến con cái họ cũng có rồi...”

Mọi người thảo luận nửa ngày, nói qua nói lại, nhưng cuối cùng cũng cùng chung suy nghĩ tiếc hận nặng nề: Thật là hoa nhài cắm bãi phân trâu!

2. Chương 2

Triệu Đại Ngưu yên lặng nhìn Vân Mị sống chết nắm lấy tay y, sợ y chạy mất. Y nếu đã đáp ứng thì chắc chắn sẽ không chạy trốn, hẳn lại lo lắng cái gì chứ.... Dù sao thì nếu không có thuốc sảy thai đặc chế của bộ tộc bọn họ, y cũng không thể bỏ đứa nhỏ trong bụng này được... Bàn tay đặt lên cái bụng đã hơn năm tháng, lại nhìn trường tử trong tay Vân Mị, ánh mắt lại nhịn không được liếc về gương mặt vô luận nhìn thế nào cũng khiến bao người mê đắm kia. Cho dù ở cùng nhau đã ba năm, y vẫn không hiểu được vì sao con người xinh đẹp đó lại chọn người bình thường như mình, có lẽ theo như lời Vân Mị, vì mình đủ cường tráng để dễ dàng sinh đứa bé. Lại sờ soạng cái bụng, thật sự là không nhìn ra được Vân Mị lại thích tiểu hài tử đến vậy. Y cười khổ, hẳn ở bên cạnh mình cũng chỉ vì đứa bé...

Ba năm trước.

Triệu Đại Ngưu tay cầm Lô Vân đao, bước chân lướt nhanh qua cây cối. Xuyên qua phiến rừng này là đến trấn Cẩm Trì, y cùng vợ chồng Lưu Giang ước định gặp mặt tại Duyệt Tâm Viên ở đó.

“Tiểu mỹ nhân, hãy theo đại gia ta đi, đảm bảo ngươi sẽ được khoái lạc.”

Một thanh âm đáng khinh khiến Triệu Đại Ngưu ngừng cước bộ. Y đổi hướng đi về phía âm thanh, liền gặp bốn đại nam nhân vây quanh một người. Y lại nhìn kỹ, liền bị tướng mạo của người đó khiến cho sợ hãi người. Sống đến hai mươi bảy tuổi, y mới biết được cái gì mới chân chính là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành... Những mỹ tửu này tựa hồ trời sinh vì người này mà tồn tại. Yên lặng nhìn hẳn một hồi lâu, y suýt nữa quên mất mục đích thay đổi hướng đi của mình.

Vân Mị lạnh lùng nhìn bốn nam nhân trước mắt này. Thật là nhàm chán! Mỗi lần đều là mấy câu này, chẳng lẽ không còn từ nào mới mẻ hơn sao? Xem xem, mấy nam nhân này, không phải mũi quá lớn thì là mắt quá nhỏ, không phải miệng quá dày chính là vóc dáng lùn tịt, trên người lại còn bốc mùi nữa chứ, thật sự là khiến người khác chịu không nổi.

Hắn vốn được gọi là A Nhị, cái tên do đại trưởng lão rất không trách nhiệm trong tộc mà đặt tên cho con thứ là hắn như vậy. Sau khi xuống núi, hắn mới phát hiện nguyên lai cái tên này người ta thường dùng để gọi mấy tên tiểu nhị chạy việc trông cửa ở trong các khách điếm. Điều này khiến hắn ước chừng học máu suốt ba ngày ba đêm. Rút kinh nghiệm xương máu, hắn đương nhiên là phải đổi tên! Hắn liền tự lấy hai chữ trong nguyên danh của mình kết hợp với nhau, rồi lại lấy tộc danh ghép vào, tạo thành tên hiện tại của hắn: Vân Mị. *(by edit o r vô trách nhiệm: chắc trong tiếng Trung chữ A với chữ Nhị kết hợp lại thành chữ Vân.v)*

Mười bảy tuổi, hắn đã rời khỏi Hắc Sơn để tìm một nam nhân có thể sinh con cho mình, nay đã bốn năm trôi qua, vẫn chẳng có một chút tiến triển nào. Cái này cũng không thể trách hắn, thật sự là mùi vị trên người lũ nam nhân thật khó ngửi. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ thân nhân và người cùng chủng tộc của mình ra, việc ở gần một chủng tộc khác khiến hắn cảm thấy dơ bẩn vô cùng. Nói trắng ra, hắn trừ bỏ khuôn mặt thì còn có tính khiết phích nghiêm trọng, người khác chỉ cần chạm vào hắn một chút thì hắn cảm thấy chẳng khác gì bệnh hoa liễu, liền dùng độc dược đem người chạm vào hắn đi tẩy rửa tiêu độc từ trong ra ngoài một lần. Nếu cứ như vậy mà dễ dàng tìm được nam nhân sinh con cho hắn thì chắc Chí Thủy *(tên tác giả í)* cũng có thể chuyển nghề sang viết thanh thủy văn rồi! (.=.)

Không biết nên dùng Hạc Đình Hồng hay Thất Tinh Hải Đường đây? Đang suy nghĩ nên dùng loại độc nào để tiêu độc cho bốn người này, Vân Mị đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía rừng cây cách đó không xa. Thật là một nam nhân cao lớn uy mãnh! Khuôn mặt tuy bất suất bất mỹ, thêm năm vết sẹo song song, nhưng lại rất có khí khái nam tử, hơn nữa lại khiến hắn nhìn qua có cảm giác thật thoải mái. Hơi sững sờ, từ khi xuống núi đến nay, đây vẫn là người thuận mắt hắn nhất.

“Ta nói mỹ nhân thật cứng đầu nha...” Tên cầm đầu thấy Vân Mị không để ý đến mình, không kiên nhẫn cất tiếng, bàn tay giơ ra định sờ soạng khuôn mặt hắn.

“Dừng tay!” Bất luận là tên đang định phi lễ kia hay là Vân Mị đang định hạ độc, nghe được tiếng hét trung khí của Triệu Đại Ngưu liền ngừng lại, không hiểu nhìn về phía Triệu Đại Ngưu, y đang gọi mình dừng tay sao?...

Đến khi người nọ lại muốn phi lễ, Triệu Đại Ngưu mới thoát ra khỏi rung động đối với dung mạo của Vân Mị. Nhớ đến mục đích cứu người của mình, y lập tức nhảy ra, thật sự là thói đời ngày nay, ban ngày ban mặt cư nhiên lại đùa giỡn con gái nhà lành. Nghĩ như vậy, Triệu Đại Ngưu liền dùng thân hình cao lớn đứng chắn trước người Vân Mị.

Một tên lâu la không đợi lão đại lên tiếng, đoạt lấy lời kịch, nói:

“Con mẹ nó, lăn ra xa cho lão tử. Dám làm hỏng chuyện tốt của lão đại ta, cẩn thận ta cho người no đòn.”

Vân Mị nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt... Mấy người này cũng thật chẳng có chí tiến thủ, cứ nói mấy lời kịch cũ rích này, bọn họ không phiền nhưng hắn đã nghe đã chán tai rồi. Chẳng có chút tinh thần sáng tạo nào, khó trách đến giờ cũng mới chỉ là mấy tên vô danh chuyên đóng vai phụ.

Triệu Đại Ngưu xuất đao ra trước bốn nam nhân này, hy vọng họ nhận ra đao của y để y không cần ra tay. Có điều, y hiển nhiên đã đánh giá cao bốn người này. Tên cầm đầu không kiên nhẫn nhìn y một cái, nói:

“Không cần nhiều lời, trực tiếp làm thịt hắn.” Coi như là ra oai với mỹ nhân một phen, từ nay về sau không dám ngỗ nghịch gã. Đắc ý tưởng tượng, gã liền sai sử ba tên thuộc hạ công phu mèo cào.

Vân Mị chớp chớp mắt, thờ ơ đứng xem vở diễn anh hùng cứu mỹ nhân cũ rích này. Đối với mấy cái chuyện không có sáng tạo này, hắn nhìn cũng mòn con mắt rồi. Tuy nhiên, có hai điều khiến hắn chú ý: thứ nhất, tên Triệu Đại Ngưu này võ công rất tốt, nếu định đối phó với bốn tên ngu ngốc này thì so ra cũng không kém tốc độ dụng độc của hắn là mấy; thứ hai, tên này lòng dạ thật đàn bà, diễn vở anh hùng cứu mỹ nhân mà lại không muốn đả thương người khác, đem chuyện vốn dễ dàng giải quyết kéo dài ra đến gần một nén nhang mới kết thúc, cũng coi như y lợi hại!

Cuối cùng, bốn người kia thể lực chống đỡ không được, đứng một bên đại thụ thở từng ngụm suyễn khí, nói ra lời kịch cuối cùng: “Hôm nay đại gia ta có việc đi trước. Lần sau để gia đây gặp lại, người cứ chờ xem!” rồi mới thuận lợi hoàn thành sứ mệnh, cấp tốc chạy đi.

Tuy tốn nhiều thời gian cho bốn tên kia nhưng Triệu Đại Ngưu vẫn sắc mặt không đổi, nhịp tim bình thường, có thể thấy thể lực hắn rất tốt. Ý thức được điểm ấy, Vân Mị vừa lòng gật đầu (*thể lực tốt mới chịu được anh chứ :v*). Triệu Đại Ngưu quay đầu quan tâm hỏi Vân Mị:

“Cô nương, cô không sao chứ?”

“Khụ...” Vân Mị thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết. Tuy ngoại hình của hắn như thế này, nhưng tốt xấu gì y đứng gần mình như vậy, không thấy mình một thân nam trang, ngực lại bằng phẳng, dám gọi hắn là cô nương? Có tin ta cho người làm cô nương luôn không! Vì sao không độc chết y luôn? Đột nhiên bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ, Vân Mị một phen đánh giá Triệu Đại Ngưu, làm y trong lòng cảm thấy khó hiểu.

Cẩn thận đánh giá Triệu Đại Ngưu, Vân Mị cảm thấy càng nhìn càng thuận mắt. Thân thể cao lớn, thắt lưng hơi thô, mông tròn, vừa nhìn là biết y rất thích hợp để sinh sản, quan trọng nhất là hắn không ghét mùi vị trên người y. Không nghĩ được rằng tên Triệu Đại Ngưu thô kệch này lại có hương vị cỏ xanh (bý tác giả: trâu ăn cỏ? =|||), khi ngửi cảm giác thật thoải mái, làm hắn nhận không được tự giác tới gần. Tốt lắm, cuối cùng hắn cũng tìm được người thích hợp làm nương của con hắn rồi!

3. Chương 3

Triệu Đại Ngưu bị Vân Mị nhìn đến mao cốt tung tung nhiên (*sởn cả gai ốc*), lại nhìn thấy mặt trời đang xuống núi, đột nhiên hét to một tiếng:

“Không tốt!”

Không xong rồi, y suýt nữa quên mất cuộc hẹn, xem ra lúc này phu thê Lưu Thị đã đến rồi. Người luôn đúng giờ như mình bây giờ còn chưa đến, tiểu sư muội nhất định rất lo lắng. Y đang định chạy đi, chợt cảm thấy để Vân Mị một mình ở lại đây thật không ổn.

“Cô nương muốn đi đâu?”

Vân Mị không trả lời y, lãnh khốc như lúc trước hỏi:

“Người tên là gì?”

Không nghĩ được Vân Mị hỏi ngược lại mình, Triệu Đại Ngưu hơi sửng sốt, thành thật trả lời:

“Tại hạ Triệu Đại Ngưu. Bây giờ tại hạ có việc gấp phải tới trấn Trì Cẩm, cô nương nếu không có việc gấp, không bằng đi cùng tại hạ đến đó, rồi sau đó tại hạ đưa cô đi thêm đoạn đường nữa.”

Vân Mị nghe thấy thế, nở nụ cười. Hắn biết không ai có thể chống lại mị lực của mình, huống chi là Triệu Đại Ngưu ngây ngốc trước mắt này. Hắn khó có được vẻ mặt ôn hòa lên tiếng: “Được.”

Nhìn thấy nụ cười kiều mị của hắn, làn da màu đồng cổ của Triệu Đại Ngưu lập tức trở nên đỏ bừng, lại luyến tiếc quay đầu đi chỗ khác, thầm mắng mình giống hệt quỷ hao sắc, thật sự là mạo phạm giai nhân rồi.

Nhìn thấy sắc mặt đỏ rực lên giống miếng đồng được nung nóng, Vân Mị đột nhiên cảm thấy một nam nhân cao lớn như vậy cư nhiên lại ngượng ngùng giống tiểu cô nương, thật sự rất đáng yêu, nhin không được giữ chặt tay y nói: “Đi thôi.”

Triệu Đại Ngưu thật không ngờ Vân Mị lại nắm chặt tay mình. Các cô nương bây giờ đều cởi mở như vậy sao, hay tại y lạc hậu? Khuôn mặt y lại càng đỏ hơn....

—oOo—

Trần Trì Cẩm là một trấn nhỏ ở gần Lạc Dương. Tuy là trấn nhỏ, nhưng bởi vì nhiều quan đạo (*quan lại*), lại nằm trên đường từ kinh thành đến Lạc Dương nên ở đây cũng khá phồn hoa. Duyệt Tâm Viên có thể nói là thực phủ (*quán ăn*) nhất nhì của trấn Trì Cẩm, cả quan lớn lẫn quý nhân của kinh thành đến đây ăn cũng khen không dứt miệng. Phu thê Lưu Giang đợi ở đây đã lâu, lại thấy Triệu Đại Ngưu chậm chạp chưa đến, có chút lo lắng, bắt đầu hoài nghi liệu y có đến hay không.

Sở Sương âm thầm nói:

“Xem ra sư huynh thật sự không muốn tha thứ cho chúng ta...”

Lưu Giang cầm lấy tay Sở Sương, ngữ khí cũng không chắc chắn:

“Đại sư huynh nếu đã đồng ý với chúng ta rồi, hẳn là sẽ đến...”

Vừa nói xong, ngoài cửa một trận xôn xao. Hai người nhất tề nhìn lại, liền thấy Triệu Đại Ngưu và Vân Mị, hai người lập tức khó hiểu. Nhắc đến Triệu Đại Ngưu, tuy tính tình của y rất tốt nhưng diện mạo lại đáng sợ, ít có cô nương nào dám đến gần y, huống chi lại là nữ tử mỹ mạo như vậy, đứng bên Triệu Đại Ngưu thật đúng là không xứng chút nào.

Sở Sương không đoán được rằng lại có yêu nữ như vậy xuất hiện bên cạnh Triệu Đại Ngưu. Mặc dù một thân nam phục, nhưng có lẽ mắt mù mới nghĩ được rằng người gây tai họa này lại là nam nhân – mà cho dù là nam nhân thì cũng là đại họa thủy! Sở Sương trong lòng bất mãn, quay đầu lại liền thấy Lưu Giang đang nhìn chăm chăm Vân Mị, nước miếng đều chảy cuống cả, nàng lập tức oán hận, hung hăng đạp mạnh lên chân Lưu Giang. Lưu Giang xấu hổ phục hồi lại tinh thần, cuống quýt đi lên phía trước, nhiệt tình chào hỏi Triệu Đại Ngưu:

“Đại sư huynh, ở bên này!”

Vân Mị ánh mắt tà tà lướt về phía vợ chồng Lưu Giang. Bộ dạng của nam nhân coi như cho qua, nhưng ánh mắt hoa đào khi nhìn thấy gã thì biết ngay là một cây đại củ cải hoa tâm. Nữ nhân nhìn điềm điềm đáng yêu, nhưng là càng điềm điềm đáng yêu thì tâm kế càng nặng, Tiểu Tam nhà hắc chính là ví dụ điển hình (*có truyện về anh Tiểu Tam này ko ta? =||*). Nói tóm lại, đôi vợ chồng này vừa nhìn là biết chẳng phải hàng tốt, con trâu ngốc sao lại có quan hệ với hai người này? Vân Mị nghiễm nhiên đem Triệu Đại Ngưu trở thành vật sở hữu của mình, nhẩn mặt nhìn về phía y, lại phát hiện ánh mắt Triệu Đại Ngưu nhìn Sở Sương có chút không bình thường, trong lòng bất giác nảy lên một chút.

Bởi vì dẫn theo Vân Mị, lại bị người ta nhìn chăm chú, Triệu Đại Ngưu có chút không được tự nhiên. Nhìn thấy Lưu Giang chạy nhanh qua tiếp đón, y nói:

“Lưu sư đệ, tiểu sư muội, đã làm các người đợi lâu.”

Tuy đã làm phụ nhân, nhưng dường như tiểu sư muội so với trong trí nhớ của mình cũng không hề khác biệt nhiều, trên mặt Triệu Đại Ngưu lại bất giác ửng đỏ. Vân Mị một bên xem cực kỳ khó chịu, con trâu ngốc này sao lại dùng loại ánh mắt đó để nhìn nữ nhân kia?

“Đại sư huynh, vị này là...?” Tuy rằng thê tử thỉnh thoảng lại đá hắc mấy cái, Lưu Giang vẫn không tự giác dùng ánh mắt trên người Vân Mị. Mỹ nhân mị hoặc như vậy mà đi bên cạnh đại sư huynh thật sự rất đáng tiếc.

Triệu Đại Ngưu nhìn về phía Vân Mị, phát hiện lúc nãy mình vội vàng chạy đi mà quên hỏi tên người ta, có chút ngượng ngùng gãi đầu.

“Không biết cô nương tên gọi là gì?” Làn da màu đồng cổ vì ngượng ngùng mà đỏ sẫm lên làm Vân Mị cảm thấy Triệu Đại Ngưu thật sự càng nhìn càng đáng yêu, thế là hắc hắc có được vẻ mặt ôn hòa trả lời:

“Ta gọi là Vân Mị.”

Phu thê Lưu Giang trong lòng đồng thời thốt lên một câu: Thật là người cũng như tên! Đương nhiên, ý nghĩa thì có chút khác nhau. Lưu Giang cảm thán thật là người cũng như tên, đúng là đại vương vật mị hoặc lòng người, nếu có thể khiến giai nhân cười, bảo gã bỏ qua lợi ích mà lưu thê gã cũng nguyện ý.

Sở Sương nhìn thấy trong mắt trượng phu nhà mình lóe lên lục sắc quang mang (*hào quang màu xanh?*), trong lòng liền hừ lạnh, thật sự là người cũng như tên, vừa nhìn là biết loại hồ ly tinh nơi nơi câu tam đáp tứ, ngay cả người như đại sư huynh cũng không buông tha, tưởng tượng thôi cũng biết không phải thứ tốt!

Không muốn để Lưu Giang và Vân Mị ở chung dù nửa khắc, Sở Sương lại đá gã mấy cái nói:

“Phu quân, đại sư huynh nếu đã đến, khẳng định là đã tha thứ cho chúng ta. Nói vậy sẽ không thấy chúng

ta chết mà không cứu.”

Lưu Giang lưu luyến thu hồi ánh mắt tham lam đối với Vân Mị, vẫn là chính sự quan trọng hơn.

Chẳng lẽ không thể vừa giải quyết chính sự vừa có mỹ nhân? Tròng mắt vừa chuyển, trong lòng đột nhiên sinh kế, nhìn về phía Triệu Đại Ngưu liền lập tức thay đổi, sắc mặt tràn đầy ủy khuất.

Vân Mị liếc hần một cái, không cần nói cũng biết là có chuyện cần nhờ trâu ngựa này rồi!

4. Chương 4

Không đợi Sở Sương nói xong, Triệu Đại Ngưu lập tức hào sảng:

“Tiểu sư muội có việc gì khó khăn thì cứ nói, huynh nhất định sẽ hết sức hỗ trợ!”

Vân mị lập tức nhú mày, con trâu này chẳng những ngựa mà lại còn không có thường thức cơ bản. Nữ nhân kia mới mở miệng một chút, cái gì cũng chưa hỏi thì miệng đã đáp ứng. Người khác rõ ràng đem y đi bán, y lại còn vui tươi hơn hờ giúp người nợ đầm tiền.

Vốn trên mặt Sở Sương có chút vẻ u sầu, ngay lập tức rạng rỡ hẳn lên. Triệu Đại Ngưu cũng tươi cười, chỉ cần tiểu sư muội có thể vui vẻ là tốt rồi.

Vân Mị lại càng không thoải mái, con trâu này chẳng những ngựa mà còn háo sắc. Nữ nhân khó coi lại càng đáng chết như vậy (*chém*), đáng giá để con trâu ngựa này giúp đỡ sao? Còn không bằng đi theo hần...

Sở Sương định nói tiếp, lại bị Lưu Giang đoạt trước:

“Đại sư huynh, huynh thật sự hỗ trợ chúng ta thì thật tốt quá! Đại sư huynh chắc cũng biết bảo chủ của Cẩm Hồ Bảo, Bắc Dã Sưởng...”

Triệu đại ngưu lập tức giật mình, bảo chủ Bắc Dã Sưởng của Cẩm Hồ Bảo là cao thủ trong giang hồ; dù trên bài danh đứng sau mình, nhưng nếu thật sự quyết đấu thì y cũng rất khó thắng người này. Bất quá, Bắc Dã Sưởng này tuy rằng lãnh khốc, khởi sự (*đại loại là đánh nhau bằng vũ khí*) cũng lời lệ phong hành (*vang dội mạnh mẽ*); nhưng trên giang hồ cũng được xem là người có uy tín danh dự, nếu người không phạm hần thì hần không đụng tới người; cũng là người biết phân biệt phải trái, không phải là không chuyện ác nào không làm. Vợ chồng tiểu sư muội sao lại đắc tội với người này?

“Làm sao mà hai người lại đắc tội hần?”

Lưu giang bộ dạng buồn rầu, nói tiếp:

“Phu thê chúng ta võ công không tốt lại làm sinh ý nhỏ, nào dám đắc tội với hần. Là hần thêm nhỏ dãi Lôi Vân Dao của sư huynh, lại biết quan hệ của sư huynh với nương tử, liền tới cửa uy hiếp, nói không giao ra Lôi Vân Dao sẽ làm Lưu gia chúng ta không thể sống trên giang hồ.... Đại sư huynh, người cũng biết thế lực của Cầm Hồ Bảo như thế nào rồi.”

Triệu Đại Ngưu bắt đầu rầu rĩ, nếu chỉ xét về võ công thì y còn có hy vọng thắng, nhưng nói đến thế lực trên giang hồ, y một chút cũng chẳng có. Nhưng nếu nói y giao ra Lôi Vân Dao của sư phụ, vậy thật sự có lỗi với người.

Y nhin không được hỏi Lưu Giang:

“Vậy làm sao bây giờ? Mọii phu.....”

Lưu Giang ngay giữa câu nói của Triệu Đại Ngưu chen vào, trong mắt lúc này toát ra vẻ tính kế nói:

“Đệ và nương tử dù phối hợp với nhau cũng không phải đối thủ của Bắc Dã Sưởng. Không bằng sư huynh đến quý phủ của ta ở lại hai ngày, đợi Bắc Dã Sưởng tìm đến, với võ công của đại sư huynh, hần cũng không thể làm gì được.....”

“Được rồi, vậy ta cùng hai người trở về...” Triệu đại ngưu đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Vân Mị, y còn chưa đưa Vân cô nương về nhà.

“Nếu không, huynh đưa Vân cô nương trở về trước, sau đó sẽ trở về tìm hai người...”

“Vạn nhất Bắc Dã Sưởng giữa chừng đến thì thế nào?” Lưu giang lập tức nóng nảy. Đùa gì chứ? Sở dĩ gã đề nghị Triệu Đại Ngưu cùng bọn họ về Lưu phủ đều là vì Vân Mị.

Vân Mị vừa thấy ánh mắt Lưu Giang liền đoán ra được suy tính của gã.

Hừ.....

“Triệu đại ngưu, ta muốn đi cùng người.”

“Như vậy không tốt đâu... Một cô nương như cô...” Sao có thể để Vân cô nương theo bọn họ được, hơn nữa y cùng Vân cô nương cũng chỉ là bình thủy tương phùng (*tình cờ gặp gỡ*). Vân cô nương này thật là không có ý thức an toàn, sao có thể tùy tiện theo người xa lạ như y chứ. Y nhin không được liền giáo đạo (*dạy dỗ*) Vân Mị một phen:

“Vân cô nương, người thân là nữ nhi, ở bên ngoài rất nguy hiểm, nên sớm về nhà vẫn hơn. Theo đại nam nhân như ta thật sự không tốt cho thanh danh của cô, danh tiết với một cô nương vẫn là quan trọng nhất.”

Vân mị nhin không được xem thường. Tên này chẳng những gốc lại còn dài dòng, hấn không kiên nhẫn nói:

“Ta không có nhà để về, không có nơi nào để đi.”

Thì ra Vân cô nương lẻ loi một mình, thật là đáng thương. Trong mắt Triệu Đại Ngưu tràn đầy đồng tình, lập tức nói:

“Vân cô nương, vậy người hãy theo ta đi, ta nhất định sẽ đối đãi với người như muối muối, đến lúc đó nhất định sẽ tìm một nhà tốt cho người.”

Vân mị thật muốn mua khối đậu hủ để đập đầu vào, cứ nhiên còn muốn đem hấn gả đi... Triệu Đại Ngưu này đối với hoàng kiểm bà (*phụ nữ có chồng*) thì chảy nhỏ dãi, thế mà lại muốn đem mỹ nhân như hấn tống đi thật là có bản lĩnh!

“Như vậy không thể tốt hơn! Muối muối đại sư huynh, đương nhiên cũng là muối muối vợ chồng chúng ta. Vân cô nương ở trong Lưu phủ chúng ta bao lâu cũng được!” Đương nhiên làm tiểu thiếp của ta là tốt nhất, ha ha ha ha.....

Ngoại trừ Triệu Đại Ngưu, mọi người ở đây ai cũng đoán được chủ ý của gã. Sở Sương oán hận tròng Vân Mị, quả nhiên là hồ ly tinh không biết xấu hổ! Mà Vân Mị thì khinh thường vợ chồng bọn họ. Hấn thật muốn xem hai người này sẽ ra chiều gì.

Thế là ba người mang ý nghĩ xấu xa cùng Triệu Đại Ngưu đến Lưu phủ ở trấn Cẩm Trì.

5. Chương 5

“A.... Phu quân.... Mạnh hơn nữa...”

Sở Sương lúc này hoàn toàn trái ngược với bộ dạng động lòng người bình thường. Mỗi lần ở trên giường, nàng càng giống một dâm phụ, ôm lấy Lưu Giang đang lướt động trên người mình, vẻ mặt vô cùng nhiệt tình.

Bình thường Lưu Giang thích nhất là nhìn bộ dạng dâm phụ của Sở Sương, nhưng hôm nay không biết vì cái gì lại cảm thấy hương vị của Sở Sương không đủ, trong lòng không khỏi tưởng tượng nếu Vân Mị ở dưới thân hấn sẽ là bộ dạng như thế nào. Xem Vân Mị yêu mị như vậy, nhất định là càng khiến người ta phải chảy máu mũi, trên giường khẳng định nóng bỏng phải biết, hắc hắc.

Sở Sương tuy vẫn đang chìm trong tình dục, nhưng vẫn phát giác được Lưu Giang không yên lòng. Nàng còn không hiểu thói hoa tâm của Lưu Giang ư? Tên hỗn đản này chắc chắn lại đang nghĩ đến hồ ly tinh kia! Lập tức, nàng liền căng lại, làm Lưu Giang không kiên trì được lâu, liền phóng thích.

Sau trận kích tình, Sở Sương giả bộ đang ngủ. Lưu Giang thấy Sở Sương đã ngủ, hắc hắc cười hai tiếng, mặc quần áo rồi đi đến khách phòng nơi Vân Mị ngụ lại.

Lúc này Vân Mị cảm thấy khá là hối hận, hẳn không nên đến đây! Nhìn cái khách phòng này – nơi góc sáng sửa nhất của trần nhà thì giăng một cái mạng nhện bán kính 0,5 milimet [Bạn nhện vừa mới khởi công xây dựng], trên mặt đất, mặt bàn toàn là tro bụi [Cái này thì người thường thậm chí không thể thấy được...], bên cạnh chân bàn thậm chí còn có phân chuột [Tác giả: Tiểu Nhị, người xác định đó không phải hạt gạo bị đen đi à? A Nhị: Vậy càng ô ứ!]. Cứ cho là hẳn không để ý đến mấy cái này đi, nhưng mà cái giường kia a! Bao nhiêu người dùng qua như vậy, cái mùi hôi thối như vậy, làm sao hẳn chịu được! [Mùi tên này còn thối hơn mùi cầu...] Sớm biết như vậy, hẳn đã đánh ngất Triệu Đại Ngưu, trực tiếp từ chối rồi về nhà hẳn. Thật là tự mình làm tự mình chịu!

“Vân cô nương, người đã quen chỗ chưa?”

Trong lòng đang oán hận, không ngờ rằng Lưu Giang tự động đưa lên cửa, Vân Mị liền đổ cảm tức lên gã này.

Đáng tiếc, cảm tức của Vân Mị đối với Lưu Giang đang sắc dục huân tâm giống như khiêu khích, gã trong lòng mở nhạc. Hắc hắc, gã chỉ biết vờ vật khẳng định là dâm phụ này, làm sao có thể chịu tịch mịch được. Triệu Đại Ngưu tuy là bộ dạng dũng mãnh, nhưng y không hiểu phong tình, cộng thêm không biết thương hương tiếc ngọc, sao có khả năng lưu được tâm mỹ nhân?

“Không quen.”

Vân Mị không khách khí trả lời. Ánh mắt nhìn hẳn của tên Lưu Giang này so với ban ngày càng làm hẳn không vừa mắt, trực tiếp hạ Hạc Đỉnh Hồng thì tiện nghi cho gã quá, không bằng dùng Thiên Nghi Giáo đi! Cái gọi là Thiên Nghi Giáo, giống như tên gọi, người trúng độc này sẽ cảm thấy dưới da có một ngàn con kiến không ngừng cắn da thịt mình, vừa ngứa vừa đau, nhưng lại không thể gãi, một khi đã gãi, da thịt sẽ thối rữa đến khi tróc thịt. Hẳn tưởng tượng, không biết một người bị tróc thịt sẽ là bộ dạng gì.

Lưu Giang vừa nghe “không quen”, trong lòng càng vui vẻ. Cái gọi là không quen khẳng định là do bên người Vân Mị không có nam nhân làm ấm giường, khi ngủ đương nhiên sẽ không quen.

“Hắc hắc, nếu Vân cô nương ngủ không quen, vậy chắc là giường này không đủ ấm áp, không bằng để ta làm ấm ổ chăn trước.” Nói rồi, Lưu Giang tiến đến gần Vân Mị.

Vân Mị nhú chặt mày, lui lại phía sau mấy bước. Thối chết đi được! Tên này có biết tự giác hay không

hả? Không biết gã đã không tắm rửa bao lâu rồi, lại còn mùi mồ hôi thối... Dừng Thiên Nghi Giáo vẫn còn tiện nghi cho gã quá, hay là dùng... Tê tâm liệt phế? Chết quá nhanh, không đủ tra tấn (=.=). Tiểu tử nhân bất thường mệnh (cười chết người không đền mạng)? Làm gã cười đến chết, rất khó chịu. Hạt tử công tâm? Cái này cũng không tồi, tể thủy trường lưu (*editor: chả hiểu nghĩa là gì*), ba tháng sau mới có biểu hiện trúng độc, hơn nữa người trúng lúc nào cũng có cảm giác trái tim bị một hạt tử (con bò cạp) không ngừng cắn xé, thật sự rất khó chịu.... Hừ hừ.... bất quá, người trúng độc thường chịu không nổi một ngày liền tự sát, xem ra cũng không dùng được.

Bộ dạng buồn rầu của Vân Mị trong mắt Lưu Giang lại trở thành vẻ mặt dục nghênh còn cự. Ha ha ha, gã đã nói rồi, lúc trước Sở Sương còn không để ý đến phản đối của nhạc phụ đòi gã cho gã, Triệu Đại Ngưu này sao có thể lưu lại nữ tử xinh đẹp như vậy? Sắc dục bốc lên, gã tiến lên định cầm lấy tay Vân Mị.

“Phu quân!” Tiếng hét giận dữ này, ngoài Sở Sương ra thì còn ai vào đây?

Nàng giả vờ ngủ, đợi Lưu Giang vụng trộm đứng lên thì nàng liền đi theo sau. Quả nhiên Lưu Giang chạy đến chỗ Vân Mị.

Thường ngày không phải Lưu Giang không câu tam đáp tứ, nàng xử lý xong mấy nữ nhân câu dẫn phu quân xong cũng làm bộ như không có chuyện gì. Nhưng lần này Lưu Giang cũng thực quá đáng, mới cùng nàng làm xong chuyện phòng the đã chạy đi, lại còn ngay trong nhà mình quang minh chính đại...

“Phu nhân?” Lưu Giang cả kinh quay đầu, không nghĩ Sở Sương không ngủ lại theo gã đến đây. Gã không phải không biết Sở Sương là thùng dấm chua, ngấm ngấm xử lý mấy cô nương cùng gã thân mật. Kỳ thật gã cũng vui vẻ tự tại, định chơi đùa xong thì đá mấy nữ nhân đó đi, Sở Sương xử lý họ cũng làm gã đỡ phiền toái. Chính là thật không ngờ lần này gã còn chưa ra tay, Sở Sương đã xuất hiện.

“Phu quân, trời đã tối rồi, chúng ta không nên quấy rầy Vân cô nương nghỉ ngơi...”

Cổ nén tức giận, Sở Sương tươi cười, cố gắng tỏ ra hiền lành, tiến lên nắm chặt tay Lưu Giang, không ngờ rằng Lưu Giang lại không khách khí giật ra.

Lưu Giang cười lạnh, lại là cái bộ dạng này. Gã và nàng còn chẳng hiểu rõ nhau sao? Trước kia là do mấy nữ nhân kia thật tâm thường khiến gã lười quan tâm, hơn nữa, cha Sở Sương võ công cao cường khiến gã phải kiêng kị. Hiện tại cha Sở Sương đã sớm gặp Diêm vương rồi, đối mặt lại là tuyệt sắc mỹ nữ như vậy, gã còn sợ cái gì?

“Phu quân?” Sở Sương thấy sắc mặt Lưu Giang thay đổi, trong lòng không tự giác cảm thấy sợ hãi. Nàng thật hối hận, nàng không nên cùng Lưu Giang lừa gạt đại sư huynh, khiến mình gặp phải phiền toái....

6. Chương 6

“Phu quân?”

Nhìn bộ dạng giả vờ thanh thuần của Sở Sương, Lưu Giang đã hoàn toàn miễn dịch, gã một chút cũng không thấy xúc động. Cùng một chiêu dùng lâu như vậy, nàng không thấy phiền nhưng gã lại thấy thật chán ghét. Lúc trước nếu không ham danh khí của cha nàng, gã sao có thể cưới nàng chứ? Kết quả đã tổn công còn chẳng thu được lợi ích gì!

“Phu nhân, nàng về trước đi, ta cùng Vân cô nương có việc muốn nói.” Lưu Giang cũng không muốn lật mặt Sở Sương trước mặt Vân Mị. Gã hiểu tâm tình của nữ nhân lúc thì vui sướng khi người gặp họa, lúc thì khó tránh khỏi tỏ vẻ hờn bi *(kiểu như ‘một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ’ á)*, gã biểu hiện quá mức tuyệt tình trái lại cũng không tốt đẹp lắm. *(chém)*

Sở Sương thật không ngờ Lưu Giang lại không để mình vào mắt. Tốt tốt tốt! Gã đã vô tình đừng trách nàng vô nghĩa! Nàng cười lạnh nói:

“Phu quân, đã khuya như vậy, chàng ở lại trong phòng của Vân cô nương, chẳng lẽ không sợ làm tổn hại danh dự của nàng ấy?”

Lưu Giang nhất thời bị trách móc, không biết nói gì, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Lông mày của Vân Mị vừa rồi còn phiền não vì chọn độc được, giờ lại nhăn nhó vì chuyện khác. Đôi phu thê này tựa hồ có xích mích, nhưng mà hắn cũng chẳng có hứng thú xem hai người cãi nhau. Nếu nữ nhân này có bản lĩnh mang nam nhân của nàng đi, hắn có thể tiết kiệm độc được của mình.

Hắn lạnh lùng nói:

“Các người muốn cãi nhau thì mau đi chỗ khác, đừng có ở đây làm phiền ta.”

Lưu Giang nghĩ Vân Mị bị Sở Sương quấy rầy mà mất hứng, hơi hỗn hển mà nói:

“Phu nhân, nàng có thể về trước, ta sẽ đứng mực!”

“Đứng mực?”

Sở Sương giọng điệu không tốt, “Phu quân, chàng không nhận ra là Vân cô nương cũng không hoan nghênh chàng sao? Đừng cố chấp tiếp tục.....”

“Phu nhân, nàng hơi quá đáng rồi đấy!”

Rõ ràng Lưu Giang càng lúc càng tỏ ra không kiên nhẫn với Sở Sương. Sở Sương cúi đầu, cả thân thể phát run. Nàng giống như đang nhẫn nại, nhưng cũng giống như chuẩn bị bùng nổ.

Cuối cùng, nàng trữ lệ ngẩng đầu, lớn tiếng nói to:

“Thiếp quá đáng? Thiếp đúng là quá đáng! Lúc trước không để ý phản đối của cha mà không màng đến hôn ước với đại sư huynh, nhất định phải gả cho chàng! Nhưng không ngờ được rằng si tình của chàng lúc trước đối với thiếp chỉ là giả dối! Chàng nói chàng câu đáp với bao nhiêu nữ nhân sau lưng thiếp? Nếu không phải chàng làm bụng người ta to lên, khiến người ta tìm đến cửa, thiếp vẫn còn chưa hay biết gì! Chưa hết, thiếp còn giúp chàng xử lý bao nhiêu nữ nhân...”

“Dừng tại đây! Người bắt quá chính là ghen tị! Giúp ta xử lý? Người không sinh được con còn đem bao nhiêu con trai của ta đi xử lý! Người đồ phụ này, sau lưng ta hử biết bao chuyện tốt, rồi trước mặt ta còn làm bộ đáng thương, làm người người đều nhắm vào ta! Ta còn thực con mẹ nó khổ không nói nên lời!”

Nếu đã vạch mặt, Lưu Giang cũng liền đem bất mãn với Sở Sương rống lên. Gã đã nhẫn nhịn nàng thật lâu, gã cũng không còn kiên nhẫn!

“Chàng... Chàng... Uống công ta vì chàng mà dùng bao nhiêu thiên phương (phương thuốc cổ truyền) để có thai!” Sở Sương vẻ mặt chịu đả kích, thân thể thất tha thất thểu đứng lên, bụng tựa hồ có chút ần ần đau.

“Ta xấu xa nhưng người cũng đâu có tốt lành gì! Người ở bên ngoài làm nhiều chuyện sai trái, liền đánh chủ ý lên Lôi Vân Dao của đại sư huynh, ta còn giúp người lừa đại sư huynh đến đây!”

Những lời này thật ra lại khiến Vân Mị chú ý. Thì ra lời nói của bọn họ ban ngày chỉ là giả dối, mục đích chính là vì muốn lừa con trâu đại nghịch kia!

“Chuyện lừa gạt các người vừa nói rốt cuộc là sao?”

Mặc kệ phu thê bọn họ cãi nhau, Vân Mị âm trầm hỏi.

Lưu Giang và Sở Sương nhìn vẻ mặt âm trầm của Vân Mị, không biết vì cái gì lại thấy lưng từng trận lạnh người...

“Vân cô nương... người nói lừa cái gì...” Lưu Giang lớn gan hỏi, ảo giác nhất định là ảo giác, làm sao tuyệt sắc đại mỹ nhân lại có thể quyết đoán như vậy...

“Còn giả bộ với ta nữa à! Chẳng phải người vừa nói sao? Hay là để ta dùng được?”

Vân Mị tốt bụng cho phép Lưu Giang tự lựa chọn, nhưng không đợi Lưu Giang mở miệng, hắn đã vung tay áo, miệng Lưu Giang lập tức liền sùi bọt mép run rẩy vài cái. Sở Sương chấn động, lay lay Lưu Giang kêu

to:

“Phu quân! Phu quân!”

Lưu Giang vẽ mặt thống khổ lẫn lộn trên mặt đất, tay bóp chặt yết hầu mình, miệng liên miên cần nhằn ngất quăng nói:

“Ta nợ... nợ... vay nặng lãi ba mươi vạn... Bắc Dã Sưởng đang tìm Lôi Vân Dao... Ta nghĩ... Ta nghĩ... bán cho hần... Dù sao Triệu Đại Ngưu dùng nó cũng... lãng phí... Rồi còn... còn... Vân Mị... Ta đã nghĩ... đem nàng lừa về làm thiếp... Không... ta định một cước đem đá văng tiện nhân Sở Sương này... Á đối với ta đã vô dụng... Chỉ cần lừa được Lôi Vân Dao... ả sẽ không còn gì để lợi dụng... A

”

Sở Sương khó tin trừng mắt nhìn Lưu Giang. Nàng biết Lưu Giang tuy rằng có chút hoa tâm, nhưng thật không ngờ gã căn bản chỉ muốn lợi dụng nàng xong, rồi một cước đem mình đẩy ra. Nàng chỉ cảm thấy bụng càng ngày càng đau, giống như trong cơ thể có cái gì đó bị thiêu đốt, còn có chất lỏng nóng ầm ầm gì đó trong cơ thể chảy ra...

“Tiểu sư muội? Muội xảy ra chuyện gì sao?!” Triệu Đại Ngưu ở nơi khác nghe thấy tiếng vang bên này còn tưởng rằng Vân Mị đã xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy đến, lại thấy Sở Sương gập người lại nằm trên mặt đất, mà Lưu Giang đang thống khổ lẫn lộn, lập tức đôi mày rậm căng thẳng nhú lại, tiến lên quan tâm hỏi. Y vốn định ôm lấy nàng, nhưng lại nghĩ đến thân phận đã kết hôn của nàng, rồi lại sợ làm hỏng danh tiết của nàng.

“Đại sư huynh..... Đại sư huynh..... Muội đau quá.....” Sở Sương bất lực nhìn về phía Triệu Đại Ngưu xin giúp đỡ.

Y nhìn Lưu Giang một bên đang lẫn lộn trên đất, biết không thể trông cậy vào gã, lo lắng tiến lên nâng nàng dậy, lại bị Vân Mị ngăn lại. Y khó hiểu nhìn về phía Vân Mị, lại nghe hần lãnh khốc nói:

“Nữ nhân này chỉ là sinh non thôi, không có chuyện gì to tát.”

Triệu Đại Ngưu trừng lớn mắt nhìn Vân Mị, khó tin lời này phát ra từ trong miệng hần. Đây là lời con người nên nói sao! Cái gì mà chỉ là sinh non thôi? Đây là vấn đề liên quan đến mạng người đấy!

Một phen lướt qua Vân Mị, Triệu Đại Ngưu tiến lên ôm lấy Sở Sương rồi quay người chạy đi. Không ngờ Vân Mị bắt y lại, y lo lắng vung tay, sử dụng một chút lực đạo đem Vân Mị đẩy ra.

Vân Mị ngã ngối trên mặt đất, vẽ mặt không thể tin được! Chết tiệt! Trâu ngọc này dám tạo phản! Trâu ngọc chết tiệt! Bị người khác tính kế còn đánh hần?!

7. Chương 7

Vân Mị đứng lên, sờ sờ nơi ngực bị đánh có chút đau. Con trâu ngốc kia không ngờ lại ra tay thật, dám dùng sức với hắn, khiến hắn chịu nội thương!

Lấy từ trong lòng ra hai viên thuốc rồi nuốt xuống, Vân Mị vuốt vuốt ngực, trút hận đập Lưu Giang còn phun bọt mép, miệng lẩm bẩm không biết nói cái gì đang nằm lăn lộn trên mặt đất, ghen ghét nhìn theo hướng Triệu Đại Ngưu biến mất.

Trâu ngốc! Ôm nữ tử kia đi tìm đại phu, lại ném đại thần y như hắn đây qua một bên không thèm nhìn! Hừ! Vốn định nếu Triệu Đại Ngưu van cầu hắn, không chừng hắn tâm tình tốt cho mẫu tử nữ nhân kia được bình an. Lúc này.... Hừ! Tốt nhất là nữ nhân kia nhất thi hai mệnh, để con trâu kia thương tâm đến chết đi!

Ở nơi khác, Triệu Đại Ngưu ôm Sở Sương toàn lực phi nước đại đến trấn trên, y giống hệt ruồi bọ, nơi nơi tìm kiếm y quán. Thật vất vả y mới tìm được một nhà, hỏa kế (*chắc là người giữ cửa*)kia không cho y tiến vào, nói là đóng cửa. Lúc này, đến cả người tốt tính như Triệu Đại Ngưu cũng phải phát hỏa, y một chưởng đánh sập cửa gỗ y quán, rống lớn:

“Y quán là để cứu người. Nhìn thấy bệnh nhân cũng không trị liệu, các ngươi có còn y đức hay không?!”

Ngoại hình của Triệu Đại Ngưu vốn bất thiện, hơn nữa một chưởng kia của y đã đánh nát cánh cửa gỗ dày như vậy, đại phu ở bên trong sợ hãi chạy ra, cả người run rẩy. Ông ta còn chưa hết run, Triệu Đại Ngưu đã sớm ôm Sở Sương đến nội ốc, đem nàng đặt trên giường.

Triệu Đại Ngưu tuy rất lo lắng cho Sở Sương, nhưng dù sao nàng cũng là thê tử của người khác, nam nữ không thể ở chung, y thức thời chạy ra gian ngoài, lo lắng chờ đợi đại phu, trong lòng yên lặng cầu nguyện cho Sở Sương.....

Tiểu sư muội, muội trăm ngàn lần không được xảy ra chuyện gì không may.....

Gần như đã trải qua thời gian rất lâu, vị đại phu kia mới lo lắng đi ra. Triệu Đại Ngưu một bước dài tiến đến, tra trứ hỏi: “Đại phu, sư muội của ta sao rồi?!”

Đại phu sợ hãi, cả người toát mồ hôi, thật sự rất khó mở miệng. Không phải là lão có tấm lòng thương người như Bồ Tát, mà lão lo lắng nếu Triệu Đại Ngưu biết Sở Sương sinh non, có thể sẽ đánh gãy bộ xương già này của lão. Lão ấp a ấp úng nói:

“Việc này... Đại hiệp...Lệnh phu nhân...không có gì trở ngại... Có điều...”

“Có điều cái gì?!”

Triệu Đại Ngưu không tự giác cao giọng trùng mắt, nằm vết sọc phía bên trái khuôn mặt càng thêm dữ tợn. Vị đại phu kia sợ đến mức hai chân run lên, chỉ kém quỳ rạp xuống đất, cuống quýt nói:

“Tuy đứa bé đã mất, nhưng đại hiệp và phu nhân còn trẻ, sau này sẽ có lại. Chỗ của lão phu có bí phương giúp sinh con, đặc biệt tặng miễn phí!” Lúc này đại phu nói thật nhanh.

Triệu Đại Ngưu tuy biết đứa bé không còn, nhưng Sở Sương không còn trở ngại gì nữa, tâm trạng cũng buông xuống. Biết đại phu hiểu lầm, y lễ phép nói:

“Đại phu, ngài hiểu lầm rồi... Đó không phải là nương tử của ta...”

“Nga...”

Đại phu ái muội lên tiếng, thì ra là đã uyên ương nha... Chắc không phải là vị đại hán này cứng rắn bức cô nương nhà người ta đi? Rất có khả năng! Lão có nên báo án không? Thôi quên đi, bo bo giữ mình vẫn tốt hơn... Nếu làm không tốt sẽ khiến cả nhà mình bị giết...

“Đại phu, bao nhiêu tiền?”

Triệu Đại Ngưu nhìn đại phu “Nga” một tiếng, mới thở phào nhẹ nhõm, thực may là vị đại phu này thấu tình đạt lý, bằng không nếu trình tiết của tiểu sư muội bị hủy, y chẳng phải thực có lỗi với sư phụ đã mất? Nghĩ lại, mình còn chưa đưa chẩn phí, chạy nhanh đến hỏi đại phu, thanh toán tiền cho lão rồi mang tiểu sư muội trở về nghỉ ngơi.

“Gì cơ?”

Đại phu thật không ngờ rằng Triệu Đại Ngưu lại hỏi chẩn phí. Hay là y định vợ vết tài sản của nhà lão? Sắc mặt đại phu lập tức trắng xanh, cuống quýt lấy ra một ít ngân lượng giao cho Triệu Đại Ngưu nói:

“Đại hán xin vui lòng nhận cho!”

Triệu Đại Ngưu vội vàng đẩy bàn tay đang cầm ngân lượng của đại phu ra:

“Đại phu, là ta trả tiền cho ngài, sao ngài ngược lại đưa tiền cho ta vậy?”

Sắc mặt đại phu ngày càng tái nhợt, thì ra còn chê chừng này còn quá ít. Lão cuống quýt phân phó cho khóa kẻ chạy vào nội ốc lấy tiền cho Triệu Đại Ngưu:

“Như vậy đã đủ chưa?”

“Đại phu.... Phải là ta trả tiền cho ngài....”

Triệu Đại Ngưu vẻ mặt khó hiểu nhìn đại phu. Vị đại phu này xảy ra chuyện gì vậy? Có phải trúng tà rồi hay không? Nhìn sắc mặt lão tái nhợt, hay là vì xem bệnh cho tiểu sư muội mà mệt mỏi? Cũng đúng, lúc này là thời gian nghỉ ngơi của lão, y lại một long lo lắng cho tiểu sư muội, ngược lại không nghĩ cho vị đại phu này, còn đánh nát đại môn nhà người ta, thật sự là có lỗi với đại phu:

“Đại phu, còn tiền của cánh cửa này...”

Vừa mới nói ra, vị đại phu kia liền quỳ xuống, thống khổ rơi lệ nói:

“Anh hùng hảo hán tha mạng! Nhà ta trên có mẹ già tám mươi, dưới còn có con nhỏ, tiền kiếm được cũng chỉ đủ để nuôi gia đình mà thôi, không có nhiều tiền như vậy. Thỉnh đại hiệp giơ cao đánh khẽ, tha cho tiểu nhân đi!”

“Chuyện này...”

Triệu Đại Ngưu đột nhiên nhận ra rằng vị đại phu xem y là cường đạo, ngượng ngùng gãi gãi đầu. Y giả bộ hung hăng, nhưng cũng không đến nỗi hung tàn a? Y mới mở miệng định giải thích, vị đại phu kia lập tức rất có khí thế của tráng sĩ một đi không trở lại, đột nhiên đứng lên, hào hùng nghìn trượng mà nói:

“Tên đại ma đầu lòng tham không đáy nhà ngươi, hôm nay ta vì người nhà liều mạng với với ngươi!”

Nói xong, đại phu liền cầm băng ghế đặt bên cạnh, cũng không để Triệu Đại Ngưu giải thích liền nhân cơ hội vọt lên. Có điều, Triệu Đại Ngưu dễ dàng né đi, thuận tay điểm huyệt làm lão không thể động đậy. Triệu Đại Ngưu chấp tay ấy náy nói:

“Thật sự là đắc tội, bây giờ trên người ta không có nhiều ngân lượng, nếu không đủ sau này ta sẽ trả thêm. Huyệt đạo này hai canh giờ sau sẽ tự động giải, đa tạ đại phu cứu giúp. Cáo từ!”

Nói xong, Triệu Đại Ngưu tiến vào nội ốc, nhìn Sở Sương giờ phút này hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt tái nhợt, y thật sự cảm thấy đau lòng.

Thực xin lỗi tiểu sư muội! Điều là y không tốt, dẫn Vân Mị hại người đến nhà nàng, mang lại tai họa như vậy cho bọn họ! Y nhất định phải đòi lại công đạo cho họ!

8. Chương 8

Vân Mị vốn định rời đi, nhưng nghĩ lại, hắn quyết định nên chờ Triệu Đại Ngưu về thì hơn.

Ghét bỏ nhìn một bên chiếc bàn, hắn lấy từ trong ngực ra một lọ dược thủy hơi thoảng mùi rượu. Dem bàn ghế rửa sạch ba, bốn lần, đợi cho đến khi dược thủy chậm rãi bốc hơi hết hắn mới ngồi xuống, trong lòng nhịn không được thăm mắng Triệu Đại Ngưu chậm chạp.

Chờ đợi rồi chờ đợi, hắn bắt tri bắt giác chớp mắt....

“Vân Mị!!!”

Mơ mơ màng màng ngủ, Vân Mị nghe được tiếng hét lớn của Triệu Đại Ngưu thì đột nhiên bừng tỉnh. Hoàn toàn bỏ qua sắc mặt khó coi của Triệu Đại Ngưu, hắn vừa định mở miệng oán giận y sao lại chậm như vậy thì lại đón nhận lấy một chưởng khiến cái bàn tứ phân ngã liệt.

Vân Mị mặt nhăn mày nhìn về phía Triệu Đại Ngưu đang tức giận. Sự ghen tị với Sở Sương không tự giác dâng lên trong lòng hắn. Hắn khêu gợi mở ra khoe miệng mà phát ra những lời lẽ ác nghiệt:

“Nhìn ngươi tức giận đến thế này.... Sao vậy? Chẳng lẽ nữ tử kia một xác hai mạng rồi?”

“Ngươi ngươi ”

Triệu Đại Ngưu nhất thời không nói nên lời. Y cũng chỉ định hù dọa Vân Mị, nếu như hắn xin lỗi Sở Sương thì y sẽ bỏ qua cho hắn. Nhưng thật không nghĩ được rằng người này đến chết còn không biết hối cải. Y lập tức lửa giận công tâm, khuôn mặt đều trướng đến đỏ bừng, lần này thật sự tung chưởng vào Vân Mị.

Tuy y chỉ dùng ba phần công lực nhưng cũng khiến Vân Mị trở nên khá chật vật. Thiếu chút nữa bị đánh trúng, còn vui đùa gì nữa! Con trâu ngốc này thật sự muốn giết hắn nha! Hắn tuy là bán yêu, cũng có một chút yêu lực, nhưng nếu muốn phát ra yêu lực vẫn cần thực hiện một dãy động tác khởi động dài lê thê, bởi vậy bây giờ hắn chỉ có thể tiếp tục khó dễ y để tự cứu mình. [= =|||] Hắn vẫn chết không hối cải mà nói ra những lời cay độc:

“Về mặt nữ nhân kia cũng không phải là không tốt, chắc hắn không chết được, nhiều nhất cũng chỉ để non, khắc tử chính con của mình thôi. Ngươi cần gì phải liều mạng vì nàng ta? Ngươi đâu phải là nam nhân của nàng... Ngươi cũng đâu phải loại không biết thương thức mà ngay cả đồ người khác dùng rồi..... Oa!”

Lời nói của Vân Mị làm Triệu Đại Ngưu càng thêm sinh khí. Thật sự quá đáng lắm rồi! Triệu Đại Ngưu bị Vân Mị nói kích đến nổi không thể không rút thanh Lôi Vân đao toàn thân phát ra khí lạnh lẽo ra.

Y từ khi xuất đạo đến nay tổng cộng cũng chỉ có ba lần rút đao, một lần vì đối phó với kẻ thù nợ máu, sát nhân Cuồng Ma; một lần là khi truy bắt tên hải hoa tặc hủy hoại các cô gái lương gia; còn một lần là vì

giúp quan phủ mà tiêu diệt đám sơn tặc giết người cướp của không chịu quy hàng.

Mà hiện tại, Vân Mị lại vinh quang làm y lần thứ tư rút Lôi Vân đao!

Vân Mị không dám tin nhìn Triệu Đại Ngưu, tuy chỉ bị đao phong đụng nhẹ đến, nhưng tên Triệu Đại Ngưu này dám làm da mặt hắn bị thương! Khuôn mặt của hắn a, khuôn mặt mà từ xưa đến nay, từ thần tiên đến tiểu quỷ không ai là không mê. Ai nhìn thấy Vân Mị hắn không phải đều phải phát ra ánh mắt mê đắm sao! Con trâu đại ngốc này cứ nhiên lại không một chút thương tiếc, còn vì một hoàng kiếm bà* làm mặt hắn bị thương! Có lầm hay không? Vân Mị hắn không phát uy thì khi hắn là mèo bệnh chắc!

** phụ nữ lớn tuổi có chồng.*

“Ngươi! Ngươi!” Lập tức Vân Mị giận đến không nói nên lời, con trâu chết tiệt này thật không biết tốt xấu!

Nhìn khuôn mặt hoa lệ của Vân Mị cứ nhiên bị phá da, còn lưu lại chút máu, Triệu Đại Ngưu cảm thấy hơi có lỗi, dù sao đối với cô nương nhà người ta, y thật sự hơi quá lỗ mãng rồi.

“Vân cô nương, thực xin lỗi..... Ta vừa rồi có chút lỗ mãng..... Nhưng mà lời ngươi vừa nói quả thật hơi quá đáng! Ngươi nên giải thích với tiểu sư muội!...”

Đột nhiên Triệu Đại Ngưu lặng câm nói không nên lời, y chết điếng nhìn Vân Mị.

Đây..... đây.....Vân Mị này rốt cuộc là loại người gì!

Y nhìn thấy Vân Mị đặt ngón tay lên miệng vết thương, trên đầu ngón tay chậm rãi toát ra làn khói, vết thương nguyên bản không nặng không nhẹ cứ nhiên ngay lập tức biến mất!

...

“Ngươi.....Ngươi rốt cuộc là người nào?!”

Vân Mị hừ lạnh một tiếng, con trâu chết tiệt này đến giờ mới hỏi, quá muộn rồi! Hắn nhẹ nhàng phất ống tay áo, lạnh lùng nhìn về phía Triệu Đại Ngưu.

“Ngươi.....” Triệu Đại Ngưu cảm thấy đầu óc bỗng choáng váng, trước mắt một mảnh mơ hồ, thân thể khổng lồ liền gục trên mặt đất.

Vân Mị tiến lên chuẩn bị ôm lấy thân thể cao lớn của Triệu Đại Ngưu, đột nhiên y gất gao nhú mày.

“Không được rồi... Nặng như vậy, ta làm sao mà ôm được chứ! Trâu ngốc!”

Vân Mị thở dài một tiếng, thôi thì ít nhất hấn cũng không cần phải lo lắng đến lúc sinh đứa bé, thể lực Triệu Đại Ngưu không chống đỡ được.

Yên lặng niệm một dãy chú ngữ, thân thể Vân Mị cư nhiên toát ra một luồng rồi một luồng khói trắng. Hấn tiến lên ôm lấy thân thể Triệu Đại Ngưu.

Trâu ngốc! Vốn định từ từ đối đãi với người, ai bảo người vì nữ nhân kia liều mạng như vậy!

Hừ! Hấn nhất định phải phát uy chấn phu cương! Y nên cùng hấn về nhà sinh em bé thôi!

9. Chương 9

Vân Mị một đường bôn tẩu, qua gần nửa ngày mới chạy về đến tiểu oa* của mình cách Lạc Dương không xa.

Trước tiên, hấn cởi hết quần áo của Triệu Đại Ngưu rồi ném y lên giường của mình; sau đó lại sợ y giữa chừng tỉnh lại, liền đem tay của y cột vào đầu giường để phòng ngừa vạn nhất, cuối cùng hấn mới bắt đầu tinh tế đánh giá cơ thể trần truồng của Triệu Đại Ngưu.

**hang ổ nhỏ*

Nhìn một khối thân hình nam tính như vậy, Vân Mị bắt đầu có cảm giác. Thân thể Triệu Đại Ngưu tuy trong mắt người khác thật hiển nhiên không thể kích khởi được nhiệt tình, nhưng lại có thể khiến hấn miệng khô lưỡi khô, đối với Vân Mị mà nói quả thật là quyến rũ bậc nhất.

Có điều, từ xưa đến nay hấn vẫn luôn luôn tuân theo dục vọng của mình. Đã có dục vọng, hấn đương nhiên sẽ không làm Liễu Hạ Huệ hấn cũng không phải là vô năng, liền thoát quần áo áp lên người Triệu Đại Ngưu.

Thơm quá!

Cái mũi nhẹ nhàng cọ vào cổ của Triệu Đại Ngưu, trên người y có mùi cỏ xanh tự nhiên làm Vân Mị nghĩ thấy thực nhẹ nhàng khoan khoái, hơn nữa là càng nghĩ càng nghiện.

Sờ sờ khối thân hình nam tính dương cương của Triệu Đại Ngưu, xúc cảm từ cơ thể co giãn và bóng loáng truyền từ đầu ngón tay đến đầu óc lại làm dục vọng của hấn càng tăng, càng

cao.

Thật..... muốn tiến vào!

Ý niệm này chợt lóe qua trong đầu Vân Mị, khiến hắn ngây ngấn cả người. Không phải là hắn bị dục vọng đối với Triệu Đại Ngưu dọa, mà là lúc trước, khi học khóa học về tình ái, hắn thập phần khinh thường việc học loại kỹ thuật này khiến cho bây giờ, hắn ngược lại không biết phải làm thế nào..... [= =|||]

Kế tiếp phải làm sao đây.....

Vân Mị đang ôm Triệu Đại Ngưu đột nhiên có cảm giác như đang ở trước bàn tiệc bày rượu ngon món ngon mà lại bị ai không thể ăn được.

Hắn nhìn trời không biết nói gì.....

Cố gắng hồi tưởng lại khóa học tình ái mà lúc trước hắn hay trốn học, hình như là dùng cái nơi để bài tiết kia thì phải.

Thật là có cảm giác hơi bẩn, hắn là phải tẩy rửa trước mới được.....

Vân Mị cố nén dục vọng xuống, đến một ngăn tủ tìm chút được thủy để tiêu độc. Hắn mở hai chân rắn chắc của Triệu Đại Ngưu ra, nhìn huyết khẩu phần hồng kia thì lại do dự nửa ngày.

Thật sự phải đem tay tiến vào chỗ này sao? Nhưng chỗ đó bẩn chết được, tay sẽ dơ mất! đành phải đi lấy bao tay vậy.

Thế là Vân Mị lại đi lấy bao tay. Hắn đồ được thủy lên trên bao tay, ngón tay ở trước huyết khẩu bồi hồi một chút. Nhưng mà dục vọng dưới khổ hạ đang kêu gào đến lợi hại, hắn không còn cách nào, cắn răng một cái, ngón tay liền tham nhập vào nơi hắn có phần ghét bỏ.....

Nóng quá! Thật chặt! Tuy cách một tầng vải dệt, Vân Mị vẫn có thể cảm nhận được sự nhiệt hòa khẩn tiểu* của tiểu huyết. Hắn cứ nhiên lại bỏ qua vấn đề bẩn hay không bẩn, vội vàng rút ngón tay ra rồi đưa dục vọng đến.

**nóng và chặt, chắc vậy*

Rất nhanh, lại một vấn đề mới nảy sinh: Vân Mị càng muốn cắm vào, huyết khẩu kia càng cự tuyệt đóng chặt, hoàn toàn không để ý đến dục vọng của Vân Mị. Hắn chỉ có thể chuyển động dục vọng xung quanh huyết khẩu, đầu đầy mồ hôi.

Lúc này mới thật sự gọi là miếng thịt béo đưa lên đến miệng nhưng không thể nuốt xuống, Triệu Đại Ngưu vẫn tiếp tục mê man, còn Vân Mị đã là dục hỏa công tâm. Hắn bị xao động làm mất hết lý trí, liền tùy ý cầm thuốc mỡ làm mềm bên cạnh vẽ loạn trên tay, thô lỗ đem hai ngón tay sáp nhập vào huyết khẩu chưa trải chuyện kia, lại tách hai ngón tay ra một chút để mở rộng.

Cự vật đông cứng không chút do dự xâm nhập vào cơ thể của Triệu Đại Ngưu. Bị cơn đau đón khi dị vật xâm nhập kia mang lại, Triệu Đại Ngưu dù mất đi tri giác cũng phải nhúu mày lại, ngũ quan trầm tĩnh nhúu lại một chỗ.

Thế nhưng Vân Mị hoàn toàn không để ý đến y. Hắn vừa mới tiến vào một chút, mị thịt kia lập tức run run gắt gao đè nén lại, ép chặt lấy ngay phía trước của hắn, nhiệt độ bao vây như vậy thì nam nhân nào có thể chịu được!

Vân Mị rút phân thân ra, đem ngón tay xoa xoa quanh huyết động, rồi hai tay ôm lấy buộc chặt đùi của Triệu Đại Ngưu, lập tức đem nam tính đè ép đi vào lần nữa. Xâm nhập mạnh mẽ này liền khiến niêm mạc yếu ớt bên trong lập tức nứt vỡ, máu tươi theo vật nam tính trong cơ thể chậm rãi chảy ra.

Nhưng Vân Mị hai mắt đã đỏ ngầu, hoàn toàn tiến vào, bắt đầu theo bản năng trườn động động. Hắn không hề để ý đến dòng máu tươi đang chảy ra kia.....

10. Chương 10

Dường như cảm nhận được cơn đau đón cuồng mãnh đang xé nát thân thể, Triệu Đại Ngưu nhất thời tỉnh táo lại. Trong phút chốc mở mắt ra, y phát hiện thân thể hoàn toàn không tuân theo ý mình mà cuồng loạn lay động.

“Đau!”

Cự vật nào đó trong cơ thể luật động mạnh đến nỗi làm y phát ra tiếng kêu thảm thiết. Đau đón mãnh liệt không hề báo động trước như đang ăn mòn ý thức của y. Hai tay y bị trói trên đỉnh đầu không tự chủ được mà nắm chặt thành quyền, còn thứ đang xâm lược kia cơ hồ làm y đau đến muốn ngất, cả cơ thể từ đỉnh đầu đến đầu ngón chân toàn bộ đều căng cứng.

Y miễn cưỡng tập trung nhìn, kinh hoàng phát hiện Vân Mị đang trần trụi đè lên người mình. Khuôn mặt tuyệt mỹ kia vì ra sức mà ửng hồng vụn vụn, trên làn da của hắn không ngừng phỉếm ra những giọt mồ hôi bàng bạc.

Nhận thấy y đã tỉnh lại và đang chăm chú nhìn hắn, hàng lông mày của Vân Mị vì dục vọng mà nhúu lại một chỗ bỗng giãn ra một chút, hần lộ ra một nụ cười hoàn mỹ khiến cho Triệu Đại Ngưu giờ phút này thất thần trong nháy mắt.

“Người tỉnh rồi?”

Một giọt mồ hôi trên cơ thể gầy yếu của hắn nhỏ giọt lên người y.

“Ô!”

Thân thể bị va chạm kịch liệt khiến cho đầu của Triệu Đại Ngưu phút chốc đau nhức, nhất thời làm y thất thanh hô đau. Không muốn lại hôn mê thêm lần nữa, Triệu Đại Ngưu cắn chặt răng. Khuôn mặt của y vì kích thích đau đớn mà nhăn lại, tuy nhiên, đôi mắt vẫn bất khuất ương ngạnh mà mở to.

Ở trên người y, Vân Mị đang luật động với biên độ lớn, hắn nhanh chóng chế trụ hai chân y rồi đem chúng phản áp trên người y. Vân Mị vừa thống khổ vừa sung sướng hưởng thụ triều động trên người Triệu Đại Ngưu.

Không hổ là trâu ngọc mà hắn coi trọng! Thân thể của y tuy cao lớn nhưng huyết động lại nhỏ hẹp dị thường. Lúc hắn mới tiến vào thì có vẻ như bất khả tư nghị, nhưng nơi nhỏ hẹp này ngay cả khi ngón tay hắn tiến vào đã rất khó khăn lại có thể tiếp nhận cực đại của hắn. Nhục huyết gắt gao cắn chặt lấy vật thể, mỗi một lần co lại đều có vẻ gian nan, nhưng không ngờ lại mang đến cho hắn khoái cảm mà không từ ngữ nào diễn tả được. Nội tạng yếu ớt vì bị chà đạp mà vỡ tan, máu tươi từ giữa chảy ra, lại thay thế trơn tề. Tiểu huyết sung huyết càng nóng cháy đến mức khó có thể hình dung, loại độ nóng này có khả năng hòa tan hết thấy, khiến lý tính của hắn toàn bộ đều biến mất.

Con mắt tựa như bị nhuộm thành màu đỏ tươi, y khiếp sợ nhìn hai chân của mình bị Vân Mị ép chặt xuống hai bên sườn, mà đau nhức oan tâm cát phế nhắc nhở y cường lực đang đang đưa ra vào truyền đến từ phía dưới. Y không thể lý giải được đang có chuyện gì xảy ra với mình, y có thể nghe được tiếng vang trầm trọng mà vật của Vân Mị đang ở trong cơ thể mang lại.

Vân Mị cứ nhiên là một nam nhân!

Mà y thì lại giống như một nữ tử để cho nam nhân cường bạo!

“Khốn nạn! A ”

Y cảm thấy thật sự rất khó thở. Thế nhưng, dù y kêu thảm thiết đến đâu cũng không thể làm Vân Mị dừng lại, mà thậm chí còn làm xâm phạm bên ngoài cơ thể càng trở nên không lưu tình, không ngừng tiến công.

Chuyện này rốt cuộc là sao?!

Y chưa từng nghĩ loại sự tình này sẽ xảy ra đối với mình. Vô luận là từ góc độ nào, y đều là một nam tử thập phần dương cương, hoàn toàn không có lấy một chút mỹ cảm nào, huống chi những vết sẹo xấu xí bên trái khuôn mặt tuyệt nhiên không có khả năng kích khởi dục vọng của một nam nhân khác đối với mình!

“Dừng... dừng tay....” Ánh mắt trầm ổn giờ phút này đang thống khổ nheo lại, tiếng rên rỉ của y theo khóe miệng dật ra.

Rõ ràng là ý nguyện của y hoàn toàn không được coi trọng. Vân Mị vẫn như cũ bắt y nằm trên giường khuất phục bày ra một tư thế đáng xấu hổ, rồi mới lấy góc độ làm người ta giận dữ không ngừng xâm phạm y. Hắn vẫn như cũ làm theo ý mình, nâng cao cái hông của y, vô tình mà tiến lên, dững đạo yếu ớt bị tra tấn đến nỗi không cần nhìn y cũng biết nơi đó dường như đã bị phá hỏng.

Nửa người dưới bị nâng cao lên, từng thanh âm “ba, ba” vang lên khiến nỗi thống khổ của y càng thêm gia tăng, tiếng ma sát vang vọng khiến người ta không thể không chú ý. Y muốn giãy dụa, nhưng hai tay bị trói trên đầu, đùi lại bị ngăn chặn, hơn nữa đau đớn truyền đến từ cái nơi đáng xấu hổ kia càng khiến y trở nên vô lực.

Cảm nhận được một trận nóng rực trong cơ thể, y cũng không phải trẻ con, y biết đó là Vân Mị đã giải phóng mầm móng trong cơ thể y. Cứ nghĩ đến việc trong cơ thể mình lại lưu lại tinh dịch của nam nhân, Triệu Đại Ngưu cảm thấy ghê tởm muốn nôn.

Triệu Đại Ngưu sống chết cắn chặt môi của mình, không cho tiếng kêu khuất nhục thốt ra, cố gắng bảo trì thanh tĩnh, không cho mình lại nhục nhã ngất đi lần nữa. Việc trở thành công cụ tiết dục của nam nhân khiến lòng tử bi của y bị thiêu rụi sạch sẽ! Lần đầu tiên trong cuộc đời y oán hận một người đến như vậy.

Y hận hắn! Vân Mị!

Y hận hắn! Vân Mị!

11. Chương 11

Chiếc giường mềm mại rộng lớn, trắng noãn chính tề ban đầu đã bị hai nam nhân liên tục phóng túng suốt mấy canh giờ phá hư hầu như không còn hình dáng ban đầu hoặc nói đúng hơn là một người kích tình mãnh liệt, còn một người thì rất thống khổ.

Trên giường hỗn độn không chịu nổi, sàng đan trắng noãn đã nhiễm những vết máu đỏ tươi ghê người.

Triệu Đại Ngưu tinh lực cạn kiệt nằm xụi lơ giữa giường, ngay cả khí lực động dậy thân thể cũng không có,

vận động quá độ kịch liệt phi tự nguyện khiến cho toàn thân y ướt đầm mồ hôi. Y phẫn hận trừng mắt nhìn về phía Vân Mị, người vừa mới nếm được hương vị hoan ái.

Y cư nhiên thật sự bị hấn chà đạp.

Mặc dù hiện tại mọi người đã cởi mở hơn xưa, việc Long Dương chi hảo bình thường đôi khi cũng xảy ra, nhưng y là người có tư tưởng bảo thủ nên chưa từng nghĩ tới việc có thể phát sinh quan hệ với một nam nhân nào, lại càng không ngờ sẽ giống như một nữ nhân bị nam nhân khác cưỡng bạo. Y thật hận! Lần đầu tiên trong cuộc đời y hận một người đến như thế, hận đến mức muốn giết một người.....

Vân Mị nhìn bộ dáng đáng thương của Triệu Đại Ngưu, hai tay của y còn bị dây thừng trói buộc, hấn cũng cảm thấy được mình có hơi quá đáng mà tác cầu vô độ. Nhưng thật sự cũng không thể trách hấn, đều vì hương vị của Triệu Đại Ngưu thật sự rất ngon lành.....

Vân Mị tiến lên giúp y cởi bỏ dây thừng, Triệu Đại Ngưu phút chốc lập tức từ trên giường nhảy lên, hai tay hướng về phía Vân Mị định siết cổ hấn, nhưng lại bị nửa thân dưới tê đau mà ngã trên mặt đất.

“Người không sao chứ?”

Vân Mị quan tâm tiến lên đỡ lấy Triệu Đại Ngưu, “Đây, ta giúp người.” Hấn đưa tay ra định giúp đỡ y, lại bị y không cảm kích hất ra.

Vân Mị trước giờ chưa từng bị ai đối xử như vậy, thật uống công mình cố gắng lấy lòng con trâu gỗ không biết tốt xấu này.

Hấn vốn định phát giận. Tuy nhiên, khi nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ thê thảm vì bị mình đối xử thô bạo của Triệu Đại Ngưu, tâm của hấn lại mềm xuống. Hấn đành thở dài rồi đi ra ngoài.

Nhìn Vân Mị đi ra ngoài, Triệu Đại Ngưu lại có cảm giác bị vứt bỏ sau khi bị hấn dùng để phát tiết, trong lòng y càng thêm buồn bực. Y ra sức động dậy thân thể của mình đứng dậy, rồi lại bị ngã xuống. Y không ngừng lặp đi lặp lại động tác đó, cuối cùng lại té trên giường.

“Trâu gỗ! Người đừng có lộn xộn!” Vân Mị bước vào, trong tay còn cầm theo một chậu nước. Triệu Đại Ngưu nhìn hấn một cái, rồi lại quay đầu đi chỗ khác không để ý đến hấn, tiếp tục tự mình cố gắng.

Vân Mị bắt đầu cảm thấy không thoải mái, nhưng dù sao cũng là do mình không đứng trước, bây giờ hấn nên giúp y tẩy rửa sạch sẽ, coi như là nhận lỗi đi...

Hấn cầm khăn mặt nhẹ nhàng chà lau phía đùi trong của y.

“Người muốn làm cái gì!” Triệu Đại Ngưu theo phản xạ lùi ra xa khỏi hấn một chút.

“Nơi này của người toàn là máu, ta giúp người lau.” Vân Mị tức giận nói. Con trâu gỗ này, vì sao vô luận hễ làm gì y cũng đều tỏ ra không cảm kích vậy chứ.

Nhưng có vẻ như lại nghĩ đến cái gì, trên khuôn mặt mỹ mạo của Vân Mị hiện lên vài phần đắc ý.

“Đây hẳn là máu xử nữ của người lưu lại cho ta nhỉ!”

“Người nói bậy cái gì!”

Triệu Đại Ngưu vừa phẫn nộ vừa quẫn bách. Y đã hai mươi bảy tuổi nhưng chưa từng trải qua việc hoan ái. Vốn loại công phu mà y luyện tập quan trọng nhất là phải cấm dục, hơn nữa tính cách y lại hay xấu hổ, mà theo một nhận định từ nhỏ của Sở Sương là ‘hoàn toàn không muốn phát sinh quan hệ với nữ nhân khác’. Mặt khác, kể từ khi Sở Sương được gả cho Lưu Giang, y lại càng nản lòng thoái chí, tự ti đến cực điểm đối với tình yêu nam nữ; vì vậy ngay cả liếc mắt nhìn nữ nhân một chút y cũng không dám, càng đừng nói đến chuyện nam nữ hoan ái.

Nhưng dù nghĩ thế nào, y cũng không ngờ được rằng tám thân xử nam của y lại bị hủy đi trong tay một nam nhân – mà hơn nữa lại là một nam nhân có vẻ ngoài giống hệt nữ nhân!

Khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ và giận dữ của Triệu Đại Ngưu khiến Vân Mị cảm thấy y thật sự rất đáng yêu, làm hấn nhẹn không được hôn lên mặt y một cái. Triệu Đại Ngưu lập tức nhảy về phía sau cách xa hấn, bất chấp đau nhức phát ra từ cơ thể, cảnh giác nhìn Vân Mị.

“Giờ ta sẽ không làm gì người nữa, xem người sợ thành như vậy.....”

Vân Mị cảm thấy thật ỷ khuất, con trâu gỗ này giống như xem hấn là cầm thú, uống công hấn tốt tính giúp y chà lau cơ thể, thật khó có khi hấn phục vụ người khác được một lần!

Triệu Đại Ngưu nghe hấn nói sẽ không làm gì mình, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Y lén lút nhìn về phía hấn, dưới ánh mặt trời, mái tóc của hấn trông thật mềm mại, hơi lên cảm giác ham muốn sờ lên đó.

Ý thức được mình đang nhìn, hấn lộ ra nụ cười tươi tắn khiến y trong nháy mắt thất thần.

Thật đẹp!

Cho dù Vân Mị đối xử với mình như vậy, nhưng khi nhìn thấy gương mặt mỹ lệ kia, y vẫn không thể khống chế mà dừng ánh mắt lại trên người hấn.

“Người muốn làm gì!”

Triệu Đại Ngưu đột nhiên cảm giác được ngón tay Vân Mị đụng đến nơi xấu hổ của y liền cất giọng hăm dọa, nhưng không ngờ rằng ở nơi đó lại có một chút cảm giác mát lạnh nói không nên lời.

“Bên trong người bị thương rồi, ta muốn bôi thuốc cho người, nếu không sẽ bị nhiễm trùng.” Con trâu ngốc này thật nhiều vấn đề, chuyện rõ ràng như thế này mà còn muốn hỏi, phòng bị hấn cứ như phòng bị thú dữ.

“Ta tự mình làm.” Cái chỗ kia tuy rằng lúc trước đã bị Vân Mị đụng chạm qua, nhưng bây giờ lại bị hấn đụng vào, trong lòng y vẫn có cảm giác rất không tự nhiên.

12. Chương 12

“Người có thể tự mình bôi thuốc được chắc? Hiếm có lắm mới có lần ta mới phục vụ người khác đấy. Người thật lè mề, xoay người sang chỗ khác.”

Vân Mị dứt khoát không để ý đến phản kháng của Triệu Đại Ngưu, tay áo vung lên, thân thể của y lập tức trở nên cứng ngắt không thể nhúc nhích.

Vân Mị giúp Triệu Đại Ngưu xoay người lại, y không thể cử động, chỉ có thể vô lực mà mặc hấn tùy ý quét thuốc lên ngón tay rồi chậm rãi đưa vào cái nơi khiến người ta phát thẹn kia.

“Đau!”

Chỉ mới một đầu ngón tay đã khiến y đau đến hít hơi.

“...Sẽ xong nhanh thôi...”

Vẻ mặt thống khổ của Triệu Đại Ngưu như một kích đánh vào lòng Vân Mị. Hấn khó khăn bắt đầu ảo não về hành động thô lỗ của mình lúc trước.... Nhưng hấn thật không thể tưởng tượng được huyết động dị thường nhỏ hẹp đó lại có thể cất chứa cực đại của mình. Trong nháy mắt, Vân Mị cảm thấy bắt đầu nóng lên.

Chỉ có điều, Triệu Đại Ngưu nhất định không thể chịu đựng được thêm lần nào nữa.

Lần đầu tiên, hấn có cảm giác muốn chiếu cố đến người khác như vậy. Hấn cố nén dục vọng của mình, giúp y bôi thuốc.

Triệu Đại Ngưu cảm giác được ngón tay mảnh khảnh thon dài của Vân Mị mang theo xúc cảm thanh lương* tiến vào trong cơ thể, kỳ dị vượt lên nội bích nóng cháy bên trong y.

**mát lạnh, mát rượi*

“A..... Ân.....”

Tiểu huyết cứng nhắc dưới tác dụng của ngón tay mang theo hơi lạnh của thuốc mỡ dần dần trở nên mềm mại hơn. Ngay khi ngón tay chạm đến một điểm, một cảm giác khác lạ tự nhiên dâng lên, thân thể y run rẩy như bị tiếp xúc với điện (thời đó cũng có điện ah?), vật nam tính phía trước không tự giác mà cương lên.

Phát giác được mình cứ nhiên lại cương, Triệu Đại Ngưu xấu hổ không biết phải làm thế nào, cả khuôn mặt đỏ rực như trái cà chua.

Chú ý đến biến hóa của thân thể Triệu Đại Ngưu, Vân Mị cũng có hơi giật mình. Lúc này Triệu Đại Ngưu một chút dục vọng đều không có, tại sao bây giờ lại có phản ứng? Chẳng lẽ vật nam tính của mình không có mị lực như ngón tay sao? (=||) Vân Mị cảm thấy thật sự buồn bực, thầm thở dài trong lòng. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy mình làm người có chút thất bại.

Nhìn toàn bộ thân thể của Triệu Đại Ngưu bởi phản ứng sinh lý mà ửng hồng, không biết vì dục vọng hay là vị then thùng, bất tri bất giác, trong lòng Vân Mị tràn ngập yêu thương cùng vui sướng. Hắn không chút do dự đẩy nhanh tốc độ ngón tay, tay kia chạm vào vật nam tính của Triệu Đại Ngưu chủ động âu yếm y.

“Dừng.... dừng tay.... Ô....”

Triệu Đại Ngưu càng thêm then thùng. Lý trí của y muốn Vân Mị dừng lại, nhưng thân thể lại muốn càng nhiều, y vô thức đem toàn bộ thân thể lay động.

“Thật là một con trâu không thành thật!”

Vân Mị chần chờ một chút, phát hiện thân thể của Triệu Đại Ngưu vốn không hề mong muốn hắn dừng tay, bất mãn nói thầm, động tác trên tay càng tăng thêm.

“A..... A a.....”

Vốn muốn nói ra lời cự tuyệt, nhưng không ngờ khi thanh âm đến bên khóe miệng lại biến thành tiếng rên rỉ phóng đảng. Chưa từng trải qua chuyện này, Triệu Đại Ngưu thật sự ngượng đến mức chỉ muốn chui đầu vào gối, nhưng thân thể đáng giận này cứ nhiên không biết liêm sỉ liên tục vận vẹo, mà cái nơi không sạch sẽ kia lại gát gao cắn chặt lấy ngón tay của Vân Mị.

“A.....” Cảm giác được số lượng ngón tay trong cơ thể lại tăng thêm một cái, Triệu Đại Ngưu có chút khó chịu, thân thể vận vẹo càng nhiều.

“Đừng cử động!” Vân Mị cố nén dục vọng nói. Ở phương diện hoan ái, hắn cũng chỉ là người mới, làm sao có thể kháng cự được dụ hoặc mãnh liệt như vậy. Lúc này đã là nhần nại cực hạn đối với hắn, chỉ sợ thêm một chút nữa thôi, hắn sẽ không khống chế được mà một lần nữa âu yếm y.

Nghe được giọng điệu thập phần thống khổ của Vân Mị, Triệu Đại Ngưu có hơi kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn, chỉ thấy vẻ mặt hắn dường như cố nén phiền táo* lại. Vân Mị rầu rĩ nói:

“Nếu người nhất định muốn ta, ta từ chối thì có hơi bất kính.....”

**cáu kỉnh, buồn bực, bực bội, sốt ruột, khó chịu*

Triệu Đại Ngưu bị hắn đe dọa lập tức sợ đến mức không dám nhúc nhích. Nhưng ngón tay trong cơ thể y vẫn tiếp tục trều sấp, y lại nhin không được đong đưa cái mông.

“Lấy..... lấy ngón tay của người ra.....”

“Triệu Đại Ngưu, cái miệng khẩu thị tâm phi của người cũng phải có mức độ thôi!”

Y thật sự xem hắn dương héo chắc? (=||) Cố nén dục vọng để làm cho y thích, y lại còn cố ra vẻ khước từ, thật sự là rất khó chịu! Hắn oán hận lại tăng thêm lực đạo trên tay, tiền hậu hai phía kích thích Triệu Đại Ngưu.

“A.... A.....” Tiểu huyết bị trều sấp mãnh liệt, nam tính lại bị đùa bỡn, Triệu Đại Ngưu không kiềm được phát ra âm khiêu, thân thể không tự chủ mà yêu cầu càng nhiều, tiểu huyết phát ra âm thanh âm mỹ, cắn chặt ngón tay của Vân Mị.

“A.....” Khi Vân Mị hạ một lực đạo xuống, Triệu Đại Ngưu lập tức theo đường vòng cung bắn ra một dòng dịch trắng bạc. Vân Mị thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng rút ngón tay ra rồi lập tức chạy trốn thoát ra ngoài.

Triệu Đại Ngưu vừa tiết dục xong, bị ai ghé vào trên giường. Đối với y, so với việc bị nam nhân cưỡng bạo thì việc bị nam nhân đùa bỡn đến bắn tinh khiến hắn cảm thấy càng bị sỉ nhục hơn. Nói vậy, nếu Vân Mị nhìn thấy bộ dạng dâm đang của mình, trong lòng hắn nhất định cực kỳ đắc ý.....

Chìm sâu vào trong bi hận của mình, Triệu Đại Ngưu hoàn toàn không chú ý đến Vân Mị vừa hùng hục cấp tốc chạy đi dội nước lã...

13. Chương 13

Triệu Đại Ngưu nằm úp sấp nghỉ ngơi được một lúc, thân thể vốn căng cứng đã bắt đầu có thể hoạt động tự nhiên, cái nơi khi không bị xé rách đến đau đớn kia cũng đã trở nên thư thái hơn rất nhiều. Thật không ngờ thuốc của Vân Mị lợi hại như vậy....

Vân Mị! Nhớ ra rồi! Y sao có thể hồ đồ như vậy, cứ nhiên có thể quên mất danh hứ* của Tà Mị Thánh Y!

**tục danh, tên gọi*

Lăn lộn nhiều năm trên giang hồ lâu như vậy, y đương nhiên phải nghe nói đến cái tên Tà Mị Thánh Y Vân Mị. Tuy rằng đây không phải là người thuộc tà môn ma đạo, nhưng hẳn tuyệt đối cũng không được xem là nhân sĩ chính phái. Con người này độc lai độc vãng trên giang hồ, lại yêu thích sử dụng độc dược, nghe nói chỉ cần bị ai đụng đến một chút, hẳn liền hạ độc người đó đến nửa sống nửa chết. Về điểm này thì y có chút khinh thường, từ trước đến nay y luôn là người thích quang minh lỗi lạc, y cảm thấy việc ngấm hạ độc người khác không phải là chuyện mà một đại trượng phu nên làm, huống chi là chỉ bị đụng chạm một chút, cần gì để bụng như vậy!

Y chưa từng nghĩ rằng mình có thể gặp gỡ một nhân vật nổi danh như vậy, lại càng không ngờ rằng mình lại bị hắn cường bạo. Không phải người ta nói hắn chán ghét nam nhân đến gần mình sao? Còn có một lần y nghe nói được rằng Vân Mị là nữ giả nam.....

Nữ giả nam con bà nhà người! Tên Vân Mị này vốn là nam phần nữ trang a! Còn làm mình mất cảnh giác với hắn.....

Triệu Đại Ngưu cảm thấy thân thể dần khôi phục, tuy rằng mơ hồ vẫn cảm thấy một chút đau đớn. Y thật mệt mỏi và buồn ngủ, nhưng cứ nghĩ đến hương vị phát tình của nam nhân tràn ngập trên cái giường này, y thật sự không thể ngủ nổi.

Đứng dậy khỏi giường, Triệu Đại Ngưu nhặt bộ quần áo của mình bị Vân Mị ném đi lên rồi mặc lại. Hồi tưởng lại mọi sự việc phát sinh, trong lòng Triệu Đại Ngưu lại nổi lên lửa giận và hận ý, thật hận không thể lao ra giết Vân Mị!

Cầm thanh Lôi Vân đao bị vứt bỏ trên mặt đất, Triệu Đại Ngưu vênh vác hùng hục lao ra ngoài. Cước bộ nhanh chóng chạy đến cánh cửa, y bỗng nhiên dừng sờ .

Ở đó, y thấy được Vân Mị đang trần trụi ở bên ngoài liều mạng dội nước lạnh. Thân thể trắng nõn của hắn dưới ánh dương quang sáng sủa tạo nên một loại cảm giác dụ hoặc nói không nên lời, mái tóc đen dài dính vào lưng, dưới ánh sáng mặt trời trông có vẻ trong suốt, đôi mắt phượng câu hồn giờ phút này vì dòng nước hắt lên mà khẽ khép lại, che lấp đi vài phần khí thế bức nhân, lại có nhiều hơn vài phần kiều mỹ.....

Bất tri bất giác, nhịp tim của Triệu Đại Ngưu đập nhanh mãnh liệt, hai gò má đều nóng lên.

Phát giác được mình lại bị vẽ ngoài của Vân Mị mê hoặc, khuôn mặt Triệu Đại Ngưu đỏ bừng. Y gắt gao nhắm chặt hai mắt lại, bước nhanh lui vào trong phòng.

Thật sự là sai lầm! Bề ngoài cái tên Vân Mị cường bạo mình đâu chứ có khác gì của y đâu chứ!

Rất nhanh, y lại mở hai mắt ra, bởi vì chỉ cần nhắm mắt, y lại nghĩ đến thân thể tinh bạch của Vân Mị...

Trùng lớn đôi mắt, cố gắng bình ổn nhịp tim của mình.

Tay nắm chặt Lôi Vân đao, y lại nhớ đến lời phân phó của sư phụ khi người truyền Lôi Vân đao lại cho y năm đó. Sư phụ luôn dạy y rằng ngoại trừ những người đại gian đại ác thì không được phép giết người lung tung. Tuy Vân Mị thật đáng giận, nhưng hắn cũng không phải loại đại gian đại ác đó. Dù hắn cường bạo mình, nhưng y cũng vừa nảy tâm sinh ngạt niệm* đối với hắn. Tuy rằng loại ngạt niệm này vẫn chưa thành hiện thực, nhưng nảy sinh ác niệm cũng không khác gì với việc thật sự làm chuyện ác...

Vả lại y cũng không phải nữ nhân bị cường bạo liền không muốn sống...

**ý xấu, xằng bậy (ý là bạn Triệu Đại Ngưu định giết bạn Mị)*

Thôi thì đành, coi như y bị chó cắn đi!

Cố chịu đựng thân thể không khỏe, Triệu Đại Ngưu dồn khí lực vội vàng theo cửa sổ thoát ly ra ngoài, sợ mình vì mình suy sụp mà lệch lạc khỏi quỹ đạo cuộc sống của bản thân....

—oOo—

Vân Mị ở bên ngoài sau khi dội nước lạnh xong cuối cùng cũng đề được dục vọng xuống. Tồn công tồn sức suy nghĩ cho con trâu gỗ đến thế này, khi quay lại nhất định phải đòi y phần thưởng mới được!

Vân Mị hơi đắc ý tưởng bở, hắn cư nhiên vì người khác mà quan tâm như vậy, Triệu Đại Ngưu không cảm kích mới là lạ! Khẳng định lúc đó y sẽ cảm động đến mức quên luôn khuôn mặt của lão bà họ Sở đó không còn một mảnh!

Cảm thấy dục vọng đã hoàn toàn được tiêu trừ, hắn lau khô thân thể rồi khoác bộ áo trắng vào. Vân Mị vội vàng xúc động đi vào phòng.

Vừa vào trong phòng, Vân Mị liền ngây dại.

Triệu Đại Ngưu đâu?

Quần áo trên mặt đất đã biến mất, cây đao của y cũng không có. Hắn tiến lên sờ soạng trên giường, chiếc giường hoàn toàn đã không còn độ ấm, như vậy nghĩa là khi hắn ra ngoài không bao lâu thì Triệu Đại Ngưu đã chạy rồi!

Triệu Đại Ngưu chết tiệt! Đã bị hắn ăn sạch rồi, thế mà còn muốn chạy! Vân Mị đột nhiên cảm thấy trong lòng đau đớn ê ẩm. Hắn thật sự không chịu nổi cảm giác này, cuối cùng chỉ có thể dùng phần nộ đè áp.

Trong lòng hắn oán hận thầm hạ quyết tâm: Triệu Đại Ngưu, ngươi cứ nhiên không cần ta chăm sóc, như vậy ta liền trực tiếp bắt ngươi trở về, đem ngươi cột lại trên giường rồi làm ngươi đến khi ngươi mang thai mới thôi!

14. Chương 14

Từ khi Sở Sương xuất giá và khi sư phụ qua đời, Triệu Đại Ngưu vẫn luôn ở trên giang hồ hành hiệp trượng nghĩa nên cũng không có điểm dừng chân cố định. Mà sau khi bị Vân Mị cưỡng bạo, y cũng không có dự định gì khác, chỉ muốn tránh Vân Mị càng xa càng tốt. Có điều với ngoại hình mà chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay đã có khối người vây quanh của Vân Mị, chưa nói đến số người đoạn tụ chi phích cũng không phải ít, Vân Mị phỏng chừng đã quên y không còn một mảnh rồi.....

Hành tẩu đã được nửa tháng, có vẻ như y sắp đến khu vực của Tiên Ti tộc. Triệu Đại Ngưu cũng không kỳ thị dị tộc, mà ngược lại, người dị tộc lại hào sảng nhiệt tình hơn y nghĩ nhiều.

—oOo—

Bóng dáng màu trắng kia!

Triệu Đại Ngưu đang không chút e dè hành tẩu trên đường cái ở nơi dị tộc, bỗng nhiên thấy một hình dáng màu trắng quen thuộc. Trong lòng y chợt hoảng hốt, chẳng lẽ y đã chạy xa như vậy mà vẫn gặp phải hắn sao?

Đến khi thân ảnh màu trắng kia xoay lại, y mới thở phào nhẹ nhõm. Không phải hắn! Ngắm lại mới thấy lạ, hắn làm sao có thể xuất hiện ở nơi này? Cho dù có xuất hiện, đã qua nửa tháng, hắn chắc cũng không thể nhớ rõ người tầm thường như mình được.

Có điều sau khi thấy rõ diện mạo của người này, y liền ngây dại. Y vốn tưởng rằng dung mạo của Vân Mị đã là tuyệt mỹ, mà nam nhân trước mắt này chẳng hề kém cõi chút nào so với Vân Mị.

Nên hình dung người trước mắt này như thế nào đây?

Nếu như Vân Mị là yêu tinh mỹ hoặc động lòng người thì người này giống như tiên tử thanh tẩy nhân tâm. Tiên tư dật mạo, siêu dật tuyệt trần, vẻ đẹp của hắn thoát tục mà tuyệt tư, thật sự là khinh nhờn nếu

dùng những tục từ nhân gian hình dung về mỹ mạo khi nói về người đó. Nam nhân này như minh thần khiến người ta chỉ dám nhìn từ xa mà không dám lại gần.

Nếu Vân Mị có thể khiến Liễu Hạ Huệ biến thành sắc quỷ yêu vật, vậy thì hấn* lại có thể khiến cho đạo chích trở thành thần chích chuyên làm việc thiện, khiến mọi người cảm thấy xấu hổ mà muốn thờ cúng hấn*.

**hấn ở đây là Thác Bạt Hiên Ảnh nhé*

Tuy nhiên, dù khí chất lẫn bề ngoài của hai người này hoàn toàn tương phản, Triệu Đại Ngưu không hiểu vì sao lại cảm thấy ánh mắt của họ có chút giống nhau.....

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Triệu Đại Ngưu, người nọ cũng nhìn về phía y, sau đó mỉm cười đi về phía Triệu Đại Ngưu, hỏi:

“Vị huynh đài này, tại hạ có quen biết huynh sao?”

“Không.... Không biết.....”

Triệu Đại Ngưu then thùng cúi đầu, thăm mắng mình như sắc quỷ, nơi nơi đều chỉ biết ngấm nhìn mỹ nhân, còn làm người ta hiểu lầm mình là người quen. Có lẽ lúc trước chộc phải Vân Mị cũng chỉ có thể trách mình....

Ngay lúc xoay người lại, Thác Bạt Hiên Ảnh đã chú ý đến Triệu Đại Ngưu. Từ nhỏ đến lớn hấn đã quen bị người khác nhìn chăm chú, vì vậy hấn vốn sẽ không bởi vì một người chú ý đến hấn mà để ý lại người đó. Hấn chủ động nói chuyện với Triệu Đại Ngưu không phải vì ánh mắt chăm chú của y mà là vì hơi thở trên người y, hương vị cỏ xanh nhàn nhạt thật khiến người khác cảm thấy thoải mái. Mà pha lẫn trong vị cỏ xanh này tựa hồ còn có một loại mùi vị thật quen thuộc với mình, giống như mùi của một bán yêu nào đó.....

Nhìn phản ứng của Triệu Đại Ngưu, hấn lại cười, nam nhân cao lớn này ngoài ý muốn lại ngượng ngùng, nhìn dáng vẻ của y cũng khá là đáng yêu. Nếu ở cạnh gia khóa kia thì thật là lãng phí, hơn nữa y tuyệt đối sẽ bị gia khóa kia khi dễ đến chết mất.....

Có điều gia khóa đó ý thức độc chiếm rất mạnh, dù chết cũng sẽ không để vật sở hữu rời khỏi phạm vi xung quanh mình, hơn nữa hiện tại hấn cũng không có cảm giác được tồn tại của gia khóa kia. Nhưng mà trên người của Triệu Đại Ngưu quả thật là có hương vị của người đó, hay là cảm giác của hấn nhầm?

“Ha hã, ta cảm thấy khuôn mặt huynh đài hơi quen, không biết tôn tính đại danh của huynh đài là gì?”

Triệu Đại Ngưu chưa từng gặp được ai chủ động đến gần y, huống chi lại là một người xinh đẹp như vậy, y lập tức thành thật trả lời:

“Ta tên là Triệu Đại Ngưu.”

“Ha hả, ta là Thác Bạt Hiên Ảnh..... Triệu huynh?”

Vẻ mặt tươi cười vô hại của người nọ làm Triệu Đại Ngưu không khỏi thất thần, cho đến khi Thác Bạt Hiên Ảnh gọi mình nửa ngày y mới kịp phản ứng. Thật sự là quá thất lễ, Triệu Đại Ngưu xấu hổ cuống quýt nói:

” Thác Bạt huynh đệ, ta thật sự là thất lễ, không bằng để ta mời Thác Bạt huynh đệ ăn một bữa thanh đạm để bồi tội.”

Thác Bạt Hiên Ảnh đạm nhiên cười, dáng vẻ phiêu dật hồ hững khiến Triệu Đại Ngưu có chút giật mình.

“Vậy tại hạ sẽ không khách khí.”

15. Chương 15

“Thác Bạt huynh đệ, trông huynh không giống người Tiên Ti mà giống Trung Nguyên nhân sĩ hơn.”

Triệu Đại Ngưu và Thác Bạt Hiên Ảnh ngồi ăn được một lúc, không khí cũng trở nên bình thường hơn. Y đối với khuôn mặt kia đã hơi thích ứng, dù sao thì họ đều là hai đại nam nhân, cũng không phải cô nương gia gì, Triệu Đại Ngưu liền thả lỏng, biểu hiện cũng trở nên hào sảng hơn.

“Ha hả, quả thật ta không phải người Tiên Ti, nhưng cũng chỉ có thể được xem là một nửa người Trung Nguyên thôi, gia mẫu ta là người Trung Nguyên.”

Thác Bạt Hiên Ảnh có vẻ như rất hợp tính với Triệu Đại Ngưu. Thái độ làm người của y quang minh lỗi lạc mà không hề có tâm cơ, dũng cảm hào phóng, là loại hình hoàn toàn trái ngược với con người đầy tâm cơ kia*, hảo cảm của Thác Bạt Hiên Ảnh đối với y lại tăng thêm.

**người kia là bạn thù của TBHA í.*

“Triệu Đại Ngưu, người chạy xa như vậy làm cái gì!!!!”

Mới tán gẫu được vài câu, đột nhiên hai người nghe được một thanh âm nổi giận cực độ. Triệu Đại Ngưu cảm thấy trong lòng trầm xuống, còn chưa kịp quay đầu lại ngay lập tức đã nhìn thấy một cỗ hương vị kỳ lạ, hai mắt mờ dần. “Ba” một tiếng, y hoàn toàn nằm úp sấp trên bàn, ngay cả khi tay áo dính phải nước canh cũng không có phản ứng gì.

Có điều Thác Bạt Hiên Ảnh cũng biết y chỉ là bị hạ được nên ngắt đi thôi.

Không cần ngần đầu nhìn cũng biết người đến là người phương nào, Thác Bạt Hiên Ảnh hơi cười cười, ngẫm lại mới thấy, cảm giác của hắn (*TBHA*) có sai bao giờ đâu? Trong năm huynh đệ, yêu lực của hắn là mạnh nhất, khả năng xảy ra sai sót chỉ là cực nhỏ, huống chi khi hắn ở cạnh Triệu Đại Ngưu còn có cảm giác người một nhà, quả thật là.....

“A Đại, vì sao huynh lại ở đây?”

Vân Mị một đường đuổi theo Triệu Đại Ngưu đến đây, vừa mới định hạ độc độc chết tên nam nhân đã dám câu dẫn người của hắn (*VM*) lại còn dám mặc cùng kiểu quần áo với hắn (*VM*), đột nhiên phát hiện ra cư nhiên đó là lão Đại nhà mình, Vân Mị thật sự rất giật mình.

“A Nhị, đã lâu không gặp.”

Thác Bạt Hiên Ảnh, cũng chính là A Đại, mỉm cười với Vân Mị. Hắn (*TBHA*) hạ sơn sớm hơn Vân Mị một năm, mà đã năm năm rồi không quay lại Hắc Sơn, lại càng không tìm gặp huynh đệ của mình, cho nên A Nhị kinh ngạc cũng là chuyện thường tình.

Ha hả, vì người đó, ngay cả người nhà hắn (*TBHA*) cũng để qua một bên, chỉ là người đó có lẽ một chút cũng không thêm để trong lòng.....

Thác Bạt Hiên Ảnh cẩn thận thu hồi bi thương trong lòng, sợ Vân Mị phát hiện ra. Nếu cái tên A Nhị tính tình vốn đã không tốt lại còn đặc biệt quan tâm đến người nhà này biết chuyện của mình, chỉ sợ hắn (*VM*) sẽ hạ độc người đó đến muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong lắm. Ngay cả hắn (*TBHA*) dù cho mình có bị thương cũng không muốn để người đó xảy ra trầy xước gì nha.....

“Huynh nói đệ này A Nhị, thật đúng là không giống phong cách của đệ chút nào, cư nhiên lại để lão bà của mình chạy ra khỏi phạm vi của đệ.”

Đối mặt với ngữ khí bán trên chộc của Thác Bạt Hiên Ảnh, Vân Mị hơi nheo mắt lại, cái câu “lão bà của mình” của A Đại ngoài ý muốn làm cho hắn (*VM*) tâm hoa nộ phóng. Chỉ có điều, cho dù Thác Bạt Hiên Ảnh che dấu khá tốt, Vân Mị vẫn thấy được ánh mắt cô đơn của hắn (*TBHA*).

Là tên nào dám làm huynh đệ của hắn thương tâm??? Hắn nhất định phải hạ độc tên đó đến muốn chết cũng không được! (*y như rằng =.*)

“Là ai?”

“Ai là ai?”

Thác Bạt Hiên Ảnh hơi sững sốt. Quả thật là huynh đệ của mình, chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể nhìn thấu lòng hần (TBHA). Hần đương nhiên biết Vân Mị đang hỏi về ai, nhưng hần (TBHA) không muốn người đó chịu nửa thương tổn, lại không muốn thân nhân của mình lo lắng, đành che dấu cười nói, “Đệ còn có thời gian ở đây dài dòng sao, tốt hơn hết là nên nghĩ cách thu phục lão bà của mình trước đi, huynh thấy vị Triệu huynh đệ này có vẻ không muốn trở thành lão bà của đệ đâu.”

“Ai dám nói vậy!”

Vân Mị lập tức tràn đầy lửa giận, nhưng ít nhiều cũng chỉ để che giấu cảm giác mất mát trong lòng..... Chắc không phải là Triệu Đại Ngưu nói với A Đại đâu?

Nửa tháng trước hần (VM) cũng có nghĩ lại, có đôi khi nóng giận hần cũng muốn quên đi Triệu Đại Ngưu. Vân Mị hần mà còn sợ không tìm được lão bà ư? Chỉ là mỗi khi bình tĩnh lại, trong đầu hần đều tràn ngập hình ảnh của Triệu Đại Ngưu.....

Mà mất mặt hơn, hần (VM) luôn chỉ vì nhớ đến tư vị của Triệu Đại Ngưu mà dục cầu bất mãn, cuối cùng không thể không điên cuồng dội nước lạnh, có khi thật sự không được chỉ có thể tự mình giải quyết đương nhiên cái việc mất mặt ấy hần tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, đặc biệt là Triệu Đại Ngưu và A Đại!

“Đương nhiên là Triệu huynh đệ tự mình nói. A Nhị, đệ thô lỗ như vậy, không bằng tặng y cho huynh đi.....”

Thác Bạt Hiên Ảnh nửa thật nửa giả cười nói, lập tức nhận lấy cừu thị của Vân Mị.

“Nghĩ cũng đừng có nghĩ! Triệu Đại Ngưu nhất định là người của đệ! Y không muốn làm lão bà của đệ cũng phải làm! Lão bà của huynh đệ mình mà huynh cũng muốn hoành đao đoạt ái sao?”

Hần (VM) tuy không ôn nhu được như A Đại, nhưng mà... nhưng mà...

Nhìn thấy vẻ mặt cố nén tiếng cười to của A Đại, Vân Mị liền biết mình bị A Đại hù. Hai gò má của hần vì quần bách mà hơi ửng đỏ, nhưng trong lòng lại buông một tiếng thở dài. Ngoại trừ người trong lòng thì còn ai có thể làm tổn thương A Đại được đây, mà A Đại đương nhiên cũng không muốn làm tổn thương đến người kia, giống như mình..... Hần rõ ràng đối với trâu ngốc này hận muốn chết, thế nhưng vừa nhìn thấy y, phát hiện y tựa hồ hơi gầy, trong lòng không còn oán giận nữa mà chỉ cảm thấy thương xót.....

Dùng yêu lực ôm lấy Triệu Đại Ngưu, Vân Mị nhìn Thác Bạt Hiên Ảnh, bất đắc dĩ nói: “A Đại, huynh phải tự mình bảo trọng, nếu có việc gì cần giúp đỡ thì đến vùng ngoại ô phía Đông Bắc Lạc Dương tìm đệ.”

“Ha ha, biết rồi, đệ đi đi, cẩn thận lão bà của đệ tỉnh lại.”

Thác Bạt Hiên Ảnh mỉm cười nhìn Vân Mị vội vã rời đi, phiền muộn nghĩ loạn, hay là hần cũng học theo Vân Mị dùng các loại dược liệu đối phó với người kia đi.

Chỉ có điều hần dù sao cũng không phải Vân Mị, mà người đó lại càng không phải là Triệu Đại Ngưu.....

16. Chương 16

Triệu Đại Ngưu choàng mở mắt, phát hiện mình cứ nhiên chỉ mặc một kiện áo đơn nằm trên giường.

Tại sao lại như vậy?

Nhớ rồi! Hình như trước khi ngất xỉu y nghe được tiếng của Vân Mị!

Giãy dụa muốn đứng lên, Triệu Đại Ngưu đột nhiên cảm giác đang có một bàn tay vắt ngang trên lưng mình. Nghiêng mặt lại nhìn, y cứ nhiên thấy được Vân Mị đang ngủ bên cạnh mình. Khuôn mặt khi ngủ của hần có bớt đi vẻ ngạo mạn và yêu mị, lại nhiều hơn một loại tình khiết của xích tử*.

**trẻ sơ sinh*

Triệu Đại Ngưu ngây người ngắm nhìn khuôn mặt này. Y chưa từng nghĩ có thể nhìn thấy vẻ mặt này của Vân Mị, khuôn mặt hồn nhiên phảng phất vẻ ngây thơ của tiên tử hoàn toàn tương phản với khi hần tỉnh. Y thấy mình bất tri bất giác lại ngây ngốc, nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, một góc nào đó trong lòng tựa hồ có hơi thất lạc.....

Vân Mị ngủ có chút mơ mơ màng màng. Hần dùng yêu lực ôm Triệu Đại Ngưu chạy cả hai ngày đường. Hiện tại còn cách Lạc Dương khoảng vài trăm dặm nhưng hần thật sự là mệt không chịu được. Tùy ý tìm một khách điểm, hần chỉ tiêu độc qua loa một chút đã nằm lăn trên giường mà ngủ. Vốn nghĩ rằng với cái giường thối hoắc này hần không thể ngủ ngon được, nhưng thật kỳ tích, mùi vị cỏ xanh trên người Triệu Đại Ngưu có thể lấn áp được cái mùi thối này, khiến hần ngủ cực kỳ thoải mái, thật không hổ là lão bà của hần!

“Lão bà..... Ngủ thêm một chút nữa đi.....”

Hần còn chưa ngủ đủ, việc dùng yêu lực quá độ làm thể lực của hần chống giữ không được. Tuy rằng đã ngủ được một lúc, nhưng thể lực vẫn chưa được khôi phục lại, hần phá lệ lộ ra tính tình trẻ con, ôm cổ Triệu Đại Ngưu rồi cùng y mặt đối mặt* đi ngủ.

**nguyên văn là ‘tị đối tị’ (mũi đối mũi)*

Triệu Đại Ngưu bị động tác bất thành linh của Vân Mị dọa sợ không nhẹ. Y vốn định kháng cự lại cái từ “lão bà” của Vân Mị, còn muốn đẩy hần ra, nhưng lúc nhìn đến khuôn mặt nhàn nhạt vẻ mặt mỗi khi ngủ của hần, y lại không đành lòng. Khuôn mặt nhẵn nhụi nhìn thế nào cũng là kiệt tác hiếm có của thế gian này, làm người ta thật sự phải kính nể sự thần kỳ của tạo hóa, có thể chế tạo ra một khuôn mặt hoàn mỹ

như vậy.....

Triệu Đại Ngưu vẫn chăm chú nhìn Vân Mị thật lâu thật lâu, cho đến khi cái bụng không khách khí mà kêu ầm lên, y mới nhận ra được một hồi lâu rồi y vẫn chưa ăn cơm.

Thật sự là đói bụng đến khó chịu, y nhẹ nhàng lùi thân thể về phía sau, thoát khỏi cái ôm của Vân Mị mà đi tìm đồ ăn.

“Người định làm gì?!”

Thật không ngờ ngay khi y vừa rời khỏi ôm ấp của Vân Mị, hấn lập tức tỉnh lại, vẻ mặt ghét bỏ từ trên giường ngồi dậy.

Nghĩ đến vẻ mặt ghét bỏ của hấn là nhằm vào mình, tâm tình của Triệu Đại Ngưu trở nên trầm muộn hơn. Nếu đã ghét bỏ y thì tại sao còn muốn y trở lại? Vừa nghĩ đến việc Vân Mị đã từng làm với mình, Triệu Đại Ngưu có hơi phẫn nộ nhìn về phía hấn.

“Người đến tột cùng muốn làm cái gì?!”

Đối mặt với ngữ khí không tốt của Vân Mị, tâm tình của Triệu Đại Ngưu cũng chẳng tốt lên được.

Ánh mắt Vân Mị liếc về phía Triệu Đại Ngưu như thể nói y thật ngốc, hấn vẻ mặt đương nhiên nói:

“Đương nhiên là muốn người sinh con cho ta.”

“Người nói cái gì?!”

Triệu Đại Ngưu cho là tai mình có vấn đề, là Vân Mị nói nhầm hay lỗ tai mình nghe nhầm, sinh con cho hấn ư?

“Ta nói ta muốn người sinh con cho ta.”

Thật là, con trâu ngốc này sắp sửa ngốc hơn cả Tứ đệ ngu ngốc kia của hấn rồi. Ngốc như vậy không biết con của hấn sau này có bị ngốc luôn không?.....

Thôi kệ, dù y có ngốc thế nào thì hấn vẫn thích y.....

“Người..... Người điên rồi? Hay là bị ám đầu? Ta là nam nhân đó!”

Triệu Đại Ngưu không thể tin tưởng mắt nhìn hấn. Vân Mị này thật sự có vấn đề rồi, đầu tiên là cường bạo một nam nhân như y, còn bây giờ cư nhiên lại muốn y sinh con cho hấn?!

Vân Mị nhìn Triệu Đại Ngưu một lúc mới nhớ đến nhân loại nông cạn, đương nhiên không thể tiếp nhận được chuyện như vậy. Có điều việc nam nam sinh tử này chắc cũng chỉ có cái tên thần tiên biến thái Huyền Khanh (*ai không nhớ cô này thì qua Hoàng Đế Thái Giám Nhất Oa Chúc của nhà Half Blood Prince xem lại ha*) kia nghĩ ra thôi, thế là hấn khó có được kiên nhẫn giải thích:

“Kỳ thật ta có một nửa huyết thống là yêu tinh.....”

“Cái gì?!”

Triệu Đại Ngưu kinh ngạc nhìn chòng chọc vào Vân Mị, chắc hấn không phải là hồ ly tinh chứ?

“Nghe ta nói xong đã! Tổ tiên của chúng ta vốn là bộ tộc Sơn Mị trên Hắc Sơn, cũng chính là sơn yêu theo như lời của các người, chủ yếu dựa vào việc hút tinh khí thiên địa mà sống. Mặc dù dương khí của nhân loại đối với chúng ta càng thêm mỹ vị hơn, chỉ có điều nhân loại vốn sống quần cư, lại còn giao hoạt nên không thích hợp để làm món chính.

Sơn Mị mặc dù là yêu, nhưng vốn là tinh linh từ sơn khí tụ tập lại hóa thành. Ngoại trừ các sơn yêu không quan tâm đến việc sinh dục và Tứ đại trưởng lão đã ma đồng hóa là Bất Tử Chi Thân ra, tuổi thọ của sơn mị bình thường thậm chí còn ngắn ngủi hơn cả nhân loại (*ý là chỉ ngoại trừ mấy tên Liễu Hạ Huệ trong tộc và 4 tên trưởng lão vô trách nhiệm là mấy tên gián điệp ko chết ra, tụi còn lại thọ còn ko bằng con người*).

Giống như bất kỳ giống loài nào, việc sinh sản chính là nhiệm vụ tối trọng yếu của giống cái tộc Sơn Mị. Một khi có thai, thai nhi sẽ ăn sâu bén rễ trong cơ thể người mẹ. Trừ khi ăn được thuốc sảy thai đặc chế của bộ tộc chúng ta ra, thai nhi tuyệt đối sẽ không rời khỏi cơ thể mẹ khi chưa thành thực. Chỉ có điều khi còn ở trong bụng mẹ, thai nhi phải hấp thu một lượng tinh khí lớn, mà đối với nữ sơn mị cũng phải dựa vào việc hút tinh khí bên ngoài mà nói chính là gánh nặng của gánh nặng, cho nên mới bắt đắ dĩ vào lúc mang thai chính là lúc sơn mị trường kỳ câu dẫn nam nhân.....”

“Cái đó thì có liên quan gì đến ta?”

Triệu Đại Ngưu khi nghe được chuyện này thì ngẩn người, thật không thể ngờ được rằng.....

“Đã bảo là nghe ta nói xong đã rồi mà! Vốn là ở Hắc Sơn chỉ có bộ tộc của chúng ta nên cũng có thể xem là miễn cưỡng sống tạm, nhưng không ngờ rằng sau này lại có một số lượng lớn yêu quái tràn vào Hắc Sơn, khiến cho cuộc sống của sơn mị ngày càng gian nan. Phần lớn nữ sơn mị lúc có thai vì không đủ tinh khí mà mẩu tử thai vong, cho đến thể hệ của cha ta chỉ còn ba sơn mị, tất cả đều là nam. Ngay lúc bọn họ tuyệt vọng nghĩ rằng đã đến lúc bộ tộc Sơn Mị diệt vong, có một vị tiên nhân đến tộc của chúng ta, cũng chính là đại trưởng lão hiện tại. Nàng nói rằng: ‘Nếu dương khí của nhân loại chính là món ăn mỹ vị nhất của các người, tại sao các người không thử đặt thai nhi trong cơ thể của nam nhân, chẳng phải vừa thuận tiện lại vừa an toàn sao?’

Thế là cha của chúng ta ngựa chết chữa thành ngựa sống, ngay dưới chân núi bắt về một nam nhân. Thật không ngờ sau nửa năm nam nhân này thật sự mang thai, sau đó sinh ra năm huynh đệ chúng ta.”

“Sao.....Sao lại có thể như vậy?!”

Triệu Đại Ngưu thật sự không thể ngờ được một nam nhân có thể mang thai, lại càng không thể ngờ được mình sẽ mang thai.....

17. Chương 17

“Vì sao lại không thể được?” Vân Mị không kiên nhẫn hỏi, nhìn về phía Triệu Đại Ngưu tức giận nói:

“Nếu người không tin, chúng ta có thể thử làm ngay bây giờ!”

Lúc đầu Triệu Đại Ngưu còn chưa kịp phản ứng, cho đến khi Vân Mị đến gần, y mới hiểu được ý của Vân Mị, hai tay lập tức muốn đẩy hắn ra, chỉ có điều cái bụng đã hai ngày chưa ăn cơm của y rất không có phối hợp mà đánh trống.....

Vân Mị ngừng lại, nhớ đến Triệu Đại Ngưu đã hai ngày chưa ăn cơm, trước hết cần phải cho y ăn cơm đã. Hắn một phen giữ chặt Triệu Đại Ngưu nói:

“Đi ăn cơm thôi.”

Triệu Đại Ngưu còn chưa kịp phản ứng (*lần 2*), hai người đã đến đại sảnh. Vân Mị trước tiên theo thói quen lấy từ ống tay áo ra một lọ thuốc, đổ nó lên bàn ghế lí lí ngoại ngoại* tiêu độc qua hai lần rồi mới đặt Triệu Đại Ngưu ngồi xuống, mà cái tên điểm tiểu nhị kia lại hoàn toàn xem nhẹ động tác của Vân Mị, chỉ chăm chăm nhìn vào khuôn mặt của hắn.

**trong ngoài*

“Khách.....khách quan, ngài muốn ăn.....ăn gì?”

Nhìn khuôn mặt của Vân Mị, đầu lưỡi của tiểu nhị lúu cả lại, cái miệng bình thường thì lưu loát bây giờ cũng phải cà lăm.

Vân Mị ghét bỏ liếc gã một cái, cái khách điểm này sao lại để một tên tiểu nhị cà lăm đến làm vậy? Nếu không phải Triệu Đại Ngưu đã đói lả, hắn nhất định đã đổi khách điểm khác rồi.

Triệu Đại Ngưu thật sự là dối lả người rồi, mặc kệ Vân Mị ngồi bên cạnh, phân phó với tiểu nhị:

“Cho ta một cân rượu trắng ba cân thịt bò một tô* cơm.....”

**nguyên văn là ‘nhất cân mễ phạn’ (một cân cơm), cơ mà thấy ko hợp nên mình để ‘một tô cơm’*

Nói được một nửa, Triệu Đại Ngưu phát hiện ánh mắt khác thường của tiểu nhị đang nhìn mình, lại nhìn xung quanh một lần mới nhận ra khách điểm này rất xa hoa, dường như sự xuất hiện của y hoàn toàn không phù hợp với nơi này.

Hàng lông mi xinh đẹp của Vân Mị hơi nhú lại, hẳn thật không tán đồng với thói quen ăn uống của Triệu Đại Ngưu chút nào. Xem ra hẳn phải dạy dỗ riêng cho Triệu Đại Ngưu, sửa lại thói quen ẩm thực của y mới được.

Hắn đành nói với tiểu nhị:

“Cho chúng ta Ô Long thổ châu, nguyên bào tán đan, liên tảo nhục phương, hoàng muện áp yêu quân đình, kê nhung thái hoa, bạch trần toàn ngư cho thêm long phượng thiên thang*, thêm một vò quế hoa tửu, Triệu Đại Ngưu người muốn ăn cơm sao? Vậy cho thêm hai chén cơm đi.” Nói xong hết rồi hắn mới xem như hỏi qua ý kiến của Triệu Đại Ngưu một chút.

**mấy món ăn khó nhận quá nên để vậy luôn, ai muốn biết thêm thì google nhé*

Triệu Đại Ngưu trợn mắt há mồm trừng trừng nhìn Vân Mị. Mấy món mà hắn gọi phần lớn y đều chưa từng nghe qua bao giờ, có điều tiểu nhị bên cạnh trái lại trả lời “Vâng ạ”, rồi thất hồn lạc phách đi gọi đồ ăn.

“Cái kia..... Vân Mị, gọi như vậy có nhiều quá hay không?”

Y nhớ là hình như hai người bọn họ vừa gọi sáu món mặn một món canh, thật sự có hơi nhiều, nếu ăn không hết thì thật lãng phí, hơn nữa khách điểm này có vẻ như giá cả không hề rẻ chút nào.

Vân Mị nghiêng đầu liếc y một cái, lãnh đạm nói:

“Tuyệt đối không nhiều, nếu người có thể ăn hết ba cân thịt bò, vài miếng đồ ăn này mới chỉ đủ để dất răng người thôi.”

Đến khi đồ ăn được mang lên đầy đủ, Triệu Đại Ngưu mới phát hiện lời cầu Vân Mị một chút cũng không sai. Tuy đĩa đựng đồ ăn lớn thật, nhưng thức ăn ở giữa lại ít đến đáng thương, ăn hết bảy món ăn cũng chỉ coi như miễn cưỡng no bụng. Có điều y đã sớm đói bụng đến hai mắt mù mờ, cũng bất chấp đồ ăn bưng lên là gì liền ăn hết sạch.

Vân Mị thấy bộ dạng quý đỏi đầu thai của y đã có thể so sánh với tên Tiểu Tứ gốc ghé nhà hần, tuy có hơi kín đáo phê bình, nhưng lão bà của hần tuyệt đối phải được ăn no, thế là hần lại gọi thêm một thùng cơm nữa.

Triệu Đại Ngưu hoàn toàn ghét bỏ cái chén nhỏ ăn không đủ ghiền kia của khách điểm, lập tức cầm lấy cái thùng cơm tiểu nhị đưa tới, từng ngụm từng ngụm ăn sạch bách, đến khi ăn xong hết một thùng mới cảm thấy cái bụng được thỏa mãn khoảng tám phần.

Ăn no, tinh thần của y cũng phần chấn hơn, mới phát hiện Vân Mị chỉ uống rượu hoa quế nhìn mình ăn. Y có hơi ngượng ngùng run rẩy hỏi:

“Người không ăn sao.....”

Vân Mị thấy y có chút quan tâm đến mình, trên khuôn mặt mỹ lệ lập tức hiện ra nụ cười khiến người khác thần hồn điên đảo. Hần hiếm khi ôn hòa nói:

“Ta không đói. Người còn muốn ăn không? Để ta gọi thêm.....”

“Không.....Không cần.....” Đối mặt với nụ cười và giọng điệu như vậy, Triệu Đại Ngưu đỏ mặt cúi đầu, hoàn toàn không biết phải đối mặt với Vân Mị như thế nào.

“Đại mỹ nhân, người thô thiển như vậy nàng cũng muốn sao? Vừa nhìn là biết y không phải người thương hương tiếc ngọc gì rồi, không bằng nàng hãy đi uống rượu cùng đại gia ta.”

Vân Mị cảm thấy Triệu Đại Ngưu thật sự rất đáng yêu, nhấp nhẹ một ngụm rượu hoa quế, hương rượu trong miệng càng thêm một chút ngọt ngào, trong đầu càng thêm đặc ý. Có điều cảm giác này lập tức bị một tên nam nhân đáng khinh đến quấy rối hoàn toàn phá hủy, Vân Mị không cần quay đầu lại cũng biết người đến là một tên nam nhân nhảm chán ghê tởm. Thật là đồ ruồi bọ đáng chết, cứ nhiên đến quấy rầy thế giới hai người của hần và Triệu Đại Ngưu.

Hần vung tay áo một cái, chợt nghe một tiếng “Rầm”, nam nhân kia lập tức ngã trên mặt đất.

“Người!”

Triệu Đại Ngưu vừa mới có được chút hảo cảm với Vân Mị, thật không ngờ hần mới phát ông tay áo một cái nam nhân bên cạnh đã ngã xuống đất ngất đi, khỏi cần nghĩ cũng biết là Vân Mị vừa hạ độc.

Y cuống quýt chạy đến nâng nam nhân kia dậy, lo lắng gọi:

“Vị huynh đài này, huynh không sao chứ?”

Y nhìn thấy người nọ không ngừng run rẩy, tứ chi cong lại, có vẻ như là trúng phải loại độc rất nặng. Triệu Đại Ngưu lập tức sinh khí nhìn về phía Vân Mị, miệng mang theo ý khiển trách nói:

“Mau giải độc cho hắn!”

Vốn đang cực kỳ bất mãn vì Triệu Đại Ngưu quan tâm đến cái tên chết tiệt này, đã vậy lại còn tiếp xúc da thịt nữa chứ, Vân Mị hận không thể độc chết gã này rồi lại cứu sống gã rồi lại độc gã đến thất điên bát đảo, không ngờ rằng Triệu Đại Ngưu lại trách cứ hắn, còn muốn hắn giải độc cho đồ bỏ đi này. Vân Mị càng cảm thấy khó chịu, kiên quyết lắc đầu, ngạnh khí nói:

“Không muốn!”

18. Chương 18

“Người Người ”

Triệu Đại Ngưu bị Vân Mị chọc cho tức giận đến mức đỏ mặt. Y gấp đến độ tung một chưởng về phía Vân Mị. Vân Mị không kịp tránh, liền hộc máu ngay tại chỗ. Khuôn mặt trắng nõn càng làm tăng thêm màu đỏ tươi của vết máu như mạnh mẽ lên án hành động của Triệu Đại Ngưu.

Triệu Đại Ngưu thật sự không ngờ võ công của Vân Mị lại kém đến như vậy. Chẳng phải hắn là Tà mị thánh y trong truyền thuyết sao..... *[tác giả: người ta nổi tiếng là dùng độc được chứ không phải võ công.....]*

“Người.....Tại sao người không tránh đi.....” Triệu Đại Ngưu nhìn Vân Mị đang thổ huyết mà không biết phải làm sao.

Vân Mị ôm ngực, hắn đau đến mức hai hàng lông mày đều dính vào một chỗ, ngực đau đến như bị lửa thiêu. Con trâu ngốc chết tiệt này xuống tay thật ngoan độc, còn dám hỏi hắn vì sao không tránh nữa chứ..... Nếu có thể tránh được chả lẽ hắn không muốn tránh sao? Cũng may là hắn có yêu lực để trị liệu. Hắn chậm rãi thi triển pháp lực khiến vết thương dịu lại, nhưng sau đó lửa giận trong lòng hắn cũng nổi lên. Hắn cảm tức nhìn Triệu Đại Ngưu, thập phần phần nộ nói:

“Người thật sự muốn cứu người này như vậy sao?”

Triệu Đại Ngưu sững sốt, nhân mệnh quan thiên*, chuyện cứu người là đương nhiên! Y nhanh chóng gạt đầu.

**mạng người quan trọng*

“Vậy việc ta sống hay chết người có quan tâm không?” Vân Mị lại nặng nề hỏi.

Triệu Đại Ngưu do dự nhìn khóe miệng còn vương vết máu của Vân Mị. Y tuy rằng hận hấn, nhưng nếu để Vân Mị chết đi, y thật sự không đành lòng.....

Phản ứng của Triệu Đại Ngưu khiến phần nộ trong lòng Vân Mị đạt đến cực điểm. Hấn vốn định khi Triệu Đại Ngưu tỉnh lại sẽ đối xử ôn nhu với y một chút, bây giờ xem ra hoàn toàn không cần. Bất luận mạng sống của kẻ nào trong mắt con trâu chết tiệt này đều quan trọng hơn hấn! Thì ra sinh tử của hấn y tuyệt đối không hề quan tâm!

Nhận ra được điều này, Vân Mị cảm thấy thật khó thở. Hấn rất đau đớn, đau hơn lúc này gấp bội phần. Hấn còn cho rằng vì vết thương lúc này vẫn chưa hoàn toàn được trị khỏi, lại phát hiện dù mình có sử dụng bao nhiêu yêu lực cũng không thể chữa được đau xót trong lòng này.....

Triệu Đại Ngưu cảm giác được Vân Mị có cái gì đó không đúng, nhưng lạ ở chỗ nào thì y không thể nói ra được.

Mà Vân Mị cũng không cho y thời gian để tự hỏi.

Ngửi thấy được một mùi hương quen thuộc, y lại chìm vào trong mê man.....

—oOo—

Triệu Đại Ngưu không biết mình đã hôn mê bao lâu, nhưng y lại một lần nữa vì cơn đau mà chỉ cần trải qua một lần đã khắc cốt ghi tâm làm cho tỉnh lại.

Tính khí đồng tính hoàn toàn không có tiết chế mà đánh sâu vào trong cơ thể. Nỗi đau không hề thua lần đầu tiên bị xâm phạm chiếm lấy toàn bộ thân thể của y. Hai tay y nắm chặt lấy sàn đan, gân xanh thì nhau nổi lên trên cánh tay. Vẻ mặt của y lúc này như đang phải chịu đựng thống khổ rất lớn.

“Dừng..... Dừng tay.....”

Triệu Đại Ngưu đau nhức miến cưỡng tìm cách ngăn cản lại. Chỉ có điều Vân Mị giờ phút này làm sao có thể để ý đến y, hấn chỉ muốn giải tỏa hết những bức xúc của mình.

Cái môn cơ hồ hoàn toàn bị nâng lên, dũng đạo vốn không hề đảm nhận chức năng của nữ tử giờ phút này bị buộc phải trở thành công cụ tiết dục của nam nhân.

Bây giờ có chết cũng là cái chết nhục nhã nhất!

Triệu Đại Ngưu không nhìn được rơi nước mắt. Y tuyệt đối không hề nghĩ đến việc mình sẽ bị một nam nhân cường bạo nhiều lần. Trong đầu y bắt đầu nảy sinh ý niệm khinh sinh*.

**coi thường mạng sống của mình*

Đáng sợ hơn là sau khi y bắt đầu quen với đau đớn này, cứ nhiên trong hỗn loạn y lại cảm thấy được sự vui sướng mà y không hề muốn thừa nhận. Thật khó có thể tin giữa đau đớn lại có thể mang lại cho y khoái cảm nóng bỏng như vậy, mà cái loại khoái cảm trong thống khổ này đang làm cho ý thức y liệu chết duy trì bắt đầu phai nhạt.

Giữa những cú thúc mạnh mẽ một lần rồi một lần, tiếng rên rỉ không thành tiếng cuối cùng cũng thoát ra.

“Ô a a.....”

Tại sao lại như vậy?

Triệu Đại Ngưu không thể tin được phản ứng dâm loạn của mình, nhưng sự sáng khoái nảy lên giữa những đợt tiến công như thủy triều lại rõ ràng lại nói cho y biết đây không phải là ảo giác. Phảng phất như cảm thụ ở nơi sâu nhất trong đáy lòng hoàn toàn đã bị đâm thủng, khuấy động đục vọng nguyên thủy nhất trong cơ thể y. Cho dù sắc mặt y có xanh xao không chịu thừa nhận, nhưng từng đợt sóng đợt kích đến một lần nữa cản trở suy nghĩ của y, ngăn chặn y chống cự lại khoái cảm.

Giống như Vân Mị, Triệu Đại Ngưu đối với chuyện phòng the cũng thiếu khuyết, y hoàn toàn không thể ngăn cản lại sự sung sướng ngoài ý muốn này. Thân thể y không tự chủ mà cong lại, nơi đó mấp máy như đang muốn khẩn cấp được ghénh hợp.

Khớp hàm đang cắn chặt không tự giác thả lỏng, toàn bộ các giác quan như chìm đắm trong nhiệt triều đang tăng vọt kia.

“A..... A a.....”

Y bất giác phát ra tiếng rên rỉ. Mỗi khi Vân Mị vì muốn xâm nhập sâu hơn mà lui ra sau, thân thể y như bất mãn, theo bản năng cầu hoan mà nóng bỏng đong đưa vòng eo, hoàn toàn không quan tâm đến việc cơ khát của người khác đã được thỏa mãn hay chưa.

Y nhất thời hoa mắt nhìn thấy mình phun ra dòng tinh dịch màu trắng, cuối cùng vì chống đỡ không được mà ngắt xiu.

Mà Vân Mị ngay sau đó cũng phóng ra mầm giống sinh mệnh trong cơ thể y.....

—oOo—

LQM: Edit xong đọc lại mới thấy mình làm hơi quá lố, lỡ tay xáo trộn luôn một vài câu văn của tác giả

19. Chương 19

Vân Mị cũng không để ý đến việc Triệu Đại Ngưu ngất xỉu. Hắn nghỉ ngơi được một lúc, vật nam tính chôn trong cơ thể của Triệu Đại Ngưu lại trướng lên, không biết mệt mỏi mà ở trong cơ thể của y một lần rồi lại một lần. Cho đến khi rốt cuộc thể lực không chịu được nữa, hắn mới ghé lên người của Triệu Đại Ngưu mà trầm ngủ.....

—oOo—

Triệu Đại Ngưu từ giữa cơn nóng bức tỉnh lại. Toàn bộ thân thể của y như chôn trong một hỏa lò, nóng đến mức khó chịu, thân thể lại càng trầm nặng dị thường.

“Ô.....”

Y muốn phát ra tiếng, nhưng không ngờ thanh âm lại khàn khàn kỳ quái, cổ họng nóng rất tựa như có khối than nào đó đang bốc cháy bị kẹt bên trong. Mí mắt không còn sức lực rũ xuống, y cố hết sức mở đôi mắt đã mệt mỏi không chịu được đó ra, lại bởi vì ánh sáng chói lóa mà híp lại, đến khi thật lâu sau mới có thể thích ứng được với dương quang chính ngọ.

Y giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng phần eo phía dưới cơ thể lại đau đến cơ bản không thể nhúc nhích được, mà trên lưng y còn có một cánh tay trắng mịn vắt ngang qua.....

Trên lưng truyền đến một cảm giác lạnh lẽo thoải mái, mà giữa đùi cũng cảm nhận được sự động chạm của một vật thể nào đó. Triệu Đại Ngưu hiểu được đó là cái gì, sắc mặt nhất thời lúc trắng lúc xanh, thân thể lập tức căng cứng, nơi nào đó chợt sít chặt lại, ngay sau đó liền nghe được một tiếng hít khí.

“Triệu Đại Ngưu..... Người làm gì vậy!”

Nam tính mềm nhũn đột nhiên bị kẹp chặt lại khiến cho Vân Mị vì một màn vận động ngày hôm qua mệt mỏi mà ngủ gật mình tỉnh lại, đau đến kêu to.

Phát hiện cái vật trong thân thể tựa hồ đang có xu hướng cứng lên, thân thể Triệu Đại Ngưu lại càng cứng

ngắc hơn. Ký ức ngày hôm qua như đại dương tràn đến bao trùm lấy y làm y không thể thở nổi. Y không chỉ lại một lần nữa bị xem là vật thay thế cho nữ nhân, mà cư nhiên y khi bị một nam nhân cường bạo còn có thể cảm nhận được khoái cảm rồi lại đạt đến cao trào.

Nhận thức này khiến y vô cùng thống hận chính mình. Thật sự đến cả nữ tử thanh lâu y cũng không bằng! Y cư nhiên đâm dăng đến mức lúc bị nam nhân thượng còn có thể đạt được khoái cảm. Y thật sự hận không thể tự sát!

“Khụ..... Người giết ta đi.....”

Nói năng không lưu loát, Triệu Đại Ngưu gắt gao nhắm mắt lại, tùy ý để mặc nước mắt mà mình chán ghét chảy ra. Ai nói nam nhi sẽ không rơi lệ, chỉ là chưa đủ thương tâm mà thôi..... Mà y bây giờ đâu chỉ là thương tâm, mà còn là tuyệt vọng!

Vân Mị vì lời nói của y mà trở nên lạnh lẽo. Hắn thật sự rất muốn làm Triệu Đại Ngưu thêm lần nữa, nhưng tình huống hiện tại không cho phép hắn làm như vậy. Nhanh chóng từ cơ thể của Triệu Đại Ngưu lui ra ngoài, vòng qua thân thể quật cường không muốn cho hắn đụng chạm này, hắn mới phát hiện Triệu Đại Ngưu đã lệ rơi đầy mặt.

Cảm giác đau đớn và khó chịu trong lòng lại dâng lên. Hắn không rõ loại cảm giác này, hắn chỉ biết mình thật sự rất thích Triệu Đại Ngưu, nhưng lại hoàn toàn khác với loại thích đối với người trong nhà. Hắn sẽ không muốn chiếm lấy các huynh đệ, nhưng mặt khác hắn cũng không muốn Triệu Đại Ngưu bị bất luận kẻ nào khác đụng đến, kể cả huynh đệ của mình! Sự coi trọng của hắn đối với Triệu Đại Ngưu đã sớm vượt xa mức độ đối với đồ vật nhất phẩm, khiến hắn muốn cứ như vậy mà mang y giấu đi, không cho bất kỳ kẻ nào nhìn đến.

Nhưng khi hắn nhìn thấy nước mắt của Triệu Đại Ngưu, trong lòng hắn vừa đau vừa chua xót, không biết phải làm thế nào cho phải. Khi nghe thấy Triệu Đại Ngưu bảo mình giết y, trong lòng lại càng khủng hoảng không biết làm sao.

“Giết ta.....”

Triệu Đại Ngưu thật sự không tìm thấy được lời nào khác để nói, y bây giờ toàn tâm toàn ý muốn chết, nếu sống chung với nỗi khuất nhục như vậy thì không bằng chết đi cho sạch sẽ. Tốt nhất là lúc chết đi y bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, như vậy sau khi gặp lại sư phụ y cũng không thấy thẹn!

“Người có muốn ta cũng không cho!”

Nỗi hoảng sợ và đau lòng của Vân Mị càng tăng lên, chỉ cần nghĩ đến việc Triệu Đại Ngưu phải chết, hắn lập tức cảm thấy tâm kinh nhục khiêu*, bất buộc mình không được suy nghĩ nhiều.

**hãi hùng khiếp vía, sợ hãi*

“Người..... Vậy thì ta sẽ giết người, sau đó thì tự sát!”

Triệu Đại Ngưu giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng y giờ phút này ngay cả khí lực tự sát cũng không có, chứ đừng nói đến việc giết người.....

Vân Mị lập tức đỏ mắt, sợ hãi và đau đớn trong lòng đã đạt đến cực hạn. Hắn đột nhiên áp đến trên người Triệu Đại Ngưu, hét to:

“Ta không muốn người chết! Người nếu người chết, ta sẽ hạ độc mọi người xung quanh cho bọn họ chết hết..... Còn có..... Ta còn khiến cho tiểu sư muội hoàng kim bà của người phải sống không bằng chết!”

Vân Mị thật sự không biết được cái gì có thể uy hiếp được Triệu Đại Ngưu, trong lúc khẩn cấp hắn nhất thời nghĩ đến Sở Sương. Mà khi hắn nhìn thấy đôi mắt dâng lên một tầng cảm xúc khác của Triệu Đại Ngưu khi hắn nhắc đến Sở Sương, nỗi hận đối với nàng lại dâng lên. Hắn hận ngay bây giờ không thể quay về khiến Sở Sương sống không bằng chết!

“Người.....”

Triệu Đại Ngưu thật sự không ngờ Vân Mị lại lấy Sở Sương ra để uy hiếp mình, hắn rõ ràng là làm cho y muốn sống không được, muốn chết cũng không xong mà.....

Con người này thật sự ngoan độc đến cực điểm! Giờ phút này cho dù ngoại hình của Vân Mị vẫn mê hoặc lòng người như thường, nhưng trong mắt của Triệu Đại Ngưu nó còn dữ tợn hơn cả ác quỷ!

Y nghiêng răng nghiêng lợi hết lên một tiếng: “Ta hận người!”, Triệu Đại Ngưu cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi lại một lần nữa hôn mê (*E: người thì cơ bắp đầy mình mà sao hay thích chơi trò ngất xỉu thế này =*), hoàn toàn không nhìn thấy từ đôi mắt của Vân Mị đang tích lặc* xuống từng giọt thủy châu trong suốt.....

**nhỏ giọt, rơi*

Hận thù của Triệu Đại Ngưu khiến cả người hắn trở nên lạnh lẽo, nước mắt không theo ý muốn mà chảy ra ngoài, Vân Mị cảm thấy rất đau lòng, giống như khi hắn nhìn thấy nương chết đi mà không thể làm được gì.....

Đột nhiên hắn nhớ đến năm đó tựa hồ mẫu thân hắn ban đầu cũng giống như Triệu Đại Ngưu. Có điều sau khi huynh đệ bọn họ một người rồi một người được sinh ra, tình huống của mẫu thân tựa hồ xoay chuyển tốt hơn rất nhiều, dần dần người cũng tiếp nhận huynh đệ bọn họ cùng nhóm người phụ thân.....

Nhẹ nhàng xoa lên đôi mày dù đang ngủ vẫn nhăn chặt lại của Triệu Đại Ngưu, ánh mắt của Vân Mị khôi phục lại vẻ kiên định vốn có.

Chính là như vậy!

Triệu Đại Ngưu, người đừng hòng chạy trốn!

Hắn nhất định phải làm cho y sinh con đến khi y không bao giờ... hận hắn nữa!

20. Chương 20

Khi Triệu Đại Ngưu tỉnh lại, Vân Mị đã không còn ở trong phòng. Thân thể của y nhẹ nhàng, thoải mái hơn rất nhiều, có vẻ như đã được bôi thuốc. Vân Mị không ở đây khiến y thở dài nhẹ nhõm một hơi, y thật sự không muốn đối mặt với con người đáng giận kia thêm lần nữa. Y vừa định mặc xong quần áo rồi chạy, không ngờ ngay lúc đó Vân Mị mang theo một bàn điểm tâm cùng với một thùng cơm đi vào trong phòng.

Vân Mị nhìn thấy Triệu Đại Ngưu đã tỉnh, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, trong mấy ngày y hôn mê hắn đương nhiên phải làm rất nhiều chuyện nên điều này cũng làm cho hắn có chút hưng phấn. Tâm tình không tồi, Vân Mị khoát trá ngồi bên cạnh Triệu Đại Ngưu nói:

“Triệu Đại Ngưu, dùng cơm thôi.”

Hắn còn cố ý chạy đến trần bên cạnh mua đồ ăn về làm mấy món ngon cho Triệu Đại Ngưu. Nói đến cũng kỳ quái, con người hắn tuy rằng rất ghét dơ bẩn, nhưng lại rất thích xuống bếp, bởi vì tự mình làm bếp mới có thể đảm bảo rằng đồ ăn được mới mẻ và sạch sẽ. Hắn luôn tự nói với mình như vậy.

Vừa lòng đặt đồ ăn sáng lên bàn, tưởng tượng về cuộc sống gia đình đơn giản của mình và Triệu Đại Ngưu, rồi sau đó sẽ có hài tử của bọn họ, Vân Mị bắt đầu cảm thấy khinh phiêu phiêu*.....

**nhẹ nhàng, bay bổng, thoải mái, tự tại (trí tưởng tượng của anh đang bay rất xa =)))*

Triệu Đại Ngưu đề phòng nhìn hắn, tuy rằng bây giờ y rất đói bụng, nhưng y thật sự không muốn lại gần người này.

Biểu hiện đề phòng bên ngoài của Triệu Đại Ngưu khiến Vân Mị từ trong tưởng tượng quay về với hiện thực, tâm tình liền trở nên tồi tệ, hắn oán hận nói:

“Ta nói cho người biết, người đừng hòng có ý nghĩ muốn chạy trốn hay tự sát, ta đã hạ độc sư muội hoàng kiếm bà kia của người rồi!”

“Người nói cái gì!”

Vừa nghe được tin Sở Sương trúng độc, tâm của Triệu Đại Ngưu lại bị thu liễm khỏi lai*, một bước tiến lên nắm lấy áo của Vân Mị, cả giận nói:

“Người sao có thể hạ độc tiểu sư muội như vậy! Giải được!”

**(chịu, chả hiểu nghĩa là gì)*

Vân Mị thấy y quan tâm đến Sở Sương như vậy, tâm tình lại càng kém, ngữ khí có tốt đến đâu cũng bay đi hết:

“Hừ! Loại độc này vốn là thuốc không thể trị tận gốc! Cứ mỗi năm phải ăn giải được một lần, nếu hết kỳ hạn một năm mà không có giải được, hừ hừ người cứ việc đứng nhìn hoàng kiếm bà kia sống không bằng chết đi!”

“Người rốt cuộc người muốn như thế nào!”

Triệu Đại Ngưu vô lực buông tay Vân Mị, suy sút ngồi xuống. Y rốt cuộc là tạo nghiệt gì mà lại gặp phải đại ma đầu Vân Mị này!

“Người nên ngoan ngoãn sinh con cho ta đi! Đừng nhớ cái hoàng kiếm bà kia nữa, người càng nhớ nàng, ta càng khiến nàng thống khổ!” Vân Mị thập phần oán khí nói.

Triệu Đại Ngưu mờ mịt nhìn hắn, cuối cùng giãy dụa hỏi:

“Vì sao lại là ta.....”

Vân Mị ngây người một lúc, việc này cần lý do sao? Hắn cũng chỉ muốn có một đứa con với Triệu Đại Ngưu, những người khác hắn còn chẳng buồn liếc mắt một cái, như vậy thì còn cần lý do gì? Chẳng lẽ phải cho trâu ngựa này một lý do thì y mới hài lòng sao?

Hắn miễn cưỡng suy nghĩ một chút, nhìn Triệu Đại Ngưu rồi nói cho có lệ:

“Bởi vì người đủ khỏe mạnh a.”

Cái này chắc cũng được tính là lý do đi, hắn chủ yếu vẫn là nhìn Triệu Đại Ngưu hợp mắt, hơn nữa cũng rất thích hương vị trên người y, một vài điểm này cũng đủ rồi.

Là như vậy ư..... Triệu Đại Ngưu tuyệt vọng nhắm mắt lại, thì ra vẻ ngoài khỏe mạnh cũng là một sai lầm.....

“Ăn cơm đi..... Đói bụng không tốt cho cơ thể.....”

Nhìn Triệu Đại Ngưu lộ ra vẻ mặt sầu thảm, nỗi đau trong lòng Vân Mị lại hiện lên, bèn quan tâm nói, không ngờ lại nhận lấy ánh mắt cừu thị của Triệu Đại Ngưu. Chăm sóc thân thể tốt để sinh con cho người đúng không! Tên ma đầu chết tiệt nhà người! Một nam nhân thân cao tám thước như y cư nhiên phải sinh em bé cho hắn! Việc nam nhân sinh con thật khiến người ta cảm thấy ghê tởm!

Nếu không phải Vân Mị đang nắm mạng sống của tiểu sư muội, y thật sự muốn ngay bây giờ giết Vân Mị, cho dù không giết được Vân Mị cũng phải tự sát! Chỉ là đại ma đầu đáng giận này tra tấn y chưa đủ mà còn muốn tra tấn tiểu sư muội! Y thật sự rất hận! Cuối cùng y cũng hiểu được vì sao nhân sĩ chính nghĩa khi nhắc đến tà môn ma đạo thì nghiêng răng nghiêng lợi. Trước kia y còn cảm thấy những người đó có hơi quá mức, bây giờ đã lĩnh ngộ được, y cuối cùng cũng hiểu, đối xử với bọn tà môn ma đạo chỉ có thể dùng nắm đấm, nhất là loại như Vân Mị, tuyệt đối không thể nhân nhượng!

Vân Mị nhìn Triệu Đại Ngưu một lúc lâu vẫn chưa có phản ứng, sợ y tuyệt thực, ác thanh ác khí nói:

“Nếu người không ăn, ta ngay lập tức độc chết ả đàn bà kia!”

Triệu Đại Ngưu cứng đờ. Y thật sự muốn một chưởng đánh chết Vân Mị! Nhưng mà..... mọi chuyện phải lấy tiểu sư muội làm trọng! Cuối cùng, y nặng nề lê từng bước dài, mỗi bước đi qua đều in lại dấu chân thật sâu trên mặt đất. Vân Mị biết lực đạo đó nếu dùng trên người mình, hắn nếu không bị thương thì cũng là tàn phế. Mặc dù có cách để uy hiếp Triệu Đại Ngưu, nhưng hắn tuyệt đối không vui chút nào, hơn nữa là phi thường phi thường không vui. Vừa nghĩ đến việc trong lòng Triệu Đại Ngưu chỉ có ả đàn bà kia, mà hắn đối với y thậm chí còn không bằng một người xa lạ. Nỗi hận trong lòng hắn tuyệt đối không hề thua kém Triệu Đại Ngưu.

Hai người trầm buồn cầm lấy đũa bắt đầu ăn cơm.

Triệu Đại Ngưu nuốt một ngụm đồ ăn. Ngon quá! Mặc dù chỉ là một thái sắc* đơn giản, nhưng hương vị còn ngon hơn so với các tiệm cơm hay tửu điểm nhiều! Hương vị tuyệt mỹ này y chưa từng nếm qua bao giờ! Nơi này chỉ có hai người y và Vân Mị, chẳng lẽ là Vân Mị làm? Y kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vân Mị đang cúi đầu ăn cơm hé ra vẻ mặt buồn rầu. Có thể như vậy sao? Một nam nhân như hắn..... Thật khó tưởng tượng hắn có thể bước vào phòng bếp tự mình nấu ăn.....

**màu xanh*

Cảm giác được ánh mắt của Triệu Đại Ngưu, Vân Mị ngẩng đầu lên nhìn y, phát hiện trong mắt y tràn đầy vẻ kinh ngạc. Lại xảy ra chuyện gì đây? Hắn nhíu mày, suy xét tâm sự của Triệu Đại Ngưu, thật sự không hiểu mình lại đắc tội với y chỗ nào, có điều đại khái chắc là y bất mãn với mình đi..... Đồ ăn trong miệng lập tức trở nên khó ăn.....

21. Chương 21

“Ồ..... Dừng tay.....”

Đáng giận! Chịu không nổi kích thích, Triệu Đại Ngưu đành buông tha môi dưới, mặc cho tiếng ngâm kêu phát ra.

Mái tóc dài được cởi bỏ của Vân Mị tùy ý phân tán xõa tung ra. Hai thân hình không ngừng đùa bỡn dâm loạn lẫn nhau, bàn tay không dùng đến của hắn (?) càng không ngừng bộ lộng lấy vật nam tính đang dựng đứng của Triệu Đại Ngưu.

Tầm mắt của hắn dời đến cái bụng giờ phút này vẫn còn rắn chắc của Triệu Đại Ngưu, tám khối cơ bụng to lớn vẫn hết sức xinh đẹp, mà không lâu sau nơi này sẽ bắt đầu nhô ra. Ánh mắt của Vân Mị lập tức trở nên thâm thúy, hắn cúi người kề sát Triệu Đại Ngưu, làm mình càng vui sâu hơn vào trong thân thể của y.

“Người là của ta.” Vân Mị lớn tiếng tuyên cáo quyền sở hữu của mình.

“A.....” Chịu không nổi kích thích từ hắn, Triệu Đại Ngưu hoàn toàn hét lên, lần thứ hai lâm vào trong mê loạn, tùy ba trục lưu* mà theo đuổi khoái cảm bên trong mình. Vân Mị cố tình làm bậy, thỏa thích ái luyện thân thể của y, trong khoảng thời gian ngắn thật không thể phân biệt rõ được thanh âm của ai đang hồi toàn**.

**nước chảy bèo trôi (thuận theo, tùy theo)*

***bay lượn, lượn vòng*

Khấp căn phòng một mảnh kiều diễm

Đột nhiên Vân Mị rút ra thân tử của mình, Triệu Đại Ngưu bất mãn nhìn về phía Vân Mị, khuôn mặt dấu không được màu đỏ bừng. Giữa hắc động bí mật mơ hồ lộ ra hồng sắc, vậy mà lại hình thành một loại mị hoặc hoàn toàn khác biệt.

“Ồ..... Ô.....”

Thân thể nóng bừng như lửa đang nâng lên giữa không trung khiến y khó chịu không biết làm thế nào cho đúng, nhưng nếu bảo y phải mở miệng nói Vân Mị tiến vào mình thì có đánh chết y cũng không nói ra.....

Nhìn khuôn mặt đang nén giận mang theo vẻ thẹn thùng của Triệu Đại Ngưu đang trừng mắt nhìn mình, trong lòng hắn căng thẳng, từ miệng thoát ra hơi thở nóng bỏng. Rốt cuộc hắn cũng chịu không được hấp dẫn này, áp lên trên thân thể cao lớn của Triệu Đại Ngưu,

nâng cái mông tròn rần chắc của y lên, không hề trở ngại mà một lần nữa tiến vào mật huyết làm hấn mê mẩn kia.

“A ”

Vân Mị toàn tâm toàn ý muốn Triệu Đại Ngưu chỉ có thể cảm nhận hấn, chỉ có thể thừa nhận hấn, như y mong muốn mà càng thêm mãnh liệt trều động, không ngừng ma sát nhục bích mẩn cảm, khiến từ nơi đó phát ra một loại tiếng vang dâm dăng.

“A..... A a.....”

Không ngừng yêu cầu càng nhiều, thân mình Triệu Đại Ngưu kịch liệt lắc lư cùng Vân Mị nhấp nhô không ngừng. Y kẹp chặt mông một cái, đem chất lỏng màu trắng bắn trên người Vân Mị. Sau khi phát tiết, toàn bộ thân thể co rút, đè ép vật nam tính đang còn trều liệt trong cơ thể mình, bức Vân Mị đến không chịu nổi phải phóng ra.

Kích tình mãnh liệt dần dần lạnh đi, độ ẩm trong phòng đột nhiên giảm xuống, Triệu Đại Ngưu co người lại run rẩy vài cái, Vân Mị sẵn sóc kéo chăn qua đắp lên người y. Thời gian ba tháng trôi qua có thể thay đổi rất nhiều, ngay cả Vân Mị cũng phải giật mình đối với sự chăm sóc của mình với Triệu Đại Ngưu, nhưng cố tình y lại tự động xem nhẹ điểm này.

Cảm nhận được cánh tay Vân Mị đang vắt ngang bên hông của mình, Triệu Đại Ngưu thoáng ngơ ngậy một chút, cuối cùng cũng bỏ qua, dù sao kháng nghị của y đều không có hiệu quả, ai bảo y bị Vân Mị bắt được môn mạch chứ.....

Triệu Đại Ngưu chết lặng nhắm chặt hai mắt lại. Ở chung cùng nhau đã ba tháng, ban đầu y chỉ cảm thấy sống một ngày còn không bằng một năm, rồi dần dần, y cũng bắt đầu có thói quen, thậm chí là chết lặng. Mà không thể tha thứ nhất chính là, đã biết mình đường đường là một nam nhân cư nhiên càng ngày càng có thói quen bị Vân Mị tiến vào, thậm chí hiện tại còn chủ động ghênh đón.

Thật sự là nhục nhã đến cực điểm!

Mỗi khi chuyện phòng the chấm dứt, y đều không để ý đến sinh tử của tiểu sư muội, nếu không trong đầu sẽ xuất hiện ý niệm muốn giết Vân Mị, chỉ là trong tình huống quan trọng, y thủy chung vẫn không thể buông bỏ tiểu sư muội. Khắc chế xúc động của mình, nhưng y rất sợ, sợ nếu còn tiếp tục như vậy, y sẽ thật sự không để ý đến sinh tử của tiểu sư muội mà cứ như vậy cùng Vân Mị đồng quy vu tận.....

Mang theo bất an và sợ hãi, Triệu Đại Ngưu không thể an ổn tiến vào mộng đẹp.

—oOo—

Triệu Đại Ngưu không ngủ được bao lâu.

Chẳng lẽ mình ăn phải cái gì hỏng rồi?

Từ lúc nhỏ đến nay, thân thể y luôn cường tráng như trâu, chưa từng bị bệnh gì, mà với y đồ ăn không hề kiêng kị, cũng chưa từng ăn cái gì có thể làm y đau bụng. Triệu Đại Ngưu thật sự có chút buồn bực.

Vân Mị luôn ngủ không sâu giấc bị Triệu Đại Ngưu đánh thức, trộm xem y đến cả mặt cũng đã nôn ra, hắn liền đau lòng lập tức chạy lại giúp y vuốt lưng. Mà khi tay y đáp lên mạch tượng của Triệu Đại Ngưu, trên mặt hắn lộ ra tươi cười kinh hỉ.

Triệu Đại Ngưu ban đầu khó hiểu nhìn nụ cười của Vân Mị, lại bị ôm ấp đột ngột của Vân Mị làm cho hoảng sợ, mà câu nói tiếp theo của hắn lập tức như nhốt y vào mười tám tầng địa ngục:

“Triệu Đại Ngưu, cuối cùng ngươi cũng đã hoài thai hài tử của ta!”

22. Chương 22

“Triệu Đại Ngưu, ngươi cuối cùng cũng đã hoài thai hài tử của ta!”

Triệu Đại Ngưu lập tức cảm thấy như bị ngũ lôi oanh đỉnh. Cho dù mấy tháng qua đã được Vân Mị giáo huấn tư tưởng nam nhân có thể mang thai, nhưng hiện tại được Vân Mị cáo tri chuyện như vậy thật sự xảy ra trên người mình, y vẫn không thể tiếp thu được. Chuyện này vốn không thể chấp nhận được! Có đại nam nhân nào có thể chấp nhận được việc mình mang thai không?!

“Không thể nào!” Y ngay lập tức theo bản năng phủ định.

Vân Mị trộm xem vẻ mặt âm trầm từ trước đến nay chưa từng có của Triệu Đại Ngưu, thân thể khổng lồ hoàn toàn bị vây quanh bởi sát khí, nhìn qua cả người y đáng sợ đến cực điểm. Đây là vẻ mặt chưa bao giờ Triệu Đại Ngưu tạo ra, hoặc có thể nói y chưa từng phát ra sát tâm như thế với người nào khác, mà Vân Mị là người duy nhất.

Hắn cũng nhận ra được rằng Triệu Đại Ngưu có ý muốn giết hắn, nhưng chuyện y muốn giết hắn cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Nỗi đau quen thuộc trong lòng Vân Mị lại dâng lên, niềm vui làm cha ban đầu trong nháy mắt bị quét sạch. Hắn hơi tức giận nói:

“Người đúng thật là đang mang thai! Đã được một tháng rồi!”

Lời nói trăm nghìn thiệt của Vân Mị khiến Triệu Đại Ngưu xúc động đến mức áp đảo Vân Mị lên mặt đất, hai tay bóp chặt cổ hần, lực đạo lớn đến mức gần như muốn giết chết Vân Mị.

Hô hấp của Vân Mị thật sự càng lúc càng khó khăn, thế nhưng hần lại cực kỳ bình tĩnh nhìn y. Vì vừa mới thức dậy nên hần chỉ qua loa không mặc y phục, trên người cũng không có mang vật phòng thân nào. Dừng yêu lực sao? Hần một chút cũng không nghĩ đến.

Cứ như vậy mà nhìn Triệu Đại Ngưu đang hỗn hển mất đi lý trí, hần hỏi y:

“Người muốn giết ta sao? Ngay cả mạng của người đàn bà kia người cũng có thể không cần?”

Lực đạo trên tay Triệu Đại Ngưu nháy mắt biến mất không còn chút nào, y suy sút đứng lên khỏi người Vân Mị, giống như người chết mà ngồi sang một bên.

Vân Mị cũng không vì hô hấp đã được thông thuận mà vui vẻ, ngược lại, hần hiện giờ buồn bực đến mức muốn giết người. Ngay tại lúc Triệu Đại Ngưu muốn giết hần, thậm chí hần có một chút mừng thầm, ít nhất Triệu Đại Ngưu có thể vì giết hần mà không để ý đến người đàn bà kia, cuối cùng địa vị của hần trong lòng Triệu Đại Ngưu đã cao hơn so với nữ nhân đó. Nhưng làm hần thất vọng là, Triệu Đại Ngưu cuối cùng cũng vì người đàn bà kia mà buông tha tất cả..... Chết tiệt! Lúc này hần đã muốn chạy đến chỗ nữ nhân kia cho nàng ta ném thiên đao vạn quả, càng muốn lôi tâm của Triệu Đại Ngưu ra xem, bằng cái gì mà ả ta có thể làm y không buông xuống được như vậy?!

“Triệu Đại Ngưu.....”

Vân Mị từ mặt đất đứng lên, nhìn vẻ mặt mất mát của Triệu Đại Ngưu, trong lòng lại càng khó chịu. Trong nháy mắt ý nghĩ muốn để Triệu Đại Ngưu được tự do lướt qua trong đầu hần, nhưng chỉ là trong nháy mắt, càng nhanh hơn, hần lập tức phủ định suy nghĩ này của mình. Cuối cùng hần mở miệng nói:

“Người đừng có nghĩ đến việc làm sảy thai hài tử của ta. Không có sảy thai được đặc chế của bộ tộc chúng ta, người hoàn toàn không có khả năng xóa bỏ nó!”

Lời nói cuối cùng của Vân Mị khiến Triệu Đại Ngưu phản ứng, y rét lạnh nhìn Vân Mị, tĩnh mịch nói:

“Cho dù ta có thể xóa bỏ nó, lúc đó người sẽ dừng tay sao?..... Mục đích của người đã đạt được, ta không muốn phải nhìn thấy..... người nữa.....”

“Không thể được!” Vân Mị dù nghĩ cũng không muốn nghĩ đến ngay lập tức cự tuyệt Triệu Đại Ngưu.

Triệu Đại Ngưu không mở miệng nói chuyện, cũng không thèm nhìn Vân Mị đến một cái, giơ lên hai ngón

tay đâm đến hai mắt của mình, vừa nhìn là biết y muốn tự hủy hai mắt.

“Người làm cái gì!”

May mắn Vân Mị ở gần y, ngay lập tức tiến lên ghì y lại, trong giây lát sử dụng yêu lực kéo tay phải của Triệu Đại Ngưu ra khỏi hai mắt của y, vừa kịp lúc ngăn cản y sắp sửa phá nát hai mắt của mình.

Nhìn ánh mắt của Triệu Đại Ngưu còn đọng lại vết máu, y thật sự chán ghét hẳn đến vậy sao? Vì không muốn nhìn thấy hắn, thậm chí tự mình hại mình..... Vân Mị cảm thấy lồng ngực mình như bị một cây đao không ngừng đâm chém.

Nhưng Triệu Đại Ngưu cũng không để ý gì đến hắn, lại giơ tay kia lên, Vân Mị nhanh tay giữ chặt tay trái của y, không hề suy sết mà hét to lên:

“Ta đáp ứng người là được chứ gì!”

Tiếng hét này cuối cùng cũng làm cho Triệu Đại Ngưu dừng hành động lại. Y giống hệt như một con rối bị mất khống chế, lẳng lặng ngồi một chỗ. Cảm giác đau đớn vốn có trong nháy mắt được thay thế bởi từng cơn mát lạnh, vết thương trong thời gian ngắn nhất đã được phục hồi như cũ.

Dùng yêu lực chữa trị hai mắt của Triệu Đại Ngưu, Vân Mị mệt mỏi đem đồ đạc của mình dọn đến thư phòng cách vách. Hắn nói được thì làm được, sau ngày đó không còn xuất hiện trước mặt Triệu Đại Ngưu nữa, mà Triệu Đại Ngưu từ ngày đó không hề rời khỏi phòng ngủ, thậm chí cơm cũng ăn trong phòng, chỉ vì không muốn nhìn thấy Vân Mị.

—oOo—

Thời gian thoáng chốc qua đi lại thêm ba tháng, Triệu Đại Ngưu đã không còn nôn nghén, nhưng cái bụng của y có hơi nhô ra, cơ bụng cũng bị biến dạng một chút. Ngày đó tuy rằng y dưới tình huống cấp bách định tự hủy đi hai mắt của mình, nhưng thật không ngờ rằng Vân Mị thật sự đáp ứng mình, y còn tưởng hắn sẽ dùng tiểu sư muội để uy hiếp y. Nhưng có điều, mục đích hiện tại của y đã đạt được, có gặp được hắn hay không thì có liên quan gì? Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu Đại Ngưu xuất hiện một loại quái vị nói không nên lời.

“A.....”

Y kinh ngạc lập tức đưa bàn tay to lớn sờ lên bụng. Vừa rồi là tưởng tượng của y sao? Y làm sao lại có cảm giác bụng có hơi động đây? Nói thật, tuy rằng lúc đó ngay cả tâm trạng muốn chết đều sinh ra, nhưng việc nam tử mang thai thật sự quá mức hư huyền, y ngoại trừ việc nôn nghén thì bên ngoài cũng không có chút nào là không khỏe, đối với đứa bé này thật sự không có cảm giác gì, chỉ là một chút lúc này.....

“Triệu huynh?” Một tiếng nói kinh ngạc phát ra từ cửa.

23. Chương 23

Triệu Đại Ngưu nhìn lại, chính là Thác Bạt Hiên Ảnh. Vì sao hắn lại xuất hiện ở đây?

“Thác Bạt huynh đệ?” Y cuống quýt đứng lên, nhanh chóng buông bàn tay đang đặt trên bụng ra, sợ Thác Bạt Hiên Ảnh nhìn thấy manh mối gì.

Tuy bụng của Triệu Đại Ngưu vẫn chưa nổi lên quá to, nhưng Thác Bạt Hiên Ảnh là loại người nào chứ, dù là cảm giác rất nhỏ nhưng hắn vẫn nhận ra được y đang mang thai. Mà nói lại, A Nhị cũng thật là, cứ nhiên lại để cho một đưng phu ngồi ngốc ở đây, còn mình thì không biết lại chạy đi đâu. Có điều xem vẻ mặt của Triệu Đại Ngưu này, huynh đệ của hắn tựa hồ vẫn chưa thu phục được y.....

“Triệu huynh, huynh có nhìn thấy A Nhị đâu không?”

“A Nhị?”

Triệu Đại Ngưu không hiểu ra làm sao, ở đây còn có người này ư? Thì ra hai ngày này Vân Mị lại xem trọng người khác, thật là giễu cợt, y ngược lại có thể được giải phóng. Triệu Đại Ngưu suy nghĩ như vậy, tự xem nhẹ một tia mắt mất mát dưới đáy lòng.

“Ân..... Hiện tại nên gọi hắn là Vân Mị mới đúng.....” Thác Bạt Hiên Ảnh nghĩ nghĩ, hình như lúc đó người kia xưng hô như vậy với A Nhị. Có điều việc A Nhị đổi tên cũng là chuyện thường tình, phỏng chừng lúc hắn mới xuống núi khi biết được người trông nom chạy việc trong các điểm lí thường được gọi là Tiểu nhị có thể đã học máu nửa ngày. Nghĩ như vậy, trên khuôn mặt của Thác Bạt Hiên Ảnh hiện lên vẻ mỉm cười.

Triệu Đại Ngưu không ngờ người mà Thác Bạt Hiên Ảnh tìm là Vân Mị. Vân Mị nhìn qua khá giống một người quái gở, tựa hồ không có bằng hữu gì, mà y ở nơi này nửa năm cũng chưa từng thấy có người nào đến thăm hắn, ngoại trừ Thác Bạt Hiên Ảnh lúc này. Chỉ là người giống thân tiên như Thác Bạt Hiên Ảnh thì cho dù là ác nhân như Vân Mị chắc cũng không nhẫn tâm để người ngàn dặm từ xa đến như hắn phải ở ngoài chứ.....

“Hắn..... Không phải hắn ở trong thư phòng cách vách sao?”

Mà nói lại thì y thật không ngờ Vân Mị có thể nói được thì làm được, trong ba tháng này, thật sự chưa từng để mình phải nhìn thấy hắn. Hai người bọn họ giống như chơi trò trốn tìm, trừ lúc ăn cơm Vân Mị sẽ đưa đồ ăn đến trước cửa thì bình thường, hắn đều trốn trong thư phòng không xuất hiện. Thật sự là có hơi làm khó hắn.....

“Không có.....”

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người không có chuyện gì để nói, Thác Bạt Hiên Ảnh cũng thật tự nhiên tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống rồi tinh tế đánh giá Triệu Đại Ngưu. Còn Triệu Đại Ngưu ngược lại thì khá xấu hổ, một bàn tay bất giác đặt lên trên eo, rất sợ bị hắt nhìn ra cái gì..... Chỉ là đối với việc Thác Bạt Hiên Ảnh có quan hệ gì với Vân Mị, trong lòng y thật sự tò mò. Y không phải loại người thích chõ mũi vào việc của người khác, cảm thấy được nếu hỏi đột ngột như vậy thì ít nhiều sẽ có người cảm thấy ngượng ngùng. Nhưng nhin nửa ngày, y vẫn không khống chế được cái miệng mà hỏi:

“Thác Bạt huynh đệ..... Huynh..... Huynh và Vân Mị có phải.....”

Thác Bạt Hiên Ảnh mỉm cười, hắn đúng là đang chờ Triệu Đại Ngưu mở miệng, cười nói:

“Vân Mị là đệ đệ của ta.”

“Cái gì?!”

Triệu Đại Ngưu thật sự không thể tưởng tượng được hai người một như yêu tinh một như thần tiên hoàn toàn khác nhau này chính là huynh đệ, ruột thịt?!

“Hai người là huynh đệ ruột sao?”

“Đúng vậy a.”

Thác Bạt Hiên Ảnh vừa cười, nhìn vẻ mặt đáng yêu của Triệu Đại Ngưu là có thể biết được nguyên nhân vì sao cái tên gia khóa chuyên bắt bẻ A Nhị kia lại thích y. Chỉ có điều tựa hồ như có một lớp ngăn cách thật dày khiến hai người không thể hiểu nhau, huynh trưởng như hắn có nên ở giữa giúp đỡ một chút không đây?

“Khụ..... Không biết Triệu huynh có quan hệ gì với Nhị đệ của ta?”

Thác Bạt Hiên Ảnh giả bộ hồ đồ hỏi, đổi lấy sự yên lặng cố chống đỡ của Triệu Đại Ngưu. Quan hệ của bọn họ trong lúc này là gì? Chỉ có thể nói vì bề ngoài khỏe mạnh của mình mà xui xẻo bị Vân Mị bắt lại để sinh con thôi.....

“Triệu huynh?”

“Chúng ta..... Ta với hắn không có quan hệ gì cả!”

Triệu Đại Ngưu nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, trong ngữ khí còn mang theo hận ý rõ ràng, dứt khoát làm cho Thác Bạt Hiên Ảnh phải lắc đầu. Tên gia khóa A Nhị này quả nhiên vẫn chưa thu phục được y, chẳng những không thu phục được mà còn khiến quan hệ của hai người không được lạc quan cho lắm nha.....

“Triệu huynh, Nhị đệ của ta tính cách kỳ quái, thái độ làm người lại cao ngạo, tính tự phụ rất cao, lại luôn chán ghét người lạ. Nếu nó cho phép Triệu huynh ở trong căn phòng này đủ để thấy trong lòng nó, Triệu huynh rất đặc biệt.”

Thác Bạt Hiên Ảnh vừa nói vừa quan sát Triệu Đại Ngưu, thật cẩn thận lựa chọn từ ngữ.

“Đặc biệt?” Triệu Đại Ngưu không tự giác cao giọng, thiếu chút nữa nhin không được mà phát hỏa. Thật là đặc biệt a! Đặc biệt đến mức cường bạo y nhốt y còn khiến y..... Triệu Đại Ngưu cường chế cơn tức của mình, khổ muộn nói:

“Triệu Đại Ngưu ta chỉ là một phàm phu tục tử, không cần phải làm người đặc biệt của hần!”

Thác Bạt Hiên Ảnh nhẹ nhàng nói:

“Xem ra ta thật không ngờ đệ đệ đến cả người tốt tính như Triệu huynh cũng có thể chọc giận được nha.” Thấy Triệu Đại Ngưu tựa hồ còn muốn phát tiết sự bức tức đối với Vân Mị, hần nhanh nói tiếp:

“Triệu huynh trước hết hãy nghe ta giải thích, tuy rằng Nhị đệ của ta tính tình không được tốt, lại không biết giao tiếp, tùy hứng lại ích kỷ, nhưng tuyệt đối không phải là người xấu.”

“Hần còn không phải là người xấu?! Chưa nói đến việc hần khiến ta..... Việc hần nơi nơi hạ độc hại người còn chưa đủ xấu xa sao?” Triệu Đại Ngưu nghĩ đến việc Vân Mị hạ độc Sở Sương, lập tức một chưởng vỗ xuống khiến cái bàn bên cạnh dập nát.

Thác Bạt Hiên Ảnh một bên đồng tình nhìn cái bàn, thật sự là đáng thương a, làm kẻ chết thay cho A Nhị, có thể thấy được A Nhị khiến cho mối quan hệ của hần với Triệu Đại Ngưu căng thẳng bao nhiêu. Nhẹ ho một chút, Thác Bạt Hiên Ảnh thở dài:

“Triệu huynh, huynh thật sự không biết, việc này đều có nguyên nhân.”

“Cho dù là nguyên nhân gì cũng không thể xúc phạm người vô tội lung tung được nha!” Trong mắt Triệu Đại Ngưu, việc tùy tiện làm tổn thương người khác, dù là nguyên nhân gì cũng không thể tha thứ được.

“Ai..... Huynh hãy nghe ta nói.....”

24. Chương 24

“Ai..... Huynh hãy nghe ta nói.....” Thác Bạt Hiên Ảnh thấy Triệu Đại Ngưu đã hơi bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói:

“Như vậy chắc Nhị đệ đã nói cho huynh biết chuyện chúng ta là bán yêu ở Hắc Sơn rồi chứ?” Thấy Triệu Đại Ngưu gật đầu, hắn nói tiếp, “Trên Hắc Sơn phần lớn là yêu quái. Vốn dĩ Sơn Mị là một yêu tộc rất yếu, hơn nữa chúng ta lại là bán yêu, yêu lực lại càng yếu hơn, nên trước đây hay bị khi dễ. Đến khi lớn hơn một chút, bề ngoài của Nhị đệ xuất chúng, vì vậy yêu quái để ý đến nó nhiều vô số kể. Có một lần, một con Hắc Hùng Quái cường ép bắt Nhị đệ đi..... Tuy rằng sau đó được cứu ra..... Nhưng lúc đó Nhị đệ mới chỉ là một đứa bé tám tuổi, có thể nghĩ..... Ai.....”

Chuyện này không phải là giả, chỉ là lúc đó khi đại trưởng lão đuổi đến nơi, Đại Hắc Hùng đã bị Vân Mị hạ độc đến mức lăn lộn trên đất liên tục cầu xin tha thứ. A Nhị bởi vì ở chỗ đó, ghét bỏ hang ổ của Hắc Hùng quá thối. Nhưng đương nhiên là để khiến cho Triệu Đại Ngưu thông cảm, hắn tự động lược bớt một đoạn này.

Triệu Đại Ngưu lặng yên một lúc, thật không ngờ Vân Mị lại có quá khứ bất hạnh như vậy. Vừa nghĩ đến việc Vân Mị khi còn bé chỉ mới tám tuổi đáng thương đã bị quái vật to lớn như Đại Hắc Hùng..... Sờ soạng vết sẹo trên mặt, năm vết sẹo này chính là lúc trước khi y đo sức với một con gấu đen lưu lại. Một đại hán như y khi đối mặt với con gấu lớn đều hơi khiếp sợ, đừng nói đến hài tử như Vân Mị, thậm chí suýt nữa bị Hắc Hùng cưỡng bạo..... [*Tg: Ngưu Ngưu hiện đang nghĩ đến thú giao..... Orz.....*] Y hận không thể chạy lên Hắc Sơn tự tay đâm chết con Hắc Hùng đó!

Nhìn thấy vẻ mặt thiên biến vạn hóa của Triệu Đại Ngưu, Thác Bạt Hiên Ảnh biết lời nói của mình có tác dụng, quyết định không ngừng cố gắng, còn nói:

“Việc này..... Nói vậy chắc Nhị đệ cũng kể cho huynh biết việc mẫu thân của chúng ta là nam nhân rồi đúng không..... Huynh cũng biết nam nhân, khi biết mình phải mang thai sinh tử là chuyện khó có thể chấp nhận được. Ta và Nhị đệ sinh ra trước tiên, từ nhỏ mẫu thân đã vô cùng hận chúng ta. Còn nhớ trước đây khi Nhị đệ chạy đến đòi mẫu thân bế, mẫu thân lại kiên quyết đẩy nó ra.....” Chuyện này cũng không phải là giả, còn ít ít nhiều nhiều để lại bóng ma tâm lý trong lòng hắn và Vân Mị.

Triệu Đại Ngưu bất giác đặt tay lên xoa bụng mình, nói thật ra, khi đối mặt với đứa bé này, có lẽ phản ứng của y nhiều ít cũng không khác gì so với nương của Vân Mị..... Y vốn mồ côi cha từ trong bụng mẹ, từ nhỏ cùng mẫu thân sống nương tựa vào nhau, hiểu rõ khát vọng muốn được yêu thương của trẻ con đối với cha mẹ là như thế nào. Đặt mình trong hoàn cảnh của người khác, trong lòng y càng thêm đồng tình với Vân Mị.

“Cho đến khi mẫu thân vất vả tiếp nhận được chúng ta, người lại vì khó sinh mà chết. Huynh đừng thấy Vân Mị vẻ ngoài như vậy, trong năm huynh đệ chúng ta, nó chính là người nặng tình cảm nhất. Vào lúc mẫu thân mất, người chưa bao giờ khóc như nó lại thương tâm hơn bất cứ ai.....” Nhớ lại việc này, Thác Bạt Hiên Ảnh cảm thấy hơi khó chịu, thở dài một tiếng rồi không muốn nhắc lại nữa.

Lúc này hai người lâm vào yên lặng, mà suy nghĩ của Triệu Đại Ngưu đối với Vân Mị bởi vì những lời của hắn mà thay đổi không ít. Vốn tưởng rằng Vân Mị là một tên công tử tùy hứng không biết đến đau khổ của nhân gian, nhưng không ngờ hắn lại có nhiều chuyện thương tâm như vậy, khó trách tính tình của hắn lại kỳ quái như thế. Lại sờ cái bụng vài cái, tình cảm đối với đứa bé này bỗng chốc cũng trở nên khác thường.....

“Kỳ quái, giờ cũng đã là chính Ngọ rồi, sao A Nhị vẫn chưa trở về?” Thác Bạt Hiên Ảnh chờ được một lúc

vẫn chưa thấy Vân Mị trở về, hẳn tựa hồ có chuyện quan trọng muốn tìm Vân Mị, có hơi nôn nóng hấp tấp.

Triệu Đại Ngưu nhìn giờ, đã qua lúc Vân Mị đưa cơm trưa cho y lâu rồi, thật là khác thường. Chắc không xảy ra chuyện gì chứ? Trong lòng y đột nhiên có hơi lo lắng.....

“A Đại huynh mau ra đây, đừng có mà câu dẫn Triệu Đại Ngưu của đệ! Triệu Đại Ngưu, người đã mang thai hài tử của ta rồi, đừng có hòng đi câu tam đáp tứ!”

Đang suy nghĩ, bọn họ liền nghe được tiếng ồn ào của Vân Mị ở bên ngoài. Hai người trong phòng khi nghe được những lời này, trên mặt đều đen thui.

Tâm trạng của Triệu Đại Ngưu vốn đang lo lắng cho Vân Mị, lập tức bắt đầu trầm xuống, trái tim vốn vì câu nói “Triệu Đại Ngưu của đệ” kia mà đập mạnh một chút lại nhanh chóng bị câu nói tiếp theo của hắn khiến cho không thể hòa nhã được. Vân Mị này rốt cuộc nghĩ y là loại người nào chứ!

Còn Thác Bạt Hiên Ảnh thì lại liên tục thở dài, thật uổng phí việc hắn vừa hao tổn hết tâm tư vì huynh đệ của hắn mà nói chuyện, cuối cùng công sức nửa ngày lại bị chính huynh đệ của mình phá vỡ.....

Vân Mị thấy mấy ngày nay tuy Triệu Đại Ngưu không còn nôn nghén nữa, nhưng sức ăn vẫn không được nhiều lắm. Hắn tự tin hương vị đồ ăn của mình tuyệt đối không có vấn đề gì, tự hỏi có phải do nguyên liệu không ngon hay không. Nghĩ đến việc người mang thai khẩu vị đều khác đi, chẳng lẽ Triệu Đại Ngưu mang thai nên cái miệng cũng trở nên kén ăn? Hắn vốn muốn đi đến thâm sơn thủy đàm tìm mấy con cá chép hoang, có thể làm được một hai món bổ dưỡng, hơn nữa với trù nghệ của hắn, có thể khiến Triệu Đại Ngưu ăn nhiều một chút!

Hắn cố sống cố chết tìm kiếm cả nửa ngày, một thân bạch y cũng bị nước bùn bắn lên, khiến hắn nộ hỏa trùng thiên thật muốn hạ độc giết hết mấy con cá chết tiệt ở đầm lầy kia. Nhưng vì Triệu Đại Ngưu, hắn chỉ có thể cố gắng áp chế tâm tình của mình mà bắt cá suốt nửa ngày. Cuối cùng cũng tóm được hai con, hắn kích động chạy về, lại cảm thấy không được bình thường, dường như có người nào đó đến nhà hắn. Lại ngửi ngửi, thì ra là mùi của A Đại.

Hắn thấy kỳ quái vì sao A Đại lại đến nơi này. chẳng lẽ A Đại bị vợ của hắn bỏ? Nhớ lại lúc trước A Đại và Triệu Đại Ngưu trò chuyện với nhau thật vui, có vẻ như họ rất hợp ý với nhau. Vừa lúc Triệu Đại Ngưu hiện đang giận dữ với mình, A Đại lại không có lão bà, mà người sau khi mang thai hài tử của bộ tộc Sơn Mị đều trở nên dâm đảng, hai bọn họ lại cô nam quả nam ở chung một phòng.....

Hắn lập tức nổi điên, nhưng vẫn không dám vào nhà, sợ Triệu Đại Ngưu lại tự hại đến mình, chỉ có thể ở ngoài phòng mà lo lắng. Đương nhiên tâm trạng của hắn dù có tốt đến đâu cũng đều bay mất.

25. Chương 25

“A Đại huynh đi ra cho đệ! Thê tử của huynh đệ tuyệt đối không thể đụng chạm được!”

Thác Bạt Hiên Ảnh thật sự không biết nói gì chỉ có thể nhìn trời. Bình thường nhị đệ trông cũng có vẻ thông minh, thế mà vì sao trong việc xử lý chuyện tình cảm lại có thể ngu ngốc như vậy chứ, thậm chí còn ngu ngốc hơn so với Tiểu Tứ nhiều..... Nếu hoài nghi bọn họ vậy sao trước tiên không vào xem cho rõ đi..... Nhìn sắc mặt của Triệu Đại Ngưu càng lúc càng khó coi kìa, mình vẫn nên chạy ra trước thôi. Hắn bước ra khỏi cửa, thở dài nói:

“Đệ ồn ào cái gì vậy? Tự mình vào xem chẳng phải biết rõ hơn sao, lại ở ngoài cửa mà đui mù ồn ào.....”

Vân Mị hung hăng tặng Thác Bạt Hiên Ảnh một ánh mắt rõ ràng như muốn nói nếu có thể đi vào đệ đã sớm vào rồi, còn để huynh phải nói sao? Nhìn A Đại quần áo chỉnh tề, hẳn là không có làm loại chuyện gì có lỗi với mình, thế nhưng hắn vẫn không yên lòng mà hỏi một câu:

“Huynh không làm gì Triệu Đại Ngưu của đệ đó chứ?”

Thác Bạt Hiên Ảnh tức giận đáp trả cho hắn một ánh mắt khinh thường, đột nhiên nở nụ cười nói:

“Triệu Đại Ngưu của đệ? Đệ dám chắc chứ?”

Vân Mị bị hỏi trực tiếp như vậy, không hề lo lắng mà nói: “Đương nhiên là chắc.....” Vì để che dấu sự quần bách của mình, hắn lại nhanh chóng ác liệt hỏi Thác Bạt Hiên Ảnh: “Huynh đến chỗ đệ làm cái gì?”

Thác Bạt Hiên Ảnh chắc chắc hai tiếng, rung đùi đắc ý không đứng đắn nói: “Lúc trước có người nào đó nói nếu có việc gì thì cứ tìm hắn giúp đỡ, ai mà ngờ người nào đó có thê tử đã quên ngay huynh đệ. Thật đúng là lòng người dễ thay đổi.....”

Hai chữ “thê tử” này khiến Vân Mị rất vui vẻ, hắn thu hồi tức giận, cẩn thận nhìn Thác Bạt Hiên Ảnh, phát hiện thấy huynh đệ mình tuy đang cười nhưng trong ánh mắt lại lộ rõ sự u sầu đang tích tụ như núi. Nếu người này đã đến đây thì hẳn phải có chuyện phiền muộn, nói như vậy hiện giờ cảnh ngộ của huynh ấy không tốt hơn mình là bao. Về mặt của Vân Mị trở nên ôn hòa hơn, nói:

“Huynh chờ một chút, để đệ làm cơm trưa cho Triệu Đại Ngưu trước. Nếu huynh đã đến đây thì ở lại đây ăn cơm luôn đi, có chuyện gì thì chờ ăn cơm xong nói cũng không muộn.”

Đi được vài bước, hắn lại lo lắng quay đầu lại nói: “Huynh đừng có câu dẫn Triệu Đại Ngưu của đệ đấy!” Thấy Thác Bạt Hiên Ảnh nặng nề gật đầu, lúc này hắn mới bước vào bếp, bắt đầu chuẩn bị món ngon thượng hạng cho Triệu Đại Ngưu.

Thác Bạt Hiên Ảnh cười ngượng nhìn theo dáng điệu hảo tượng phu của Vân Mị. Sức mạnh tình ái thật

đúng là vĩ đại, hy vọng con đường tình cảm của nó có thể bằng phẳng hơn của mình. Chỉ là Triệu Đại Ngưu dù mềm lòng nhưng cũng rất quật cường, mà tính tình của A Nhị cũng chẳng tốt chút nào. Xem chừng rất bận rộn nha.

Nhưng bọn họ lại luôn có hy vọng, không giống như mình.....

Thở ra một mặt cười khổ, Thác Bạt Hiên Ảnh vào phòng. Lúc Triệu Đại Ngưu thấy Thác Bạt Hiên Ảnh vào trong, trên mặt hiện ra một vẻ xấu hổ, hiện giờ Thác Bạt Hiên Ảnh cũng đã biết được chuyện mình mang thai, không biết sẽ suy nghĩ như thế nào về mình..... Rất sợ nhìn thấy ánh mắt khác thường của hắn, Triệu Đại Ngưu nặng nề cúi đầu.

Nhìn sắc mặt của Triệu Đại Ngưu không được tốt, Thác Bạt Hiên Ảnh không hề đề cập đến chuyện mang thai, ôn hòa nói:

“Nhị đệ của ta từ nhỏ đã xấu miệng, Triệu huynh ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Nhưng mà cũng thật kỳ lạ, nếu là bình thường thì nó đã sớm không nói hai lời xông vào trong rồi, sao hôm nay lại có vẻ không dám vào..... Thật là kỳ quái.....” Cho dù hắn không biết tình hình cụ thể như thế nào nhưng tỉ mỉ cũng có thể đoán được tám chín phần mười, lời này chỉ là để cho Triệu Đại Ngưu nghe được.

Triệu Đại Ngưu đầu tiên là sửng sốt, một lúc lâu sau mới có phản ứng, thật không ngờ Vân Mị lại tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa của mình như vậy. Lại nghĩ đến vẻ mặt lo lắng của Vân Mị vào ngày y định tự hủy đi hai mắt, trong lòng lại có hơi sốt ruột.

Thác Bạt Hiên Ảnh lại tiếp tục nói: “Kỳ quái hơn nữa là, một người thích sạch sẽ như nó cư nhiên cả người lại trở nên dơ bẩn như vậy, giống như là leo trèo trong thâm sơn.....”

“Nga.....” Triệu Đại Ngưu tùy ý lên tiếng, vì nghi vấn của Thác Bạt Hiên Ảnh mà càng ngạc nhiên hơn, bình thường hắn chỉ cần bị người khác chạm phải góc áo một chút đều phải trong ngoài đem đi tiêu độc, sao hôm nay lại.....

Không bao lâu sau, Vân Mị lập tức bưng lên một bàn đồ ăn trọn vẹn sắc hương vị, bưng đến cái bàn phía trước, gõ gõ cửa phòng, nói với Thác Bạt Hiên Ảnh:

“A Đại, huynh với Triệu Đại Ngưu ăn cơm..... Đệ đi ra ngoài, huynh đừng có thừa dịp đệ không chú ý mà xuống tay với Triệu Đại Ngưu đó!”

Thác Bạt Hiên Ảnh nhìn Triệu Đại Ngưu, hai người có hơi xấu hổ, A Nhị này thật là làm cho người ta dở khóc dở cười. Hắn đứng lên đi ra ngoài giữ chặt Vân Mị đang định rời đi, nói: “Đệ không ăn sao?”

Vân Mị như ai oán nhìn thoáng qua bóng dáng Triệu Đại Ngưu được che dấu trong phòng, mơ hồ thấy được người mà ba tháng qua vẫn không muốn nhìn thấy mình, ánh mắt trở nên hơi tham lam, tức giận nói với Thác Bạt Hiên Ảnh: “Đệ không đói bụng.....”

Không dối mới là lạ!

Thác Bạt Hiên Ảnh buồn cười theo ánh mắt của Vân Mị nhìn về phía người trong nhà, quyết định làm người tốt, cười hỏi Triệu Đại Ngưu: “Không biết Triệu huynh có muốn cùng ta và Nhị đệ ăn cơm không?”

Trong lòng Triệu Đại Ngưu thầm hít một hơi, y do dự nói: “Vây cùng ăn đi.”

Vân Mị kinh hỉ nhìn về phía Triệu Đại Ngưu trong phòng, con trâu cứng đầu này cuối cùng cũng bằng lòng gặp mình rồi sao?!

26. Chương 26

Đã được Triệu Đại Ngưu cho phép, Vân Mị không nói hai lời lập tức chạy vào trong phòng, nắm lấy hai tay của y. Triệu Đại Ngưu không đoán được Vân Mị lại được voi đòi tiên như thế, y chỉ đáp ứng cùng ăn cơm với hắn mà thôi, chứ không cho phép hắn động thủ động cước a.....

Nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của Thác Bạt Hiên Ảnh, y quẫn bách đen mặt, định hất tay Vân Mị ra. Nhưng Vân Mị cố tình giống như Bát Trảo Chương Ngưu* liều chết nắm lấy tay y, hất cũng không ra. Y có hơi bất đắc dĩ, mấy chuyện rối rắm với Vân Mị này trước mặt Thác Bạt Hiên Ảnh thật xấu hổ, đành phải chấp nhận để hắn đỡ đến ngồi vào cạnh bàn.

**chả hiểu nghĩa là gì, chắc là ý chỉ bám như keo dính vậy*

Khóe mắt trộm đánh giá Vân Mị giờ phút này đang cười cười liếc mắt đưa tình, hắn vẫn lóa mắt kinh người như vậy, nhưng nhìn kỹ một chút thì tựa hồ tiêu tụy không ít so với ba tháng trước. Là ảo giác của y sao?

Hay là bởi vì hắn vẫn chưa thay bộ đồ dính bùn kia.....

“Huynh nói này A Nhị, đệ vẫn chưa thay đồ sao?” Thác Bạt Hiên Ảnh ngồi bên cạnh luôn thấy kỳ quái, gia hỏa có tính khiết phích này cư nhiên có thể mặc quần áo bẩn lâu như vậy, thật đúng là triệt để làm hắn thay đổi cách nhìn.

Vân Mị nghe Thác Bạt Hiên Ảnh nhắc nhở mới phát hiện có cái gì không thích hợp, khó trách vừa rồi vẫn cảm thấy có cái gì là lạ, có hơi ngửi được mùi thối. Ngượng ngùng cười, hắn vất chân lên cổ nhanh chóng chạy vào phòng thay một bộ đồ sạch sẽ, vốn còn định tắm rửa một chút, nhưng thật sự khó có cơ hội Triệu Đại Ngưu cho hắn gặp mặt, đành phải nhịn xuống sự khó chịu trên người. muadongthang10.wordpress.com

Nhìn một Vân Mị như thế, sự lo lắng mấy tháng qua của Triệu Đại Ngưu mất đi, trên mặt y thoáng hiện vẻ tươi cười. Y đột nhiên cảm thấy được Vân Mị kỳ thật cũng rất đáng yêu, trước kia y sao lại không phát hiện ra thì ra hắn cũng có vẻ mặt đáng yêu như vậy chứ.....

Đến khi ba người ngồi xuống ăn cơm, Vân Mị kiên quyết đưa một đĩa rau đến trước Triệu Đại Ngưu, y phản ứng không kịp, mà cũng không kịp ăn, không rảnh quan tâm đến các món khác (*câu này trong qt hơi khó hiểu*). Thác Bạt Hiên Ảnh ngồi bên cạnh nhìn hai người như vậy, thật sự cảm thấy mình như người dư thừa, có điều nếu đã làm người tốt lâu như vậy thì hẳn cũng đành phải đưa Phật đưa đến Tây Thiên thôi.

Thác Bạt Hiên Ảnh uống một ngụm canh cá chép, mỹ vị thật thơm ngon, một chút cũng không có vị đất của cá chép, thật lòng khen ngợi: “Canh cá chép này đúng là cực phẩm, ngay cả ngự trù trong hoàng cung cũng không thể làm ngon như thế này! Hơn nữa có vẻ như cá chép này không giống cá chép bình thường.....”

“Đương nhiên là vậy rồi.” Múc thêm một chén canh cá chép cho Triệu Đại Ngưu, nói đến đây trên mặt Vân Mị lập tức hiện vẻ đắc ý, “Đây chính là cá chép hoang mà cả buổi sáng đệ phải vào tận thâm sơn thủy đàm để bắt, lũ người trong hoàng cung chưa từng đến những nơi này thì làm sao có thể so sánh với đệ?”

“Cả buổi sáng nay ngươi ra ngoài lâu như vậy để bắt mấy con cá chép này?” Triệu Đại Ngưu kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy a!” Thấy Triệu Đại Ngưu chủ động nói chuyện với mình, Vân Mị lại càng vui vẻ. Vất vả cả buổi sáng quả nhiên là có giá trị, trên mặt hẳn lập tức lộ ra nụ cười mê hồn đoạt phách, vui vẻ nói: “Ta thấy ngươi mấy ngày nay chưa ăn được gì, mấy con cá chép hoang này vừa vặn có thể thay đổi khẩu vị, ngươi ăn được nhiều thì đứa bé cũng khỏe mạnh.”

Thì ra là vì đứa bé nha..... Vừa rồi còn tưởng là vì mình, Triệu Đại Ngưu vì việc hiểu lầm của mình mà cúi đầu, thật sự là tự mình đa tình. Nhưng xem ra Vân Mị thật là một phụ thân không tệ, y từ nhỏ không có cha, luôn luôn khát vọng tình thương của phụ thân, hành động của Vân Mị làm cảm xúc y chôn dấu trong lòng vang lên, khiến y cảm động một hồi.....

Cơm xong, Vân Mị qua loa dọn dẹp một chút đã bị Thác Bạt Hiên Ảnh gọi ra ngoài. Triệu Đại Ngưu biết huynh đệ bọn họ có việc riêng muốn nói, mà y cũng không có hứng thú với chuyện riêng tư của người khác bằng việc ngủ, cơm nước xong kiểu gì cũng phải nghỉ ngơi một lúc. Phải đi ngủ trưa thôi, cứ để Vân Mị và Thác Bạt Hiên Ảnh đi đến khu rừng bên cạnh đi dạo đàm đạo chuyện tình đi.

“Nói đi, huynh tìm đệ có việc gì?” Vân Mị biết A Đại tìm hẳn nhất định có chuyện quan trọng, hẳn cũng không mất công vòng vèo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thác Bạt Hiên Ảnh đang nhàn nhã bước đi lập tức dừng lại, nhìn chăm chăm phía trước, đau thương như lơ đãng tích tụ thành trường lưu. Hẳn lặng yên thật lâu, tận lực nén lại bi thương đang không ngừng trào ra, cuối cùng mở miệng nói:

“Huynh muốn sấy thai được.”

Vân Mị không thể tin tưởng hẳn, giống như hẳn đang nói một chuyện kinh hãi thế tục. Vân Mị trừng mắt

nhìn nửa ngày, lại nghe hắn lặp lại một câu: “Huynh muốn sẩy thai được.”, không chút nghĩ ngợi lập tức quay người lại: “Không bàn nữa!”

Thác Bạt Hiên Ảnh cũng không có phản ứng gì đối với lời nói của Vân Mị, hắn sớm biết rằng A Nhị sẽ nói như thế, nhưng hắn đã đến đây rồi thì không có được là không thể..... Cho dù phải dùng yêu lực uy hiếp A Nhị, hắn cũng không do dự!

27. Chương 27

Thác Bạt Hiên Ảnh nhìn Vân Mị tức giận quay người lại, hắn biết huynh đệ quan tâm đến hắn, nhưng mà..... Chỉ cần nghĩ đến người đó, tim của hắn không ngừng đau đớn, vậy mà hắn không thể dứt bỏ được, dù cho y hoàn toàn gây ra cho hắn đau đớn xé lòng. Hắn chưa sót mở miệng:

“A Nhị, xem như huynh cầu xin đệ, đừng ép huynh phải dùng yêu lực.....”

Vân Mị giật mình nhìn về phía Thác Bạt Hiên Ảnh. Yêu lực của A Đại cực kỳ mạnh, đó là bởi vì phụ thân bọn họ là người đứng đầu bộ tộc. A Đại vừa là huynh trưởng vừa là tộc trưởng của bọn họ, hắn tôn kính A Đại hơn bất cứ ai, cũng rất nghe lời A Đại. Thế nhưng sẩy thai được..... Không phải hắn không thể cho, mà là hắn không hy vọng A Đại phải thừa nhận đau đớn như vậy.

“Đối phương vì sao lại không cần hài tử của huynh chứ!”

Vân Mị tràn ngập chán ghét hỏi, tuy rằng hắn chưa từng gặp qua đối phương, nhưng hắn thật sự rất chán ghét người đó! Nhưng A Đại và hắn lại không giống nhau, hắn biết mình có hơi ép buộc Triệu Đại Ngưu..... Khụ..... thật sự chỉ có hơi ép buộc, nhưng A Đại hoàn toàn không giống hắn. A Đại đối nhân xử thế ôn hòa như vậy, trong suy nghĩ của A Đại tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng người mình thích phải nhận nửa phần ủy khuất, mà người thích trẻ con như A Đại càng không thể chủ động bỏ đứa bé! Nếu người đó không muốn có đứa bé, tại sao lại còn.....

Hắn chán ghét cái tên đó! Mặc kệ gã có là ai!

Thác Bạt Hiên Ảnh nhìn Vân Mị vì mình mà tức giận bất bình, lại nhìn về phía phương Bắc về hướng nơi của người đó, lo lắng nói:

“A Nhị, không phải ai cũng có thể chấp nhận được chuyện nam tử mang thai, cũng không phải ai cũng thiện lương như Triệu huynh, dù rõ ràng không thể tiếp nhận nhưng cũng không muốn thương tổn hài tử.....”

Yên lặng một chút, hắn nhắm lại đôi mắt có thể tinh lọc lòng người kia, bởi vì chỉ cần nhìn thấy cỏ cây cũng đã không nhận được mà rơi lệ, “Đối với người đó, đối với đứa bé, có lẽ không nên để nó đến với cuộc sống này thì tốt hơn. Huynh không muốn hài tử của huynh phải có một thời thơ ấu còn bất hạnh hơn cả huynh.....”

Tuy rằng mẫu thân không thích hắn, nhưng ít nhất sẽ không làm ra chuyện gì tổn thương đến hắn, mà người kia thì nói không chừng..... Thời thơ ấu của hắn đã ảm đạm không ánh sáng, hắn không hy vọng con của mình càng đáng thương hơn mình. Nếu miễn cưỡng để nó bước vào thế giới này, có lẽ nhân lúc nó vẫn chưa có nhận thức, để nó rời khỏi nhân gian tàn khốc này thì tốt hơn.

“A Đại.....” Về mặt bi thương của A Đại khiến Vân Mị không đành lòng nhìn nữa. Tuy A Đại là bán yêu nhưng còn hơn thần tiên trên đời, dù là ác nhân khi nhìn thấy A Đại cũng không nhẫn tâm tổn thương hắn dù chỉ một chút. Đối phương đến tột cùng là loại người gì mà có thể khiến A Đại tổn thương sâu sắc như vậy.!

Ngay cả hắn cũng nhìn không được mà buồn bã thở dài, biết rõ ràng tâm A Đại đã quyết, hắn vẫn hỏi thêm một câu:

“A Đại, huynh có chắc không..... Phải biết rằng.....” Sẩy thai được của bộ tộc Sơn Mị không phải loại được bình thường, cũng không phải do nó là loại được khan hiếm gì, mà chủ yếu là vì một vị thuốc quan trọng nhất trong đó thật sự là.....

Hắn thật sự không đành lòng nhìn huynh đệ của mình phải chịu tội như vậy. Người đó thật sự đáng giận! Đã khiến A Đại triệt để đau lòng như vậy, ngay cả thân thể hắn (*Thác Bạt Hiên Ảnh*) cũng không buông tha ư?! Hắn (*Vân Mị*) hận không thể ngay lập tức băm thây vạn đoạn người đó!

“Ai.....” Thở dài một tiếng, Thác Bạt Hiên Ảnh vẫn cảm kích Vân Mị, không chiếm được tình yêu của người đó tuy có hơi tiếc nuối, nhưng ít nhất các huynh đệ của hắn thật sự đều quan tâm đến hắn, mà việc các huynh đệ hạnh phúc hơn hắn đã khiến hắn rất vui rồi.....

Kỳ thật người đó không yêu hắn cũng tốt, hắn không muốn thấy người đó thương tâm. Chỉ là có đôi khi ngay cả hắn cũng không thể không hoài nghi người đó rốt cuộc có trái tim hay không..... Nếu trên đời này có thể có một ai đó khiến y có thể thương tâm thì hắn thật sự vừa ghen tị vừa hâm mộ.....

“A Nhị, đệ không cần nói nữa, hậu quả đương nhiên huynh rất rõ ràng. Ý của huynh đã quyết rồi, huống chi vết thương trên thân thể sao có thể so được với trong lòng.....”

“A Đại, huynh đừng nói..... thật sự là một chút cơ hội cứu vãn cũng không có ư?” Đối phương đến tột cùng là người nhẫn tâm như thế nào, có thể lạnh nhạt đến mức khiến A Đại thương tổn đến như vậy..... Vậy mà hắn lại quyết tâm yêu sâu nặng một người làm thương tổn hắn đến thế.....

“Cứu vớt? Có thể cứu vớt cái gì?”

Thác Bạt Hiên Ảnh dường như không hỏi Vân Mị mà giống như tự hỏi. Thời gian năm năm tuy không phải là dài nhưng cũng không phải là ngắn, hắn vì người đó mà buông bỏ tất cả, đổi lại được cái gì..... Hắn đã mất hết nỗ lực, trái tim từng chút từng chút chết đi, có lẽ đợi đến khi tâm hoàn toàn chết có lẽ cũng là lúc hắn được giải thoát rồi.....

“A Nhị, nhanh lên đi, người đó đã có thai được bốn tháng, không thể kéo dài hơn nữa, ta sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng của y.....”

Cho dù đến nước này, vẫn không muốn người đó bị thương tổn, thật sự là có thể hoàn toàn hết hy vọng sao? Ngay cả chính hần cũng nhận không được mà hoài nghi.....

“Đệ hiểu rồi.....” Vân Mị thật sự không muốn thấy Thác Bạt Hiên Ảnh buồn bã như vậy. Hần (*Vân Mị*) hiểu được cái gì..... Hần một chút cũng không thể hiểu được tại sao lại đến mức này, A Đại còn quan tâm đến người đó như vậy..... Hần hận không thể khiến người đó chết ngay lập tức! Rõ ràng hần có thể trộn lẫn một chút độc được trong sẩy thai được, khiến người đó nếu không cần đưa bé thì lập tức phải chết cùng nó! Chỉ là hần chung quy vẫn không làm được, bởi vì hần biết nếu người đó chết đi, A Đại cũng không sống được.....

28. Chương 28

Sau khi Triệu Đại Ngưu tỉnh ngủ, bước ra khỏi phòng liền thấy vẻ mặt thâm trầm của Vân Mị. Dù nhìn thấy y nhưng hần cũng không biểu hiện ra vẻ mặt bình thường, chỉ phân phó với y nói: hần chuẩn bị một chút đồ ăn trong phòng bếp, có một số việc gấp cần xử lý nên có thể phải rời đi vài ngày, hai ngày này y phải tự chăm sóc mình thật tốt.

Nhìn thấy vẻ trầm trọng mà y chưa từng thấy xuất hiện trên mặt Vân Mị, sự việc tựa hồ thật nghiêm trọng, trong lòng y bất giác trở nên lo lắng, mà nếu quả thật như lời Vân Mị nói thì hần phải đi đến vài ngày.

Triệu Đại Ngưu vốn là người lưu lạc thiên nhai, việc nấu cơm không làm khó được y. Thế nhưng đột nhiên phát hiện ra mình đã quen ăn món ngon mỹ vị mà Vân Mị làm, thật sự là có chút không quen khi phải tự mình làm rau dưa, vì vậy dù khẩu vị vốn đã tốt hơn nhưng y vẫn không tự giác lại bắt đầu giảm bớt lượng cơm ăn.

Cũng đã mười ngày, sao Vân Mị còn chưa trở lại, chắc không xảy ra chuyện gì chứ.....

“! Cạch ”

“A.....”

Bất tri bất giác lại làm vỡ thêm một cái đĩa, khi một mảnh vỡ cắt qua ngón tay tạo thành vết thương nhỏ, y mới kịp phản ứng.

Triệu Đại Ngưu bừng tỉnh, trong mười ngày này không biết y đã làm vỡ bao nhiêu cái chén cái đĩa, nếu cứ như vậy thì chén bát nơi này dù nhiều thế nào cũng không đủ dùng a. Y thật sự là.....

Bất đắc dĩ thở dài, thu thập sạch sẽ hài cốt của cái đĩa, chuyên tâm đem chén bát còn lại đi rửa rồi lại cố hết sức dựng thẳng cái lưng. Tuy mới mang thai được bốn tháng, cái bụng của y vẫn chưa lớn lắm, nhưng nếu khom lưng lâu thì sẽ khó chịu. Bất giác sờ lên bụng, vừa rồi y cảm thấy hài tử mới đập, từ đầu y tưởng đó chỉ là tưởng tượng của mình, nhưng lần thứ hai, thứ ba, y có hơi hiểu được nó đang vận động trong bụng mình.

Nói thật ra, mặc dù chân chân thiết thiết cảm nhận được hài tử, y vẫn cảm thấy việc nam tử mang thai là chuyện bất khả tư nghị, cho đến nay y vẫn có một loại cảm giác không rõ ràng.

Nói hoàn toàn tiếp nhận đứa bé này là giả, nhưng cuộc nói chuyện với Thác Bạt Hiên Ảnh ngày đó khiến y đã không còn bài xích hài tử này như trước nữa. Mà cho dù năng lực bài xích như thế nào..... cuối cùng đến lúc sinh hạ thì dù y có cự tuyệt như thế nào cũng đều vô ích, chỉ có thể bắt buộc mình thừa nhận. Huống chi chung quy trên người hài tử này cũng có huyết mạch của y.....

Nhớ đến chuyện Thác Bạt Hiên Ảnh kể về vẻ mặt chua xót của Vân Mị khi bị chính mẫu thân của mình cự tuyệt ôm ấp hân, trong lòng y ít ít nhiều nhiều cũng có một chút xúc động. Nhưng mà thật đúng là khó tưởng tượng đến hình dạng đáng thương hê hê của Vân Mị. Trong đầu hiện ra cái vẻ mặt này của hân, y đột nhiên lại muốn bật cười.....

Nhìn sắc trời đã khuya rồi, xem ra hôm nay Vân Mị chắc cũng chưa trở về. Vân Mị không ở đây, không phải y nên thoải mái sao? Sao đột nhiên lại bắt đầu hơi nhớ nhung gia hỏa kia.....

Nhất định là do y bị nhốt ở đây một mình!

Tuy rằng Vân Mị không ở đây, nhưng cái bụng càng ngày càng lớn, y cũng không muốn nhân cơ hội này rời đi nơi đây. Dù sao thì y không muốn người khác nhìn thấy mình mang thai.....

Quên đi quên đi, tốt nhất là không nên nghĩ nhiều như vậy, nhanh đi ngủ thôi!

Triệu Đại Ngưu trong lòng có hơi hoảng loạn, không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, qua loa rửa mặt rồi nằm xuống ngủ.

Thế nhưng y ngủ không được yên.

Đến nửa đêm, bỗng nhiên cảm giác được có người xông vào, y đột nhiên bừng tỉnh ngồi dậy, trong bóng đêm nhìn lại, rồi lập tức trở nên thoải mái.

Vân Mị đã trở lại!

Vân Mị tham lam chăm chăm nhìn Triệu Đại Ngưu, mười ngày không gặp y, hần thật nhớ y.....

Hần chuẩn bị sẵn thai được cho A Đại, tuy rằng các loại được khác đều thật dễ dàng có được, nhưng vị thuốc thứ mười thì phải lên Hắc Sơn để tìm. Lại sợ các trưởng lão biết, đành phải lén lút ở lại trong tộc. Mất hết sức lực chín trâu hai hổ mới tìm được vị thuốc thứ mười, lại mất thêm một chút thời gian mới làm xong.

Vốn định cùng A Đại đến Tiên Ti, nhưng A Đại lại nói người đó không muốn có ai khác nhìn thấy hình dạng mang thai của mình nên hần đành phải từ bỏ. Nghĩ đến việc người đó có thể tàn khốc đối xử với A Đại như vậy, hần cũng không muốn nhìn thấy gã, sợ mình chỉ cần nhìn thấy đã muốn giết tên đó.....

Hơn nữa đã lâu không nhìn thấy Triệu Đại Ngưu, hần thật sự rất nhớ y, không biết mấy ngày này y có ăn cơm ngon không, có tự chiếu cố mình thật tốt không.....

Bận lòng về Triệu Đại Ngưu, hần ra sức thúc ngựa chạy về, lúc về đến nơi đã là đêm khuya. Hần lặng yên đi vào trong phòng, trong đêm quang mong manh si ngốc chăm chú nhìn vẻ mặt yên ngủ của Triệu Đại Ngưu, cho đến khi y đột nhiên tỉnh lại đối diện với mình.....

Nhìn cái bụng vẫn chưa lớn lắm của Triệu Đại Ngưu, đột nhiên trong lòng hần căng thẳng. Nếu theo như lời của A Đại rằng nam nhân đều không thể chấp nhận được việc mình mang thai, như vậy Triệu Đại Ngưu thì thế nào? Cẩn thận tự hỏi, nếu không phải mình lấy nữ nhân kia để uy hiếp y, y khẳng định sẽ không ngoan ngoãn đi vào trong khuôn khổ như vậy. Hiện giờ Triệu Đại Ngưu nhất định hận mình lắm!

Lại nhớ đến ngày y tự hại đến mình, hoảng sợ trong lòng từng chút lại từng chút trào ra. Có lẽ Triệu Đại Ngưu cũng giống như người đó của A Đại, muốn xóa sạch đứa bé, chỉ là vì trong tay hần còn nắm giữ mạng của nữ nhân kia, vì người đàn bà kia mà khuất tùng mình.....

Nghĩ đến đây, trong lòng hần ngũ vị tạp trần, các loại tư vị hỗn hợp chung một chỗ, trong ngực có một chút hắc ám lộn xộn. Hần hận loại cảm giác này! Không chịu đựng được tiến đến hung hăng ôm lấy Triệu Đại Ngưu.

29. Chương 29: Thiếu

Vui lòng giải pass để đọc chương này. Gợi ý pass như sau:

Từ khi bạn công được ‘khai trai’ đến lúc được bạn thụ lần đầu tiên cho phép nhìn mặt sau đột cấm dục (khá là) dài hạn có bao nhiêu tháng?

1. Khoảng thời gian từ khi bạn thụ trốn khỏi nhà bạn công đến khi đến được Tiên Ti gặp A Đại (chương 14)

2. từ lúc bạn thụ bị bắt về đến lúc phát hiện ra có thai (chương 21)

3. từ lúc bạn công bị bắt dọn chăn gối sang thư phòng đến khi A Đại đến chơi (chương 22) -> cộng ba khoảng thời gian này lại

Có bạn kêu khó nên LYY nói LỘM “nhân từ” thêm vào đó ^^

Gợi ý: viết theo đúng cách viết của Việt Nam.

Vui lòng inbox pass giải được vào fanpage: <https://www.facebook.com/truyenfull/>

30. Chương 30

Vân Mị làm đến mệt mỏi tự nhiên ngủ thẳng giấc, sau khi tỉnh lại, hấn lập tức ảo não ngồi dậy nhìn Triệu Đại Ngưu dù đang ngủ cũng không được an ổn bên cạnh, trong lòng bắt đầu nổi lên hồi hận. Hấn vốn định sau khi trở về sẽ cải thiện quan hệ với Triệu Đại Ngưu thật tốt, thật không ngờ tối hôm qua lại nhất thời xúc động mà bắt Triệu Đại Ngưu..... Có điều hồi tưởng lại hương vị của Triệu Đại Ngưu, hấn thiếu chút nữa nhịn không được mà muốn y thêm vài lần.....

Cúi đầu nhìn về phía Triệu Đại Ngưu còn đang chìm trong giấc mộng, khoe mắt y còn đọng lại vài giọt nước mắt, đôi môi bị cắn phá. Chết tiệt! Ngày hôm qua rõ ràng Triệu Đại Ngưu không muốn, nhưng vì bị chuyện của A Đại kích động, hấn hoàn toàn mất đi lý trí mà ngang nhiên thượng Triệu Đại Ngưu..... Vất vả lắm y mới chịu nhìn mặt mình, kết quả lại bị chính mình phá hỏng.....

Lúc chia tay, A Đại còn cố ý dặn dò hấn rằng: Triệu Đại Ngưu dễ dàng mềm lòng, chỉ cần hấn đối xử ôn nhu với y, cuối cùng sẽ có ngày y đáp lại tình cảm của mình..... Lúc ấy hấn giễu cợt A Đại như bà mẹ, còn khẳng định mình có thể đối xử tốt với Triệu Đại Ngưu.....

Thật là đáng chết! Một khi chuyện đã như vậy, hấn cũng không nên tiếp tục ở trong này làm ra vẻ mặt hối hận nữa, phải nhanh chóng biểu lộ vẻ mặt ôn nhu của mình với Triệu Đại Ngưu thôi.

Cúi đầu tự mắng mình vài câu, hấn vội vàng mặc y phục rồi chạy ra ngoài. Hấn vừa mới rời đi, Triệu Đại Ngưu vốn đang nhắm mắt lập tức mở mắt ra. Y ngăn người nhìn trần nhà một hồi lâu, thật sự khó có thể lý giải cảm thụ trong thanh tâm. Bàn tay hơi chạm lên bụng, ở trong đây chính là hài tử mà Vân Mị vẫn toàn tâm toàn ý muốn có, không biết một chương này hạ xuống có thể khiến nó.....

Cảm thấy bụng hơi run nhẹ, tựa hồ như đứa bé cảm nhận được sát khí của y mà e ngại run rẩy. Đứa trẻ bốn tháng không biết đã thành hình chưa, nhưng nếu đã biết động đậy thì hấn là đã thành hình rồi nhỉ..... Bàn tay đang giơ lên định vận lực do dự dừng giữa không trung, tưởng tượng đến việc một đứa bé vừa mới thành hình cứ như vậy mà chết, huyết nhục mơ hồ.....

Nếu giết đứa trẻ này, y có khác gì sát nhân Cuồng Ma?

Y trước sau vẫn có chút không đành lòng, dù sao thì nó cũng là một sinh mệnh, nó có sai như thế nào cũng không sai bằng phụ thân nó. Hồ dữ không ăn thịt con, hài tử này dù sao vẫn đang sinh trưởng trong cơ thể y, cũng là con của y.....

“Người đang làm cái gì!” Vì muốn biểu hiện vẻ mặt ôn nhu của mình mà Vân Mị cố ý đi nấu cho Triệu Đại Ngưu chút thanh chúc, rồi chờ đến khi cháo chín mới vào gọi Triệu Đại Ngưu dậy. Vân Mị trên mặt còn phờ phờ mỉm cười, chợt nhìn thấy Triệu Đại Ngưu đang ngưng tụ nội lực trong lòng bàn tay đối diện với bụng của mình, nỗi sợ hãi lập tức tràn ngập trong lòng.

Chuyện mà hắn sợ nhất cuối cùng đã trở thành sự thật Triệu Đại Ngưu muốn phá thai!

“Cạch cạch!” Bát cháo rớt xuống, bất chấp việc áo trắng của mình bị dính bẩn, hắn chạy đến, nắm chặt cánh tay của Triệu Đại Ngưu, hung thần ác sát hét lên:

“Người cho là dùng phương pháp ngu xuẩn như vậy có thể bỏ được hài tử ư? Đừng có nằm mơ!”

“Người ” Triệu Đại Ngưu nhúm mày nhìn Vân Mị giống như hoàn toàn phát điên lên, vẻ mặt hoảng sợ kia khiến y ngây ngẩn cả người. Vân Mị cũng hoảng sợ sao? Nhưng mà rất nhanh, trên mặt Vân Mị hiện ra vẻ lãnh khốc khiến y có chút sợ hãi!

“Người làm cái gì vậy!” Y chỉ cảm thấy cả người vô lực, biết là Vân Mị lại hạ được với mình, lại nhìn thấy Vân Mị xoay người như muốn rời đi, y đột nhiên có dự cảm không tốt, lập tức hét lên: “Vân Mị, người muốn làm cái gì!”

Vân Mị rét lạnh nhìn y, ánh mắt kia như khiến y đông cứng lại, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói: “Ta muốn người đàn bà kia sống không bằng chết!”

Vân Mị chỉ cảm thấy trong lòng từng chút từng chút một bị xé rách, hắn đau đến mức sống không bằng chết, thậm chí phải đi phát tiết một chút. Hắn không thể xuống tay với Triệu Đại Ngưu, nhưng nếu y để ý đến người đàn bà kia như vậy, hắn phải đi tra tấn ả ta!

“Không được!” Triệu Đại Ngưu lập tức hiểu được người đàn bà trong lời của hắn là ai, thật sự không muốn Sở Sương vì mình mà chịu khổ, “Người trở lại cho ta! Hài tử này hài tử này..... ta sẽ không bỏ nó!” Tuy rằng y vừa mới nảy ra ý định đó trong đầu, nhưng cuối cùng cũng không có quyết tâm tàn nhẫn đó, mà trong mắt Vân Mị thì lại thấy y hoàn toàn vì cứu Sở Sương mà miễn cưỡng lưu lại đứa bé này.

Hay lắm! Cái nữ nhân chết tiệt kia thật đúng là quan trọng với y mà! Mặc dù không muốn sinh đứa bé này nhưng vì người đàn bà kia..... Triệu Đại Ngưu vì ả đàn bà đó thật đúng là cái gì cũng có thể hy sinh!

“Ha ha ha ha ha ”

Vân Mị đột nhiên diên cuồng cười to, nhưng chỉ có duy nhất Vân Mị biết trong tiếng cười của mình có bao nhiêu thâm lương. Hắn vung ống tay áo, Triệu Đại Ngưu cảm thấy thân thể của mình đã có thể cử động lại được, nhưng sau đó rất nhanh, lời nói của Vân Mị lại khiến cả người y cứng ngắc.

“Người đã thích người đàn bà đó như vậy, vì nàng mà cái gì cũng có thể hy sinh, vậy hy sinh cho ta xem đi. Mau lại đây khiến ta vui vẻ a!”

31. Chương 31: Thiếu

Vui lòng giải pass để đọc chương này. Gợi ý pass như sau:

Tên món ăn làm từ nguyên liệu bạn công mò mẫm trong thâm sơn cùng cốc từ sáng sớm để làm cho bạn thụ vào ngày được đặc xá (ngày mà có bạn A Đại đến chơi í)

Gợi ý: 3 từ 10 chữ

Vui lòng inbox pass giải được vào fanpage: <https://www.facebook.com/truyenfull/>

32. Chương 32

Sau đó hết thấy đều khôi phục sự yên lặng vốn có, thời gian giống như trở về lúc mới bắt đầu, Triệu Đại Ngưu và Vân Mị lúc này lại lâm vào trong mối quan hệ đối kháng không tiếng động, sự yên lặng lan tràn khiến hai người đều cảm nhận được hơi thở của nhau. Ngẫu nhiên cũng có lúc Vân Mị không chịu nổi mà mở miệng, nhưng lại đổi lại sự yên lặng càng nặng nề hơn của Triệu Đại Ngưu. Vân Mị chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, hắn cũng không muốn phải lại dùng..... nữ nhân kia để uy hiếp Triệu Đại Ngưu nữa, mỗi một lần nghĩ đến người đàn bà đó lại không có lúc nào không nhắc nhở rằng tâm của Triệu Đại Ngưu đã bị nàng ta chiếm được, hoàn toàn không có một chút khoảng trống giành cho mình. Sự chua xót không ngừng lan tràn trong lòng hắn, hắn lại bất lực.

Triệu Đại Ngưu lặng yên mờ mịt, y không biết mình nên hận ai, y rõ ràng hận Vân Mị, chỉ là khối thân thể dâm dăng chết tiệt này lại khát vọng hắn. Mỗi khi sinh hoạt vợ chồng, dù cho miệng của mình đang cự tuyệt, thân thể lại khát vọng càng nhiều. Y thật hận chính mình như vậy! Y hiện giờ thật không thể rõ ràng rốt cuộc là hận Vân Mị nhiều hay hận chính mình nhiều hơn.....

Thời gian cứ như vậy vô thanh vô tức lại qua đi, trong nháy mắt, Triệu Đại Ngưu đã mang thai được chín tháng, bụng đã to đến mức khiến y cảm thấy khó khăn. Vân Mị thấy y như vậy, trái lại rất chăm sóc y, không hề bắt buộc y phải làm chuyện phòng the với hắn, buổi tối cũng chỉ ôm y đi ngủ, về phương diện

cuộc sống hằng ngày lại đối với y càng tốt. Xem ra dù Vân Mị rất xấu, nhưng hẳn đối với đứa con của mình lại tốt đến không ngờ.

Hắn chính là một người cha tốt.....

Ăn xong cơm trưa, Triệu Đại Ngưu cảm thán nhìn Vân Mị tuy bình thường vẫn ghét bỏ này ghét bỏ kia nhưng vẫn dọn dẹp chén đĩa bẩn mà chưa từng nói qua nửa lời phàn nàn, có hơi cổ sức đứng lên bên cạnh cái bàn, bụng y đã lớn đến mức có chút đáng sợ, hoàn toàn không thể nhìn thấy chân của mình nữa. Y có hơi chán ghét nhìn cái bụng bầu này, cảm giác đây không phải là thân thể của mình.

Vân Mị thấy Triệu Đại Ngưu đứng lên, cuống quýt buông đồng bát đĩa trên tay xuống tiến lên đỡ y. Triệu Đại Ngưu không linh tinh gạt hắn ra, vốn cái bụng này đã khiến y thật phiền lòng, mà được Vân Mị dịu dàng khiến y cảm thấy mình giống hệt nữ nhân..... Mấy ngày nay cái bụng động đến gay gắt, thường xuyên trở nên phát ngạnh, từ sáng nay cái lưng của y bắt đầu trở nên đau nhức, cả người đều không thoải mái, Triệu Đại Ngưu cảm thấy mình thật đúng là thay đổi thất thường giống như nữ nhân.

Vân Mị ủy khuất nhìn Triệu Đại Ngưu, yên lặng lúc trước còn chưa tính, tính tình Triệu Đại Ngưu mặc danh kỳ diệu lại trở nên càng biến đổi như vậy, hẳn cũng không biết mình đắc tội với y chỗ nào, rõ ràng mấy ngày nay hắn thấy mình rất ôn nhu..... Chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, hẳn cũng không làm gì được Triệu Đại Ngưu, đành phải thu dọn đồ đạc đi ra ngoài trước, xem ra Triệu Đại Ngưu cũng sắp sinh rồi, hẳn phải đi nghiên cứu kỹ thuật đỡ đẻ kĩ hơn mới được!

Triệu Đại Ngưu bắt buộc mình không được nhìn bóng dáng có hơi thất hồn lạc phách của Vân Mị. Mỗi khi nhìn thấy Vân Mị như vậy, y có khi thật hoài nghi rốt cuộc là ai nên xin lỗi ai, thật cảm thấy mình mới là người gây ra tai họa. Nếu không phải cái thai này thời thời khắc khắc nhắc nhở y, y có lẽ đã thật sự quên đi thù hận của mình với Vân Mị rồi.....

Nhấn nại đợi Vân Mị đi ra ngoài, y mới đưa tay đặt lên cái thắt lưng đang đau nhức đến khó chịu của mình, dùng sức dấm lên vài cái, nhưng cơn đau không có xu thế giảm bớt. Y nhíu mày, miễn cưỡng cố gắng di chuyển chuẩn bị nằm lên giường, nghĩ nên ngủ một lúc để xem đau đớn có thể giảm bớt hay không. Không ngờ rằng vừa mới chuẩn bị cúi xuống, cái bụng kia bắt đầu trở nên co giật.

Cái bụng vốn lâu lâu mới ngạnh lên một chút lại bắt đầu có quy luật thường xuyên co rút, cứng đến nỗi khi sờ lên khiến người ta không hề nghĩ được rằng nó được làm từ thịt, hoàn toàn không còn một chút co giãn nào lúc đầu. Cùng với sự cứng lên đó là sự đau đớn khi cơ thể co rút, lúc mới đầu còn chưa rõ ràng, mà trong lúc thời gian cái bụng trở nên phát ngạnh càng lúc càng ngắn, đau đớn cũng bắt đầu tăng lên.

Đau quá.....

Mỗi lần đau đớn đều làm Triệu Đại Ngưu chỉ có thể bắt lực cắn chặt môi dưới của mình, hai tay gắt gao siết chặt lấy cái chân, đầu ngón tay bởi vì dùng sức quá nhiều mà mất đi huyết sắc trở nên trắng bệch. Triệu Đại Ngưu cố sức ngẩng đầu nhìn cái bụng đang co rúm lại của mình, sự sợ hãi khi phải sinh đẻ vây quanh người y. Y muốn gọi Vân Mị, nhưng cái tiểu huyết khó xử kia cứ nhiên lại sênh sếch chảy ra chất lỏng, dòng chảy gián đoạn mà càng lúc càng nhiều, khiến toàn bộ đồng quần của y tràn đầy dịch, không không chế được sự khó chịu, y nhắm chặt lại cái miệng định kêu cứu kia. Cho dù ở trước mặt Vân Mị y đã

không còn tôn nghiêm đáng nói nào, nhưng hiện tại để hắn nhìn thấy bộ dạng không thể khống chế của mình, không phải càng làm y không chịu nổi sao? Y muốn trước mặt hắn bảo trì một chút tôn nghiêm ít ỏi đến đáng thương cuối cùng.....

Huống chi với tính cách của Vân Mị, nhìn thấy y hiện giờ như vậy nhất định sẽ ghét bỏ y thôi. Vừa nghĩ đến ánh mắt chán ghét của Vân Mị, trái tim của y giống như cái bụng không ngừng đau đớn co rút.

Thời gian thong thả trôi, đau đớn càng lúc càng dày đặc, Triệu Đại Ngưu cố hết sức cắn chặt môi mình, cho dù cắn rách môi y cũng quyết không để tiếng rên rỉ đau đớn dạt ra.....

33. Chương 33

Vân Mị sau khi dọn dẹp xong tất cả, lại chú ý mang vật liệu làm cơm tối ra, nhớ đến trong bồ trang tốt nhất ở Lạc Dương, hắn có làm một vài bộ quần áo trẻ con nên muốn đi lấy. Từ phòng bếp đi ra, ở ngoài cửa do dự một chút, cuối cùng thở dài yên lặng quay người lại. Hắn muốn nói một tiếng với Triệu Đại Ngưu, chỉ là nghĩ đến việc mình bắt quá dùng cái mặt nóng lại bị y dán cái móng lạnh lên, thì có cái gì đáng giá mà nói.....

Đợi đến khi Vân Mị đi lấy quần áo về đã sắp đến thời gian cơm chiều, hắn do dự, lấy vài bộ đồ mới dành cho hài tử ra, hắn khá là thỏa mãn. Kỳ thật rất muốn cho Triệu Đại Ngưu xem, nghĩ đến một đứa trẻ phần phần nộn nộn chân chính của mình và Triệu Đại Ngưu mặc những bộ quần áo xinh đẹp này hắn vừa đắc ý vừa vui vẻ. Muốn chia sẻ cảm giác này với Triệu Đại Ngưu, lại sợ Triệu Đại Ngưu không linh tinh, chính hắn lại phát hỏa, kết quả lại làm cho mối quan hệ của hai người càng trở nên căng thẳng hơn.....

Quên đi, vẫn nên làm cơm trước thì hơn, đợi đến lúc ăn cơm khi không chú ý thì nói một hai câu, coi như là mình thuận tiện nói ra thôi.

Cầm quần áo chỉnh tề đi qua một bên, hắn lại đi đến phòng bếp, tâm tình sung sướng mà làm cơm chiều, sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, liền đến trước cửa phòng gọi: “Triệu Đại Ngưu, ăn cơm.”

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy Triệu Đại Ngưu bước ra, hắn lại hét lên: “Triệu Đại Ngưu, ăn cơm.” Vẫn không có đáp trả, kỳ quái, hai ngày nay hắn thật sự không có chọc đến Triệu Đại Ngưu, lại không nói đến người đàn bà kia dù chỉ nửa chữ, sao Triệu Đại Ngưu lại không để ý đến hắn?

Do dự trước cửa một lúc, hắn lại gọi vài tiếng, trước sau vẫn không có ai đáp lại hắn. Triệu Đại Ngưu chắc không xảy ra chuyện gì chứ! Trong lòng hắn bắt đầu hơi hốt hoảng, không hề do dự trực tiếp xông vào, chỉ thấy toàn bộ thân thể cao lớn của Triệu Đại Ngưu cuộn lại thành một đồng, toàn bộ quần áo đều ẩm ướt rơi rớt, y đưa lưng về phía hắn nên hắn không thấy rõ vẻ mặt của y là gì.

“Triệu Đại Ngưu! Xảy ra chuyện gì vậy?” Vân Mị nhìn toàn bộ thân thể của Triệu Đại Ngưu phát run, nhìn qua dáng vẻ không thật sự thoải mái, trong lòng kích động, vội vàng tiến đến trước cơ thể y, liền nhìn thấy cả người Triệu Đại Ngưu đỏ đầy mồ hôi, ngũ quan cương nghị nhăn nhó lại, môi bị cắn đến gần như thối

nát, có thể thấy được giờ phút này y đang nhận lấy bao nhiêu thống khổ.

Vân Mị nhất thời trở nên kích động, xem ra là phải sinh! Chết tiệt! Con trâu ngốc này! Phải sinh mà cũng không gọi hần! Bối rối nhìn xuống phía dưới của Triệu Đại Ngưu, dưới thân của y đã sớm là một mảnh ố vàng của niêm dịch, bên trong niêm dịch này còn pha lẫn một chút màu đỏ, hiện giờ thời tiết ôn hòa, nhưng bãi chất nhầy này đã lạnh như băng, xem ra y vỡ nước ối đã nhiều giờ rồi! Thật sự là chết tiệt mà! Con trâu ngu xuẩn chết tiệt này! (*công nhận nó ngu thật --*)

“Tại sao nước ối vỡ ra cũng không gọi ta!” Vân Mị nộ khí trùng thiên hỏi, nhìn thần sắc Triệu Đại Ngưu thật sự đau đớn vô cùng, hần lại mềm lòng, thật sự là với con trâu bướng bỉnh ngu ngốc chết tiệt này không có cách nào.....

“Người..... Làm cái gì..... Không cần..... Ô.....” Kinh hãi nhìn Vân Mị phải cởi quần của mình, nghĩ đến việc ô vật đọng lại dưới hạ thể của mình bị Vân Mị nhìn thấy không sót thứ gì, y kích động kháng cự, chỉ là vừa mở miệng lập tức tiếng rên rỉ thống khổ không nhận được thốt ra, bụng lại cứng đến phát đau, cảm giác giống như có cái gì đó đang phá bụng y chui ra, hơn nữa thời gian đau đớn liên tục lâu hơn, mức độ đau đớn đã tăng lên.

“Ô.....” Vân Mị hoàn toàn không có ý định dừng tay, y một bên nén đau, một bên kháng nghị kẹp chặt hai chân, không cho Vân Mị cởi cái quần bẩn thỉu kia của mình.

“Không cởi làm sao sinh đứa bé được?! Triệu Đại Ngưu người rớt cuộc có biết mình sắp sinh hay không!” Vân Mị thật sự tức giận đến phát run, đã là lúc nào, con trâu ngốc này còn muốn làm khó mình! Lấy ra cái kéo đã chuẩn bị trước, một đường cắt quần của Triệu Đại Ngưu.

“Không cần..... Ô ” Không ngờ rằng lại nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của Vân Mị, Triệu Đại Ngưu tựa đầu ra phía sau, đau đớn trên bụng càng làm y bất lực phát ra tiếng rên rỉ, hai chân bị khổng chế tách ra, Triệu Đại Ngưu cảm thấy nhục nhã đến cực điểm.

Xem ra đứa bé này ra ngoài còn cần thêm chút thời gian, hiện giờ không phải lúc để hần sợ hãi, hần phải nhanh chuẩn bị mới được. Cũng may công khóa lúc trước hần làm coi như không tồi, nên chuẩn bị cái gì đều đã chuẩn bị tốt, phải chạy đi lấy mấy thứ đồ vật, còn phải đun nước sôi.....

Vân Mị ngăn chặn sự khẩn trương và cơn khủng hoảng dưới đáy lòng, cố gắng hồi tưởng lại thuật đỡ đẻ mà bình thường mình vẫn hay nghiên cứu, lại hoang mang rối loạn chạy đến thư phòng lấy đồ đã được chuẩn bị, nhìn đến đồ ăn trên bàn mới nhớ đến Triệu Đại Ngưu hần đang đói bụng, cần ăn vài món để có khí lực sinh đứa bé!

Ánh mắt của Triệu Đại Ngưu bị mồ hôi làm mờ đi, nhìn Vân Mị hoang mang rối loạn trương trương chạy ra ngoài, trong lòng một trận chua xót, hần từ đầu đến cuối vẫn không chịu nổi hình dạng của y, ghét bỏ y, đột nhiên xúc động muốn khóc.....

34. Chương 34

Lại một trận đau nhức mãnh liệt hung hăng nện lên bụng của y, Triệu Đại Ngưu đau đến mức mắt không thể mở ra, hai tay nổi gân nắm chặt lấy sàng đan, trên móng tay hoàn toàn không có huyết sắc. Đau quá..... Ai đó đến cứu y.....

“Triệu Đại Ngưu, đừng có cắn môi mình nữa!” Trong mơ hồ y nghe được tiếng của Vân Mị. Sao lại có thể? Không phải tên gia hỏa kia chán ghét mình sao?

Một đôi tay lạnh lẽo chạm lên người, có hơi giảm bớt đau đớn của y. Đôi tay kia lôi kéo người y lại rồi đem cái gì đó lót dưới thân, khiến toàn bộ cơ thể nghiêng đi. Y miễn cưỡng mở mắt ra, đầu tiên đập vào mắt y chính là khuôn mặt không dễ chịu của Vân Mị, trên mặt hắn tựa hồ còn có chút lo lắng và lo âu. Y đau đến choáng váng sinh ra ảo giác rồi sao?

Vân Mị nâng Triệu Đại Ngưu dậy, kê cái gối dưới thân của y, thứ nhất là để y ăn cơm, thứ hai là để y dễ sinh hơn, tư thế nửa nằm này cũng có ích giúp đứa bé đi xuống. Hắn vốn định để Triệu Đại Ngưu quỳ, như vậy có thể dựa vào trọng lực để đẩy nhanh tốc độ đứa trẻ đi ra, nhưng nhìn vẻ mặt thống khổ như vậy của Triệu Đại Ngưu, hắn lại không đành lòng để y vất vả phải quỳ. Nhìn Triệu Đại Ngưu cắn miệng của mình đến nát bét, đau lòng lấy ngón tay sờ lên bờ môi của y, thở dài một tiếng, cầm lấy chén cơm ở bên cạnh gấp đồ ăn cho Triệu Đại Ngưu, đưa đến miệng y và nói: “Nào, ăn hai miếng đi, ăn no mới có khí lực để sinh.”

“Người..... Người đến làm..... Cái gì.....” Triệu Đại Ngưu bất chấp đau đớn, kinh ngạc chằm chằm nhìn Vân Mị, muốn từ trên mặt hắn tìm ra dấu vết gì đó, chợt nghe thấy hắn tức giận nói: “Dĩ nhiên là ta đỡ đỡ cho người! Lúc này rồi, người đừng có nổi tính đùa giỡn nữa, mau ăn hai miếng đi, nhân lúc đứa bé còn chưa tiến vào sản đạo.”

Tên gia hỏa Vân Mị này nói chuyện cứ như thể y hoàn toàn chả có tí hiểu biết gì..... Nhưng trong lòng Triệu Đại Ngưu lại có hơi lo lắng, miễn cưỡng ăn vài ngụm, nhưng những cơn đau đớn cố tình lại không để y được thoải mái, mới ăn được hai miếng, một cơn đau đớn khủng khiếp khiến y không có hy vọng ăn được chút gì, thức ăn vừa mới vào bụng bị cơn đau đớn đó quay cuồng đến nỗi phải bị nôn ra, “Ồ..... “

Nhận thấy Triệu Đại Ngưu lắc đầu tựa vào phía sau không muốn ăn gì nữa, Vân Mị cũng không miễn cưỡng y, nhanh chóng đặt chén cơm xuống, hắn run rẩy bắt đầu phát ra yêu lực của mình. Hắn là bán yêu, lại không có được thiên phú như A Đại, muốn phát ra yêu lực phải chậm rãi ngưng khí, chỉ là tâm trạng khẩn trương của hắn không hề để hắn tập trung tinh thần được. Thật vất vả mới có được chút yên tĩnh, hắn lại bị tiếng rên rỉ áp lực của Triệu Đại Ngưu đánh gãy, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua ý định dùng yêu lực để giảm bớt đau đớn cho Triệu Đại Ngưu. Lo lắng ngồi xuống bên cạnh Triệu Đại Ngưu, hắn chỉ có thể dựa vào y thuật của mình để đỡ đỡ cho Triệu Đại Ngưu.

Hắn đưa ngón tay tham nhập vào huyết khẩu của Triệu Đại Ngưu, lại dùng tay chạm vào cái bụng đang quay cuồng của y, sản đạo đã mở rộng tốt, đứa bé cũng chuẩn bị tiến vào sản đạo, hiện giờ chính là thời khắc mấu chốt của việc sinh sản.

“Ồ.....” Cắn chặt răng, chịu đựng một cơn đau buốt, Triệu Đại Ngưu suy yếu trừng mắt nhìn trần nhà, ánh mắt tan rã, hơi thở gấp gáp, bàn tay của Vân Mị đang xoa bóp trên bụng y giúp cơn đau giảm bớt được một chút, nhưng đau đớn lại nhanh chóng trào lên, Triệu Đại Ngưu lại phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

“Ồ..... A a đau quá..... Vân Mị tên hỗn đản chết tiệt nhà người ta hận người ” Đau đớn kéo đến khiến Triệu Đại Ngưu không nhẫn nhịn chịu đựng được nữa, tiếng nước nở rên rỉ trong nháy mắt biến thành tiếng kêu rên thống khổ, hoang mang và bất an trong lòng lập tức trào ra, y lập tức bắt đầu mắng chửi Vân Mị.

Vân Mị sưng sốt không có phản ứng, mà bây giờ hắn cũng bất chấp lời mắng của Triệu Đại Ngưu, nhưng khi nhìn Triệu Đại Ngưu vì thống khổ mà dẩy dựa hai chân, hắn dùng lực ép chúng lên, cố định hai chân của y lại, còn mở rộng hai chân. Vô cùng đau lòng nhìn vẻ mặt đau đớn vạn phần của Triệu Đại Ngưu, hắn không biết làm thế nào, chỉ có thể lo lắng chờ đợi từng cơn đau của y qua đi. Chết tiệt! Hắn cảm hận loại cảm giác này! Vân Mị cũng không chịu được mà thăm mắng trong lòng.

“Hô.....” Triệu Đại Ngưu không ngờ rằng mắng chửi cứ nhiên có thể làm đau đớn trên cơ thể giảm bớt, dù cho mức độ đau không giảm bớt, nhưng so với việc chỉ có một mình lúc trước, thật sự là tốt hơn một chút. Nhưng khi y vừa mới nghĩ được có thể kéo dài tinh thần được thêm một chút, dần vật khi bị xé rách lại tìm đến y.

Triệu Đại Ngưu đột ngột ngửa đầu ra sau, cái mông bất giác nhấc lên, ánh mắt tan rã mơ màng không có tiêu điểm, trong miệng phát ra tiếng hét khổ sở chói tai: “A ”

Theo bản năng, y vặn vẹo cơ thể và cái mông, hạ thể hoặc giống như bị ngàn vạn cái kim đâm vào, hoặc giống như bị lửa thiêu đến bỏng rát. Y không chịu nổi đau đớn mà lâm vào điên cuồng gào thét: “Vân Mị tên hỗn đản nhà người tại sao..... Tại sao lại để ta sinh..... A ”

Đau nhức khôn cùng không ngừng lan tràn ra khắp cơ thể. Hài tử trong bụng náo loạn xấu xa giống hệt phụ thân thân sinh của nó, ở trong bụng y mà quyền đả cước thích làm xằng làm bậy một hồi, quậy đến cả nội tạng của y, đau đến nỗi y không có chỗ nào để phát tiết. Khuôn mặt trắng xanh lại vì đau đớn mà sung huyết đỏ lên, cả cơ thể căng cứng nổi lên từng sợi gân xanh đáng sợ.

35. Chương 35

Cả người giống như bị ngã vào một vực sâu đau đớn không đáy, ngay cả Triệu Đại Ngưu cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt của mình đang vặn vẹo dữ tợn và nhếch nhếch đến thế nào. Y từng ngậm từng ngậm thở dốc, cảm thấy không khí xung quanh mình như không đủ dùng, từng cơn đau đè lại bắt đầu liên tục kéo đến dày đặc.

“Triệu Đại Ngưu! Dừng sức a! Dừng sức đẩy đứa bé ra a!” Vân Mị lo lắng quát lên, thời gian từng chút từng chút trôi qua, hài tử vẫn chưa tiến vào sản đạo hoàn toàn, trong lòng hắn cũng bắt đầu hốt hoảng.

Dừng sức..... Dừng sức cái kiểu gì?

Triệu Đại Ngưu bỗng nhiên cảm thấy hoảng loạn, chẳng lẽ là đi ra từ cái nơi kia? Nỗi sợ hãi khi vốn là thân nam nhi lại phải sanh đẻ lập tức bùng nổ! Dừng sức thế nào?! Sinh thế nào! Y vốn không có cái chức năng này! “Không được không thể sinh ta không thể sinh được ”

Triệu Đại Ngưu dùng sức giãy dụa, trong lòng Vân Mị càng thêm kích động, toàn bộ thân thể ngăn chặn Triệu Đại Ngưu đang vặn vẹo lung tung, cũng không chịu được quát lên: “Không thể sinh cái gì?! Lúc này đã như vậy rồi! Triệu Đại Ngưu người nghe lời cho ta! Người tuyệt đối không được bỏ cuộc!”

“Ta..... A ” Triệu Đại Ngưu hơi động dậy đôi môi chấp nhận, lập tức phát ra tiếng khóc thét thê lương, hài tử đã hoàn toàn tiến vào cái nơi vốn không thể làm sản đạo kia, cái không gian nhỏ hẹp này phải cố gắng chống đỡ để chứa đựng một đứa bé điều này lại làm y càng không biết phải làm sao! Cả cơ thể giống như đang phải nhận lấy khổ hình ngũ mã phanh thây. Trời a! Ai đó chém y một đao để y được thống khoái đi!

Cảm thấy Triệu Đại Ngưu hoàn toàn không thể chấp nhận được tâm lý sinh sản, Vân Mị càng thêm nôn nóng, tâm trí tức thì bị lo âu thấp thỏm hoàn toàn chiếm lấy, ánh mắt càng trở nên mơ hồ, không chịu được nữa khóc hét lên: “Triệu Đại Ngưu! Ta cầu xin người! Đừng như thế này! Mau dùng sức sinh hài tử ra! Nếu không cả đứa bé này và người đều gặp nguy hiểm đấy! Xin người!”

Cầu y? Cầu y cái gì? Kinh ngạc nhìn về phía Vân Mị, Vân Mị tràn đầy nước mắt đang cuống cuồng này là Vân Mị y biết sao?

Nước mắt của Vân Mị ngược lại khiến Triệu Đại Ngưu hơi tỉnh táo lại, không biết tại sao, tâm của y bình tĩnh lại, thân thể vô lực bắt đầu chậm rãi ngưng tụ sức mạnh. Y cố nén ngượng ngùng và thống khổ, bắt đầu vận sức ở cái nơi khiến người ta phát thẹn kia.

“A a ô ” Một tiếng thét chói tai, một lần lại một lần cố gắng rặn ra, mà hài tử kia dù vẫn đang ở trong sản đạo cũng không thêm chịu an phận khiến y đau càng thêm đau. Y cố gắng từng chút từng chút một đẩy nó ra, cuối cùng chậm rãi đẩy hài tử đến huyết khẩu.

Có điều hài tử này dường như kế thừa tính cách ngượng ngùng của y, đỉnh đầu dù đã được Triệu Đại Ngưu đẩy ra đang chen chúc nơi miệng huyết, nhưng chỉ cần Triệu Đại Ngưu có hơi chút thả lỏng một chút là nó lại rút về, dường như không quá mong muốn đến thế giới này quá sớm. Thật sự là không những khiến Triệu Đại Ngưu đau đến chết, mà còn liều chết gây sức ép đến Vân Mị!

“Triệu Đại Ngưu! Người mau dùng sức a! Cố gắng thêm chút nữa! Ta nhìn thấy đầu hài tử rồi! Mau!” Vân Mị bất chấp tất cả, dùng bộ y phục trắng tinh bằng tơ lụa tốt nhất của mình chà lau nước ối pha lẫn máu loãng nơi hạ thể của Triệu Đại Ngưu, giọng nói đau khổ cầu xin nói.

Tiếng nói của Vân Mị như vậy khiến Triệu Đại Ngưu cảm thấy muốn cười. Đây là lần đầu tiên y nghe thấy Vân Mị ăn nói khấp khểnh với mình như vậy, phải biết rằng tên gia hỏa này bình thường nói chuyện dễ ghét thế nào, khó ưa ra sao..... “Ha, a, a ” Chỉ là cười không được, y vừa mới mở miệng, tiếng cười lập tức trở thành tiếng thét bén nhẹn.

Thấy Triệu Đại Ngưu hoàn toàn không nghe hấn nói gì, Vân Mị cũng nôn nóng như kiến bò trên chảo nóng, hận không thể trực tiếp lôi đứa bé trong cơ thể Triệu Đại Ngưu ra đánh một trận! Hấn liều mạng hít sâu khiến mình tỉnh táo lại, dùng giọng điệu ôn hòa nhất nói: “Triệu Đại Ngưu! Người dùng sức hít sâu vào! Nén một hơi rồi đẩy đứa bé ra! Đứa bé sắp ra rồi, chỉ còn một chút nữa thôi!” Nhìn đỉnh đầu của đứa trẻ đang quanh quẩn nơi huyết khẩu, Vân Mị thật sự không có cách nào khiến mình bình tĩnh trở lại, âm

thanh nói ra có vẻ rất dồn dập.

Triệu Đại Ngưu đang đau đến chết hơi hiểu được lời của hấn, làm theo lời Vân Mị, “Hô hô ” Hồn hển gấp gấp thở ra hai tiếng, rồi lại hít vào một hơi thật sâu, ngẩng cao đầu, mạch máu ở trong mắt và trên cổ thi nhau xông ra.

“A ” Triệu Đại Ngưu thét lên một tiếng, toàn bộ thân thể đột nhiên quỳ lên, hai tay dùng sức kéo lấy áo Vân Mị, mạnh mẽ xé rách, toàn bộ thân thể căng cứng lại.

“A ” “Xoẹt ” một tiếng, y ra sức xé y phục Vân Mị thành vải vụn, nơi hậu đình của tiểu huyết đau như phảng phất bị xé rách, một dòng nhiệt dịch từ huyết động phun ra, thai nhi chồm đốn lại cơ thể chen chúc chui ra khỏi hai chân y.

“Oa ” Một tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh tuyên bố cuối cùng cái tên tiểu gia khóa chuyên gây sức ép cho người khác đã thuận lợi được sinh ra. Biết cực khổ của mình đã kết thúc, Triệu Đại Ngưu lập tức thả lỏng nằm xuống, cả người trở nên ngẩn ngơ.....

36. Chương 36

“Sinh rồi sinh rồi!” Trùng mắt nhìn nơi giăng co cả nửa ngày kia, vị tiểu bát điểm cuối cùng cũng nhả nhó chui ra từ trong cơ thể của Triệu Đại Ngưu. Vân Mị lập tức nhảy nhót, cuống quýt dùng kéo cắt cuống rốn, vừa định rửa đi vết bẩn trên người hài tử, lại phát hiện vừa rồi mình quá bối rối mà quên mất việc đun nước sôi. Hấn ngược ngừng gãi đầu, hoang mang rối loạn định chạy đi đun nước, chỉ là đứa bé cứ khóc không ngừng, hấn luống cuống tay chân không biết phải làm gì.

Thật vất vả dễ cho hài tử ngủ, hấn chạy xuống phòng bếp đun nước để tắm cho đứa nhóc, rồi cẩn thận quấn nó lại. Hấn đưa đứa bé mới sinh đến trước mặt Triệu Đại Ngưu, ngồi xuống đầu giường, nhìn khuôn mặt ửng hồng tròn vo kia rạng rỡ tươi cười nói: “Triệu Đại Ngưu, người nhìn xem, con của chúng ta thật đáng yêu! Triệu Đại Ngưu..... Triệu Đại Ngưu!”

Thấy Triệu Đại Ngưu không để ý đến hấn, ban đầu Vân Mị còn tưởng rằng y không muốn liếc nhìn hài tử này đến một cái, trong lòng tức giận quay đầu lại, vừa định nói đứa trẻ này dù sao cũng mang dòng máu của y, thế nhưng khi mới quay lại đã thấy Triệu Đại Ngưu tái nhợt nhắm chặt hai mắt. Hấn kích động ném đứa bé trên giường, bất chấp tiếng kêu khóc của đứa trẻ sơ sinh vì bị mình thô lỗ ném đi, hấn liều mạng lay động Triệu Đại Ngưu, hoảng sợ hét lên: “Triệu Đại Ngưu! Triệu Đại Ngưu!”

Trong giây lát, hấn nghĩ đến lúc mẫu thân sinh Tiểu Ngưu cũng như thế này, hai mắt nhắm nghiền rồi sau đó không hề tỉnh lại nữa! Không được! Hấn không muốn Triệu Đại Ngưu rời khỏi mình! Triệu Đại Ngưu tuyệt đối không thể rời khỏi hấn vĩnh viễn như thế này! Hấn thậm chí có thể không cần hài tử, chỉ cần Triệu Đại Ngưu có thể bình an mà đứng trước mặt hấn!

“Triệu Đại Ngưu! Triệu Đại Ngưu! Người tỉnh lại cho ta! Người mau tỉnh lại cho ta! Nếu người không tỉnh

lại, ta sẽ hạ độc giết hết tất cả những người người quen biết!” Nỗi sợ hãi vì sợ mất đi Triệu Đại Ngưu bao phủ lấy trái tim Vân Mị, hấn hoảng hốt câu trước câu sau lộn xộn hết lên, thậm chí quên mất cả việc bản thân là một đại phu, càng đừng nói đến chuyện xem hơi thở của Triệu Đại Ngưu.

Triệu Đại Ngưu mệt mỏi muốn ngủ, mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng kêu gào khóc lóc thảm thiết của Vân Mị, cùng với đó là thanh âm khóc lóc không chịu thua kém của trẻ con khiến đại não y hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ. Một lần nữa tỉnh lại, y miễn cưỡng mở ra đôi mắt đã mệt mỏi không chịu nổi ra, cố hết sức thì thào: “Thật ảm ỉ.....”

Vân Mị kinh hãi nhìn con người thoáng mở ra của Triệu Đại Ngưu, tuy rằng có hơi suy yếu, nhưng vẫn còn sức lực..... Hấn lập tức nhào vào trên người Triệu Đại Ngưu, cái đầu gục thật sâu vào hõm cổ của y.

Động tác của Vân Mị khiến thân thể mệt mỏi của Triệu Đại Ngưu lập tức cảnh giác, nhưng y nhanh chóng lại tràn đầy kinh ngạc, chỉ nghe thấy tiếng Vân Mị nghẹn ngào trầm thấp: “Thật tốt quá..... Triệu Đại Ngưu..... Người làm ta sợ muốn chết..... Tốt rồi..... Thật là tốt.....”

Giọng nói kia nghe như đang khóc, có cảm giác như một dòng chất lỏng nóng rực đang tích tụ nơi hõm cổ của y. Y mệt mỏi đến mức thấy ảo giác rồi sao? Thế nhưng khi nhìn thấy thân hình gầy gò đang cuộn tròn run rẩy trên người kia, y bất giác vươn tay, vuốt lên mái tóc mềm mại hoàn toàn khác hẳn với chủ nhân của nó, ôn nhu nói: “Hài tử đang khóc.....”

Lúc này Vân Mị đang hoang mang rối loạn mới chú ý đến đứa bé. Ngạc nhiên đứng dậy, ngượng ngùng quay đầu đi, bàn tay qua loa lau khuôn mặt mấy cái rồi ôm hài tử đang khóc lên, đưa cục thịt bọc da này cho Triệu Đại Ngưu xem, hấn lê hoa đài vũ cười nói: “Triệu Đại Ngưu, người xem hài tử của chúng ta đáng yêu chưa này!”

Triệu Đại Ngưu miễn cưỡng nâng người dậy nhìn đứa nhóc mà y trước giờ vẫn khó có thể tin được rằng nó chui ra từ người y. Thật xấu đây là phản ứng đầu tiên của y với đứa bé, trộm xem thai mao dày đặc không hoàn toàn phủ lên đầu, đôi mắt nhắm chặt, ngũ quan dính chùm một chỗ, khuôn mặt hồng hồng, hoàn toàn không đoán ra được là giống y hay giống Vân Mị, trái lại có vẻ giống con khỉ hơn.....

“Triệu Đại Ngưu, người xem hài tử này có phải rất giống người và ta không?” Hoàn toàn không biết Triệu Đại Ngưu đang suy nghĩ cái gì, Vân Mị càng thêm hưng phấn mà nói. Hấn đặt đứa bé đến trước ngực Triệu Đại Ngưu, vẻ mặt và thái độ hoàn toàn đều là sự kiêu ngạo của một phụ thân.

Triệu Đại Ngưu cảm thấy thật buồn cười khi nhìn Vân Mị ngốc nghếch như vậy. Vân Mị lúc này chặt vật chết đi được nước mắt trên mặt còn chưa khô, quần áo trắng tinh dính đầy chất lỏng và tơ máu chảy ra từ cơ thể của y, một cánh tay áo vì lúc này y dùng sức xé rách mà rời khỏi bộ y phục ngoại hình của hấn nói có bao nhiêu nhếch nhác liền có bấy nhiêu, hoàn toàn khác xa với Vân Mị rét lạnh mà y biết. Thế nhưng ngoài ý muốn, y lại cảm thấy Vân Mị thật sự rất đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến trái tim của y đột nhiên bắt đầu đập tăng tốc.....

37. Chương 37

Thật sự không thể để ý đến loại cảm giác quái dị trong thanh tâm này, Triệu Đại Ngưu cho rằng có lẽ là do y quá mệt mỏi. Ngoại trừ lý do này, y không thể tìm được nguyên nhân nào tốt hơn, mà thân thể y thật sự rất mệt mỏi rồi, rất cần được nghỉ ngơi. Nhìn Vân Mị và hài tử, mi mắt y càng lúc càng trĩu xuống.....

Vân Mị tràn ngập nhu quang nhìn Triệu Đại Ngưu chìm vào giấc ngủ, đáng tiếc yêu thương trong đôi mắt hắt Triệu Đại Ngưu cũng không nhìn thấy được. Hắn ôm hài tử rồi nhẹ nhàng hạ lên trán Triệu Đại Ngưu một nụ hôn, thành thạo dễ cho đứa trẻ đi ngủ. Đặt đứa bé bên cạnh Triệu Đại Ngưu, nhìn một đồng hồ loạn trên giường, lại chán ghét nhìn cả người nhếch nhác của mình, trên mặt hắn xuất hiện phiền não. Bây giờ hắn còn rất nhiều chuyện cần phải làm.....

Đến khi Triệu Đại Ngưu thoải mái tỉnh dậy, đã là chuyện của một ngày sau đó.

Triệu Đại Ngưu bỗng nhiên vùng vẫy tỉnh lại, y giống như đã ngủ rất lâu rồi. Ừm..... Thật đói bụng..... Thân thể trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, y phục trên người cũng đã được đổi, xem ra là Vân Mị giúp mình tắm rửa..... Nhưng thật khó mà tưởng tượng được Vân Mị lại giúp y thanh lý. Nhớ đến bộ dạng nhếch nhác của Vân Mị trước khi y ngủ, đột nhiên y thật muốn cười. Lại nhớ đến đứa bé trông giống như con khỉ đỏ rực kia, Triệu Đại Ngưu bất giác sờ soạng cái bụng trống rỗng phía dưới, nơi đó đã bằng phẳng trở lại, nhưng cơ thể vốn dĩ vẫn chưa được khôi phục lại, cái bụng có hơi nhão ra chứng minh rằng nơi này đã từng cất chứa một hài tử.

Ọc

Nghe thấy cái bụng phát ra tiếng vang thật lớn, Triệu Đại Ngưu đỏ mặt, thật sự rất đói bụng, nên đi ra ngoài kiếm cái gì ăn..... thuận tiện nhìn hài tử đi.....

“Sao ngươi lại xuống giường!” Triệu Đại Ngưu vừa mới đứng lên chợt nghe thấy tiếng hét của Vân Mị, một tay cầm nôi canh gà một tay ôm đứa nhóc từ ngoài đi vào.

“Ta.....” “Ngươi muốn làm cái gì! Cho dù ngươi có sinh hài tử xong cũng đừng hòng chạy trốn! Ta còn muốn để ngươi sinh thêm đấy!” Triệu Đại Ngưu vừa mở miệng đã bị Vân Mị bắt mồm ngắt lời, vừa nghĩ đến việc Triệu Đại Ngưu mới sinh hài tử xong đã không để ý đến cơ thể suy yếu mà muốn rời đi, trong lòng Vân Mị liền tràn ngập cảm giác không rõ ràng. Triệu Đại Ngưu chết tiệt! Cứ như vậy muốn rời khỏi hắn sao!

Tâm của Triệu Đại Ngưu run lên, nổi chua sót dâng trào. Đối với Vân Mị, y ngoài trừ là công cụ để sinh hài tử ra thì cái gì cũng không phải..... Y kinh ngạc nhìn Vân Mị, cái gì cũng không nói ra được, chỉ cảm thấy nỗi hận trong lòng từng chút từng chút biến đổi, giống như sự căm hận lúc trước, nhưng cũng không phải vậy.....

Nhìn Triệu Đại Ngưu im lặng, Vân Mị chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài. Hắn cũng không muốn Triệu Đại Ngưu sinh thêm một hài tử nào nữa, nhớ đến vẻ mặt bị tra tấn thống khổ của Triệu Đại Ngưu lúc đó, hắn hoàn

toàn đau lòng, và hoảng hốt..... Chỉ là hẳn thật sự không thể tìm được lý do giữ Triệu Đại Ngưu lưu lại.....

“Ai..... Uống canh gà đi, người chắc là rất đói rồi.” Đặt canh gà ở đầu giường, Vân Mị lại hít một hơi, hẳn thật sự không biết làm thế nào với Triệu Đại Ngưu cho phải.....

Vừa mới thở dài xong, lại thấy Triệu Đại Ngưu muốn xuống giường, hắn lập tức đặt đứa bé lên giường, hung hăng áp Triệu Đại Ngưu trở lại, gầm nhẹ lên: “Người lại muốn xuống giường làm cái gì!”

Triệu Đại Ngưu sững sờ nhìn Vân Mị, cảm thấy Vân Mị thật khó hiểu, y mơ hồ không hiểu gì cả* nói:

“Không phải người bảo ta dậy ăn canh sao?”

**nguyên văn là ‘Trượng Nhị hòa thượng mặc bát áo đầu não’ (dịch: không chạm đến được suy nghĩ của hòa thượng Trượng Nhị), ý cũng tương tự như vậy*

Vân Mị cũng sững sờ, buồn bực nói: “Ta nói người uống canh chứ không nói người xuống giường!”

“Ta còn nằm trên giường để làm cái gì?” Triệu Đại Ngưu càng cảm thấy buồn bực, chẳng lẽ ngay cả tự do xuống giường y cũng không có ư?

Vân Mị há miệng trừng mắt nhìn Triệu Đại Ngưu, người này rốt cuộc có ý thức được mình mới vừa sinh xong không đây! “Người có biết mình còn đang ở cữ hay không?”

Triệu Đại Ngưu lập tức đỏ mặt, cái từ ở cữ này chỉ dùng cho nữ nhân, một đại nam nhân như y thì ở cữ cái gì.....

“Oa ” Triệu Đại Ngưu đang xấu hổ thì nghe được tiếng hài tử khóc. Y lo lắng nhìn xem, mặt của đứa bé đã không còn đỏ như ngày hôm qua nữa, khuôn mặt đang khóc nhăn nhó lại y chang mấy nếp nhăn của bánh chèo, tiểu thủ tiểu cước cố gắng đong đưa, nhìn qua tựa hồ rất khó chịu. Càng xem y lại thấy đau lòng, cuống quýt ôm lấy đứa nhóc, vụng về dỗ dành: “A a, bảo bảo ngoan, bảo bảo đừng khóc.....”

Nhưng đỡ đến nửa ngày, đứa bé hoàn toàn không đáp ứng y mà ra sức gào khóc. Triệu Đại Ngưu càng lo lắng, rốt cuộc tiểu bất điểm này xảy ra chuyện gì vậy, y nhất thời luống cuống tay chân không biết phải làm sao.

Vân Mị nhìn bức tranh ‘phụ’ tử này, lắc đầu tươi cười đón lấy hài tử trong tay Triệu Đại Ngưu, mỉm cười nói: “Trâu ngọc, nhi tử cần thay tã.”

“A?” Triệu Đại Ngưu cứng ngắc ngây ngẩn nhìn Vân Mị, tuy Vân Mị vừa mới gọi y là ‘Trâu ngọc’, nhưng sự ấm áp trên khuôn mặt kia y chưa từng nhìn thấy.

Ngoài dự đoán, Vân Mị phi thường thuần thực thay tã cho đứa bé, lại thành thạo dỗ dành nó, thật không đoán ra được rằng hẳn lại giỏi đối phó với trẻ con như vậy.

“Có chuyện gì sao?” Đột nhiên cảm thấy được Triệu Đại Ngưu không hề nhúc nhích nhìn mình và hài tử, Vân Mị khó hiểu hỏi. Bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, hơi ngượng ngùng nói, “Sau khi nường của ta mất, Tiểu Ngũ vẫn là do ta và A Đại thay phiên nhau chăm sóc.....” Khi đó nường đã chết, nhóm người phụ thân cũng mất đi, trong tộc gặp phải kịch biến nên các trưởng lão không rảnh quan tâm đến Tiểu Ngũ mới sinh ra, Tiểu Tam và Tiểu Tứ lại còn rất nhỏ, trách nhiệm chăm sóc các đệ đệ rơi vào hẳn và A Đại.

Triệu Đại Ngưu cảm thán nghĩ, xem ra Vân Mị quả thật rất thích trẻ con, hơn nữa còn là một người cha tốt.....

38. Chương 38

Tuy rằng Triệu Đại Ngưu không muốn phải nằm ở cữ trên giường như nữ nhân, nhưng y thật sự không lay chuyển được Vân Mị, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên giường. Thế nhưng Vân Mị này quả thật là xem y là nữ nhân mà, mỗi ngày không phải uống canh gà thì cũng là canh cá trích, uống hết gần một tháng khiến y hiện giờ chỉ cần ngửi thấy mùi canh gà và canh cá trích đã muốn nôn rồi!

Bất đắc dĩ trừng mắt nhìn chén canh gà Vân Mị đặt trên bàn, Triệu Đại Ngưu khó xử nhíu mày. Vừa lúc Vân Mị nói hẳn hiện tại có chuyện cần đi ra ngoài, nhưng để lại một chén canh gà bắt y phải uống hết. Hay là nhân lúc hẳn không có ở đây đổ chén canh này đi? Nhưng lãng phí lương thực thật sự là một tội ác tày trời a.....

Triệu Đại Ngưu bất đắc dĩ cúi đầu nhìn hài tử đang ngủ bên cạnh mình. Đứa bé này thật là thần kỳ, mới ngắn ngủn một tháng mà làn da từ màu hồng của con khỉ đã trở nên phấn nộn động lòng người, con mắt trong suốt cùng cái miệng hồng hồng, thật sự là một phiên bản sống động của Vân Mị.

Mà xem lại, Vân Mị chăm sóc hài tử này thật giỏi. Y đối với đứa bé này một chút kinh nghiệm cũng không có, chỉ cần nhẹ nhàng nằm xuống thôi đã giống như dùng sức bóp nát nó rồi, mà nó còn chưa có răng nanh nên y không biết nên cho nó ăn cái gì. Nhưng Vân Mị thì không giống như vậy, đối với trẻ con hẳn lại rất có kinh nghiệm, quả thật là mỗi một lần đều khiến cho hài tử trong lòng hẳn trở nên nhu thuận.....

“Tà Mị Thánh Y! Tà Mị Thánh Y!” Bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói lo lắng của một nam nhân đang lớn tiếng gọi danh hiệu trên giang hồ của Vân Mị, mà tiểu hài tử đang ngủ cũng bởi vì tiếng hét của gã mà bất ổn vặn vẹo mấy cái.

“Tà Mị Thánh Y! Mau ra đây!” Giọng nói bên ngoài càng lúc càng lớn, Triệu Đại Ngưu nhìn hài tử sắp bị đánh thức, học theo động tác bình thường của Vân Mị vỗ nhẹ vài cái. Không do dự bước xuống giường, ra khỏi cửa y liền nhìn thấy một nam nhân cao lớn khí khái phi phàm, trong lòng đang ôm một nữ tử yếu đuối đang hôn mê, trên mặt phủ kín vẻ lo lắng và bất an. Triệu Đại Ngưu sửng sốt, đây không phải là Bắc Dã Sưởng sao? Tại sao người này lại xuất hiện ở đây? (có ai nhớ anh này ko ta?)

“Bắc Dã bảo chủ?” Triệu Đại Ngưu nghi hoặc nhìn Bắc Dã Sưởng. Tại sao hắn ta lại xuất hiện ở đây? Nữ nhân trong lòng hắn không phải là thê tử Tô Như Ngọc mới kết hôn chưa đầy một năm với hắn sao? Lúc trước Bắc Dã Sưởng mở tiệc thành thân chiêu đãi hào kiệt trong thiên hạ, y cũng đã ở đó. Lúc ấy nhìn thấy hai vợ chồng họ kết hôn phu thê tình thâm, vợ chồng ân ái khiến người ta thật hâm mộ, phu nhân của Bắc Dã Sưởng khi đó trông cũng khỏe mạnh, sao lúc này nhìn tình huống có vẻ rất không lạc quan vậy?

“Bắc Dã bảo chủ, Tôn phu nhân xảy ra chuyện gì vậy?” Triệu Đại Ngưu quan tâm hỏi.

Bắc Dã Sưởng ngẩng đầu ngoài ý muốn nhìn thấy Triệu Đại Ngưu cũng rất kinh ngạc. Thần đao hiệp nghĩa Triệu Đại Ngưu tại sao lại xuất hiện ở đây? Mà hắn đến đây đương nhiên là để tìm Tà Mị Thánh Y Vân Mị rồi!

“Tà Mị Thánh Y ở đâu?” Tuy bình thường Bắc Dã Sưởng thái độ làm người lãnh đạm nhưng lễ tiết thăm hỏi trên giang hồ hắn cũng biết được, hoàn toàn không giống ngữ điệu đã mất đi sự bình tĩnh bình thường như bây giờ. Xem ra vấn đề của Bắc Dã phu nhân khá là nghiêm trọng đây!

“Vân Mị ra ngoài rồi, ngài tìm hắn xem bệnh cho phu nhân sao? Hay là trước tiên đặt lệnh phu nhân lên giường nghỉ ngơi đã.” Triệu Đại Ngưu quan tâm hỏi, trước nghĩ y nên đến giúp xem tình hình của Tô Như Ngọc.

“Người muốn làm gì!” Mà Bắc Dã Sưởng tựa như dã thú bị thương không muốn để y lại gần, chỉ cần y tiến đến một chút thì ngay lập tức sẽ gầm lên. Hắn càng ôm chặt lấy Tô Như Ngọc, bị thương trong đôi mắt kia khiến Triệu Đại Ngưu xúc động.

“Bắc Dã bảo chủ, tại hạ không có ý gì, chỉ muốn giúp ngài.....” Triệu Đại Ngưu lúng ta lúng túng nói, nhìn thấy Bắc Dã Sưởng hiện đang kích động nhất thời không biết phải làm thế nào để an ủi hắn. Y suy nghĩ nửa ngày mới nói, “Nếu không thì ngài ngồi chờ một chút, Vân Mị hiện đang ra ngoài, đợi một lát sẽ về.....” Có điều với cái tính thối đó chưa chắc Vân Mị đã chịu ra tay trợ giúp.....

“Vân Mị?” Bắc Dã Sưởng vì xưng hô của Triệu Đại Ngưu mà nhìn y. Vân Mị là tục danh của Tà Mị Thánh Y, Triệu Đại Ngưu và Tà Mị Thánh Y có quan hệ gì? Nhưng hắn cũng mặc kệ cái quan hệ của bọn họ, buồn bực ôm chặt Tô Như Ngọc. Ngọc nhi sắp không còn thời gian nữa rồi! Hắn không chờ được!

Bỗng nhiên nhớ đến cái gì, Bắc Dã Sưởng một tay ôm lấy Tô Như Ngọc, đột ngột đánh về phía Triệu Đại Ngưu. Triệu Đại Ngưu nhất thời không phòng bị chặt vật né về phía sau. Bắc Dã Sưởng này xảy ra chuyện gì vậy?!

Vừa mới tránh thoát được một chiêu, không ngờ Bắc Dã Sưởng lại tiếp tục ra chiêu liên hoàn, Triệu Đại Ngưu càng thêm chật vật tránh thoát, chợt nghe Bắc Dã Sưởng mở miệng nói: “Giao Lôi Vân Đao ra đây!”

39. Chương 39

Triệu Đại Ngưu thấy Bắc Dã Sưởng thật sự nghiêm túc, y ngoài việc trốn tránh ra cũng không còn cách nào khác, nhưng lại sợ nếu dùng sức sẽ làm thương tổn đến Tô Như Ngọc trong lòng hắn. Y do dự không biết phải ra chiêu như thế nào, thế nhưng cao thủ so chiêu làm sao có thể cho phép y do dự.

Một thoáng thất thần, y chặt vật miễn cưỡng né đi nhưng vẫn bị chưởng phong của Bắc Dã Sưởng quét đến, khoe miệng y chảy ra một ít máu. Tuy rằng không phải đại thương gì, nhưng trong khi võ công của y ngang bằng với Bắc Dã Sưởng nhưng lại phải trợ mắt không dám đả thương người khác dù mình đang bị thương khiến đối thủ càng thêm dùng sức. Y nhớ đến lúc phu thê Lưu Giang gặp mình cũng có nói qua Bắc Dã Sưởng đang tìm Lôi Vân Dao, nhưng đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? “Bắc Dã bảo chủ, có phải ngài có gì đó hiểu lắm không?”

“Không có hiểu lắm! Triệu Đại Ngưu, mau giao bả đao ra đây!” Tuy rằng Triệu Đại Ngưu không dùng hết sức mạnh lại còn đang bị thương, nhưng hắn một tay ôm Tô Như Ngọc một tay thì lực cũng gần như tận sức, hơn nữa lúc này ôm nàng ấy đến đây đã tốn không ít thể lực, giờ phút này hắn cũng phải thở hổn hển. Thập phần lo lắng cúi đầu nhìn Tô Như Ngọc vẫn còn đang hôn mê trong lòng, hắn có thể cảm nhận được hơi thở của nàng càng lúc càng yếu, Bắc Dã Sưởng cảm thấy không còn thời gian để kéo thêm nữa! “Triệu Đại Ngưu! Người mau giao đao ra đây! Ta không có thời gian chơi đùa cùng người!”

“Lôi Vân Dao không thể giao cho ngài được!” Tuy rằng Triệu Đại Ngưu tâm địa hiền lành, nhưng Lôi Vân Dao là di vật của sư phụ y. Trước khi mất sư phụ còn dặn y phải cất giữ Lôi Vân Dao thật tốt, xem nó như chính đạo, y sao có thể cứ như vậy vô duyên vô cớ giao cho người khác! Hơn nữa Bắc Dã Sưởng này xem qua không phải người tốt gì.....

“Oa oa ” Hai người đang tranh chấp đột nhiên nghe được từ trong phòng truyền ra tiếng trẻ con khóc. Triệu Đại Ngưu nghĩ nhất định là do tiếng đánh nhau vừa rồi của y và Bắc Dã Sưởng đã đánh thức đứa bé dậy. Làm sao đây?! Y rất muốn vào nhà ôm nó, nhưng lại sợ Bắc Dã Sưởng theo vào rồi gây ra chuyện bất lợi với hài tử.

Tuy rằng Bắc Dã Sưởng cũng tâm thần bất định, nhưng hắn nhanh chóng phát giác Triệu Đại Ngưu vì tiếng khóc của đứa trẻ mà trở nên nôn nóng bất an. Hài tử này là con của y sao? Tuy rằng không nghe nói đến việc Triệu Đại Ngưu thành thân, nhưng y đã mất tích gần một năm trên giang hồ, thời gian một năm cũng đủ để sinh ra một đứa bé..... Có lẽ hài tử này có thể giúp hắn một tay!

Triệu Đại Ngưu mới chần chừ một chút, không ngờ rằng thân ảnh Bắc Dã Sưởng đột nhiên lóe lên vụt vào bên trong phòng, khỏi cần nghĩ cũng biết là đi về phía hài tử. Y lập tức kích động theo sát, vừa mới vào nhà đã thấy Bắc Dã Sưởng xách đứa nhóc đang khóc nhè lên như xách một tiểu cẩu. “Ồ oa oa ”

“Người muốn làm cái gì!” Tiếng khóc của hài tử càng lớn hơn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc đến nỗi không phân biệt rõ ngũ quan, tâm của Triệu Đại Ngưu như bị bóp nghẹn.

“Hài tử của người.” Bắc Dã Sưởng nhăn mày xách đứa trẻ đang khóc không ngừng lên, không cần nhìn Triệu Đại Ngưu, khẩu khí khấn trương của y đã khiến hắn khảng định. Thật ảm ỉ! Hắn nghe đứa bé khóc càng lúc càng lớn, cảm giác như màng tai của mình sắp bị rách ra rồi, ngón tay hắn nhẹ nhàng điểm lên á huyệt của nó. Đứa nhóc lập tức không phát ra âm thanh nào, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn vì không thể

khóc thành tiếng mà trở nên đỏ bừng, tâm của Triệu Đại Ngưu đều tan vỡ. “Bác Dã Sưởng! Nó chỉ là một hài tử! Người muốn như thế nào!”

Bác Dã Sưởng cũng không để ý đến y mà dùng ánh mắt trên Lôi Vân Dao nằm một góc. Hừ! Hắn còn không muốn đụng đến khối thịt cầu này đâu! Tùy tiện ném đứa bé cho Triệu Đại Ngưu, hắn vươn tay cầm Lôi Vân Dao lên, ôm lấy Tô Như Ngọc rồi thi triển khinh công xoay người rời đi.

Triệu Đại Ngưu vốn không quay đầu lại nhìn Lôi Vân Dao, trong nháy mắt nhìn thấy hài tử bị tung lên, trái tim của y cũng ngưng đập! Y theo bản năng vội chạy đến ôm lấy đứa bé, mắt thấy cơ thể mình như mất đi trọng lực, y xoay người lại ôm nó vào trong lòng mình, mà lưng y thì rơi lên đập bể cái bàn, khiến cái bàn đang ngay ngắn vì trùng kích mà vỡ tan, vụn gỗ văng khắp nơi cắm vào lưng Triệu Đại Ngưu.

Triệu Đại Ngưu nặng nề rơi trên mặt đất, nhưng y hoàn toàn không quan tâm đến mình, mau chóng ôm lấy hài tử trên dưới kiểm tra một phen. Thật tốt thật tốt, không có chuyện gì! Nhanh giải á huyết cho nó, hài tử trong lòng lập tức lên tiếng khóc lớn.

Vừa nghĩ đến việc nếu như vừa rồi mình không đón được đứa bé, khiến nó rơi xuống đất, hoặc nếu y không kịp xoay người mà đè lên nó..... Y thật không dám tưởng tượng! Triệu Đại Ngưu sợ hãi ôm chặt lấy hài tử đang khóc đến mức giọng đã hơi khàn khàn, thật may là nó không có việc gì!

40. Chương 40

“Triệu Đại Ngưu! Xảy ra chuyện gì với người vậy!” Vân Mị từ bên ngoài trở về, mới vừa bước vào nhà liền phát hiện đã có chuyện gì đó. Lại nghe thấy tiếng khóc nỉ non của hài tử trong phòng, lòng hắn trầm xuống, nhất thời hoang mang rối loạn chạy vào trong. Vừa vào phòng hắn liền thấy Triệu Đại Ngưu đang gất gao ôm lấy đứa bé vẫn khóc không ngừng, trên người một đống gỗ vụn, khóe miệng còn vương vết máu, nhìn qua rõ là bị thương. Trái tim của hắn thót lên, “Triệu Đại Ngưu! Người không sao chứ!”

Hắn khẩn trương xông đến, tỉ mỉ kiểm tra Triệu Đại Ngưu một lúc thì phát hiện cả người y toàn là vụn gỗ, không những thế còn bị nội thương không nhẹ, rõ ràng là do cao thủ dùng nội lực gây ra chấn thương! Xem ra tên Bác Dã Sưởng kia đã đến đây! Nhưng trong phòng không có cảm giác sự hiện hữu của hắn ta, chứng tỏ là hắn ta đã rời đi. Hừ! Đừng tưởng có thể chạy trốn dễ dàng như vậy! Dám đánh Triệu Đại Ngưu của hắn, cho dù hắn ta có là người của Tiểu Tam đi nữa, hắn cũng nhất định khiến hắn ta sống không bằng chết!

“Vân Mị..... Hài tử đang khóc.....” Triệu Đại Ngưu gắng sức nói, tiểu gia khóa này còn đang không ngừng khóc, giọng cũng khàn khàn rồi, thật là đáng thương. Vân Mị có kinh nghiệm chăm sóc hài tử, có thể nhanh chóng khiến nó không khóc nữa.

Vân Mị cuống quýt đón lấy hài tử trong lòng Triệu Đại Ngưu, nhưng hắn không dỗ dành nó mà chỉ ném nó lên giường. Tiểu oa nhi vốn cho rằng cha sẽ thương yêu dỗ dành mình, không ngờ rằng Vân Mị lại ném mình lên giường, nó càng thêm ủy khuất khóc lên, khóc đến độ nước mắt, thật là có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu.

“Hài tử.....” Triệu Đại Ngưu khó hiểu nhìn Vân Mị, mà Vân Mị lại đưa tay ôm lấy y, cẩn thận đặt y lên giường như đang ôm một con búp bê bằng sứ dễ vỡ. Chưa từng được ai quan tâm như vậy, Triệu Đại Ngưu cảm thấy rất không thoải mái, “Vân Mị..... Hài tử.....”

“Khóc mấy tiếng cũng không chết được, cần xử lý vết thương của người trước đã!” Vân Mị tức giận nói, nhưng động tác cũng dịu dàng, hết sức cẩn thận đặt Triệu Đại Ngưu nằm sấp trên giường. Nhìn những mảnh gỗ xuyên qua lớp vải đâm vào bên trong da thịt của y khiến toàn bộ phần y phục trên lưng nhuộm thành màu đỏ, càng xem lòng hẩn càng đau đớn co rút lại.

Không ngờ rằng Vân Mị lại nói như vậy, không phải hẩn rất cứng chiều hài tử sao? Triệu Đại Ngưu giật mình quay đầu nhìn Vân Mị, mà vẻ mặt tràn đầy đau lòng kia của hẩn thật sự làm y kinh ngạc. Vân Mị đang lo lắng cho mình sao? Có thể vậy sao? “Nhưng mà..... Hài tử đang khóc, ta da thô thịt dày, đừng lo.....”

“Câm miệng!” Con trâu ngốc này! Cổ họng Vân Mị phát ra tiếng rầu rĩ.

Tuy rằng sự lo lắng trên khuôn mặt hẩn khiến tâm tình của Triệu Đại Ngưu tốt hơn, nhưng so với sự quan trọng của hài tử, y bất chấp vết thương trên người giãy dụa muốn đứng dậy.

“Người làm cái gì!” Vân Mị đang định điều trị vết thương trên lưng y, lại bị động tác liều mạng của y khiến cho kinh hãi. Con trâu chết tiệt này! Rốt cuộc y có chút ý thức bị thương nào không vậy!

“Dễ hài tử trước!” Không để ý đến vết thương trên lưng và sự khó chịu trong lòng, Triệu Đại Ngưu cố chấp ngồi dậy, không tránh được khẽ động đến vết thương, đau đến mức khiến y nhe răng trợn mắt. Vân Mị nhìn thấy lại đau lòng và phẫn nộ, cái con trâu ngốc này..... Ai..... Vậy mà hẩn lại không có cách nào đối phó với y được! “Người nằm úp sấp xuống cho ta!”

Vân Mị ngữ khí không tốt vừa nói, vừa bắt đắc dĩ ôm lấy hài tử chỉ biết phát ra tiếng nức nở nhẹ nhàng vỗ lên lưng của nó. Mà hài tử được Vân Mị chú ý đến cũng vừa lòng mà dần dần ngừng khóc, lại bắt đầu ngủ gật.

“Việc này.....” Đột nhiên một giọng nói nhút nhát phát ra khiến Triệu Đại Ngưu ý thức được trong phòng còn có thêm một người nữa. Y nhìn về nơi phát ra âm thanh, lập tức thấy được một thiếu niên vô cùng xinh đẹp. Người này có vẻ không lớn lắm, một vẻ mặt điềm đạm đáng yêu nhu nhược lại có phần rất giống với Sở Sương khiến y ngay lập tức liền có hảo cảm với thiếu niên này.

Cảm nhận được ánh mắt của Triệu Đại Ngưu, Tiểu Tam yếu ớt cười khiến người ta xúc động muốn cẩn thận che chở cho cậu. Cậu vừa mới đi vào cùng Vân Mị, nhưng Vân Mị lại chỉ cùng Triệu Đại Ngưu người tới ta lui, cậu không biết phải mở miệng thế nào, hơn nữa nhìn thấy vết thương của Triệu Đại Ngưu là biết do Bắc Dã Sưởng gây ra, thế này thì làm sao cậu mở miệng. Nhưng nhìn cặp đôi này vừa cãi nhau vừa dỗ hài tử không biết đến khi nào, mà bên Bắc Dã Sưởng cũng không biết ra làm sao, cậu thật sự rất lo lắng, không nhen được mở miệng. Thấy Triệu Đại Ngưu nhìn về phía mình, cậu theo thói quen lộ ra nụ cười của động vật vô hại. Cái gọi là cảm tắc tiên cảm vương*, đối phó với A Nhị nhất định phải chiếm được cảm tình của lão bà của hẩn trước, đến lúc đó kiểu gì Triệu Đại Ngưu cũng giúp mình một phen! “Nhị tẩu khỏe chứ, đệ là Tiểu Tam.”

**bất giác cần bắt vua trước*

Cái câu Nhị tẩu kia của cậu lập tức khiến cơ thể khổng lồ của Triệu Đại Ngưu trở nên cương cứng, nhưng lại làm cho Vân Mị vốn tâm tình không tốt có hơi vui vẻ. Nhưng vừa nghĩ đến việc Bắc Dã Sưởng đã thương Triệu Đại Ngưu nặng như vậy, khuôn mặt hắn lại thối trở lại. Buông đứa nhóc đang ngủ ra, không thèm liếc Tiểu Tam một cái, hắn hung tợn nói với Triệu Đại Ngưu: “Người nằm xuống cho ta!”

Thấy Vân Mị hờ hững với mình như vậy, Tiểu Tam lập tức nhìn Triệu Đại Ngưu cầu xin giúp đỡ, đáng thương mà nói: “A Nhị.....”

41. Chương 41

Vân Mị cũng không để ý đến Tiểu Tam, nhưng nhìn thấy Triệu Đại Ngưu bỗng nhiên liếc trộm nhìn Tiểu Tam, hắn lập tức tràn ngập ghen tuông nói: “Triệu Đại Ngưu, người còn không mau nằm xuống!” Nhìn cái gì mà nhìn! Thối Tiểu Tam đẹp được như hắn sao!

“Huynh đệ của người hình như có chuyện gì đó.....” Triệu Đại Ngưu nhìn vẻ mặt đáng thương của Tiểu Tam, trong lòng lập tức tràn ngập thông cảm.

“Câm miệng!” Vân Mị hung hăng trừng Triệu Đại Ngưu. Thế nhưng y lại không chịu thỏa hiệp với hắn, giống như muốn chống đối lại hắn, kiên cường thẳng người, thật quan tâm hỏi Tiểu Tam: “Đệ có chuyện gì quan trọng không?”

Nhận thấy mùi thuốc súng giữa họ, Tiểu Tam ho nhẹ một tiếng, hiện A Nhị hắn rất không dễ chịu với mình, phỏng chừng lát nữa sẽ làm khó Bắc Dã Sưởng, còn trêu chọc hắn nữa thì phỏng chừng dù cho Triệu Đại Ngưu ra tay hắn cũng không chịu giúp đỡ, cậu vẫn còn rất thức thời, vội vàng nói: “Thương thể của tẩu vẫn quan trọng hơn, vẫn nên chữa trị vết thương của tẩu trước, như vậy A Nhị cũng an tâm hơn.”

Triệu Đại Ngưu nghe Tiểu Tam nói như vậy, lại nhìn khuôn mặt Vân Mị đang càng ngày càng đen, cuối cùng cũng thỏa hiệp nằm sấp trên giường, để Vân Mị xử lý vết thương của mình.

Vân Mị mặt nhăn mày nhíu kiểm tra vết thương sau lưng y, cái tên Bắc Dã Sưởng kia thật không phải là người mà! Hừ! Không phải Tiểu Tam bảo hắn đi tìm Bắc Dã Sưởng sao? Được, chữa trị xong cho Triệu Đại Ngưu hắn nhất định phải đi! Nể mặt mũi Tiểu Tam hắn sẽ không độc chết gã, nhưng nhất định phải khiến gã muốn sống không được muốn chết cũng không xong!

Lấy cái kéo bên cạnh, Vân Mị cẩn thận cắt tấm áo của Triệu Đại Ngưu, sợ trong lúc cởi ra khiến mảnh vải chạm vào vết thương, nhưng cho dù hắn có cẩn thận đến thế nào thì khi cắt tấm áo và khi lấy miếng vải ra không thể tránh khỏi khiến cho Triệu Đại Ngưu nén được tiếng kêu rên đau nhức.

Nhìn tấm lưng trần trụi đầy máu của Triệu Đại Ngưu, lông mày Vân Mị nặng nề tạo thành một cái kết,

ngay cả suy nghĩ muốn lắng trì Bắc Dã Sưởng đều nổi lên, trợn mắt nhìn Tiểu Tam đang đứng một góc, phần nổi trong đôi mắt kia khiến Tiểu Tam cũng không nhìn được mà bắt đầu cảm thấy lo lắng cho Bắc Dã Sưởng. Nhìn A Nhị cái kiểu này đừng nói là ra tay giúp Bắc Dã Sưởng, không giết Bắc Dã Sưởng đã là sai lầm của hắn rồi.....

“Tiểu Tam chết tiệt, sao còn không ra ngoài! Xem cái gì mà xem!” Vân Mị ý thức được Tiểu Tam đang nhìn tấm lưng trần của Triệu Đại Ngưu, trong lòng càng thêm khó chịu nghiêng răng nghiêng lợi nói với Tiểu Tam.

Tiểu Tam cũng là người thông minh, lập tức thức thời nói: “Đệ đi ra ngoài trước.” Rồi mới xoay người ly khai.

Triệu Đại Ngưu trái lại có chút khó hiểu, nghi hoặc hỏi: “Sao ngươi lại đuổi huynh đệ của mình ra ngoài?” Chẳng lẽ cảm tình của hắn và Tiểu Tam không tốt sao? Nhưng lúc trước cảm tình của hắn với Thác Bạt Hiên Ảnh xem ra cũng đâu có tệ.

“Cho dù là huynh đệ của ta cũng không được nhìn thấy ngươi lỏa thể!” Vân Mị rầu rĩ nói, rồi như nghĩ đến cái gì, lập tức bổ sung thêm, “Triệu Đại Ngưu ta cảnh cáo ngươi! Ngoại trừ ta, ai cũng không được thấy ngươi lỏa thể!”

Vân Mị này nói chuyện kiểu gì vậy! Triệu Đại Ngưu thật là vừa thẹn vừa giận, lỏa thể cái gì, cũng chỉ là một cái lưng thôi mà! Hơn nữa mọi người đều là nam nhân thì có cái gì mà phải che che dấu dấu chứ!

“Ngươi lại nói cái..... Ô ” Triệu Đại Ngưu kháng nghị nâng người dậy, lập tức tấm lưng bởi vì bị y kích động mà miệng vết thương lại rỉ máu.

“Đừng nhúc nhích!” Vân Mị nhìn lưng của Triệu Đại Ngưu lại bắt đầu đổ máu, dùng ống tay áo lau mồ hôi vì đau đớn mà toát ra trên người Triệu Đại Ngưu, “Rất đau ư? Ta sẽ dùng mê dược để ngươi thiếp đi, như vậy ngươi sẽ không đau nữa.”

Vừa nói xong, Triệu Đại Ngưu ngửi thấy một mùi hương, cái mùi mà y vô cùng quen thuộc này! Quả nhiên là trong nháy mắt y hít một hơi vào thì lập tức ngắt đi, chìm vào giấc ngủ.

Cho dù Triệu Đại Ngưu đã hôn mê, động tác của Vân Mị vẫn vô cùng dịu dàng, rất sợ để cho Triệu Đại Ngưu cảm thấy dù chỉ là chút đau đớn. Thận trọng sửa sang nơi miệng vết thương của y, hiện giờ thời tiết nóng bức vẫn không thể băng bó được, hắn chỉ bôi chút dược lên miệng vết thương, nhẹ nhàng sờ lên hàng lông mày dù đang trầm ngủ nhưng vẫn vì đau đớn mà nhăn lại của Triệu Đại Ngưu. Nhìn khuôn mặt kia một lúc lâu, hắn thở dài một hơi, đứng dậy ra ngoài, trông Tiểu Tam ở ngoài thật lo lắng mà bước tới bước lui. Khuôn mặt hắn lạnh lùng, hừ một tiếng, cũng không thèm tiếp đón Tiểu Tam, ngoảnh mông ngồi xuống.

“A Nhị! Huynh ra rồi!” Tiểu Tam thấy Vân Mị đi ra, sắc mặt sáng ngời, nhưng xem cái mặt của Vân Mị, cậu sợ hãi cẩn thận hỏi, “Nhị tẩu không có chuyện gì chứ?”

“Hừ! Không chết!” Vân Mị hừ lạnh.

Tiểu Tam liếc về phía căn phòng bị cánh cửa che lại, cân nhắc làm sao để Triệu Đại Ngưu giúp mình, nói với Vân Mị: “Nhị tẩu không có việc gì thì thật tốt quá! Để đệ vào xem đại tẩu.”

“Hừ! Y đang ngủ!” Vân Mị sao lại không rõ tâm tư của huynh đệ mình, lập tức ngăn cản hành động muốn vào phòng quấy rầy Triệu Đại Ngưu nghỉ ngơi của Tiểu Tam. Nhìn mặt trời bên ngoài, có lẽ đến giờ chuẩn bị đồ ăn buổi chiều cho nhi tử rồi, hắn không để ý đến sự tồn tại của Tiểu Tam nữa mà đi đến phòng bếp. Tiểu Tam dĩ nhiên đi theo sau hắn, dốc sức bày ra vẻ mặt đáng thương, nhưng tựa hồ khuôn mặt này không có tác dụng mấy với Vân Mị.

“A Nhị..... Mạng người quan trọng.....” Tiểu Tam tội nghiệp giữ chặt tay áo của Vân Mị, cậu hiện giờ thật sự rất gấp, vạn nhất Tô Như Ngọc xảy ra bất trắc gì, Bắc Dã Sưởng kia..... Cậu thật sự sợ Bắc Dã Sưởng sẽ nghĩ quẩn trong lòng.....

“Buông ra! Ta muốn chuẩn bị đồ ăn cho nhi tử ta!” Vân Mị không khách khí giật khỏi tay Tiểu Tam, tiếp tục bỏ qua cậu, khiến Tiểu Tam càng thêm lo lắng. “A Nhị, đừng như vậy! Coi như đệ cầu huynh!”

42. Chương 42

Vân Mị tiếp tục động tác trên tay mình, hoàn toàn không đáp lại Tiểu Tam. Bên này hắn đang chậm rãi đun nấu này nọ, mà Tiểu Tam bên kia đã gấp đến xoay vòng vòng, trong lòng tuy rằng đã thầm mắng Vân Mị không biết bao nhiêu lần, nhưng ở ngoài mặt lại không dám biểu hiện ra. Ai mà không biết tính tình A Nhị thối đến thế nào, vạn nhất đắc tội hắn khiến hắn hạ độc Bắc Dã Sưởng đến nửa sống nửa chết, cậu biết chạy đi đâu kêu oan.....

Thấy Vân Mị đã nấu xong thứ gì đó, lại mang vào phòng trong, cậu gắt gao theo sát phía sau, chỉ thấy Vân Mị thập phần kiên nhẫn ngồi một chỗ chờ hai người một lớn một nhỏ đang ngủ.

Vân Mị đặt chén *mễ hồ** nóng hổi sang một bên, trộm xem hai người đang ngọt ngào ngủ trên giường, đường cong trên mặt cũng trở nên nhu hòa, bớt đi vài phần mỉa mai hoặc lại thêm vào một chút bình thản. Mà nhìn Vân Mị như vậy so với bất cứ lúc nào cũng đều đoạt đi ánh mắt của người khác hơn nhiều, ngay cả Tiểu Tam bình thường đã sớm quen với cái khuôn mặt này khi nhìn hắn như vậy cũng có chút thất thần. A Nhị thay đổi rồi! Nhưng mà bây giờ không phải là lúc nghiên cứu vấn đề Vân Mị thay đổi, phía kia còn có mạng người đang chờ cứu đó! “A Nhị.....” Giọng nói của Tiểu Tam đã mang theo tiếng nức nở, như thể nếu cứ tiếp tục như thế này cậu sẽ thật sự khóc lên.

**đại loại là cháo loãng*

Nhưng Vân Mị lại vô cảm liếc nhìn cậu một cái, làm một động tác cầm nói, lại đẩy Tiểu Tam ra khỏi cửa, rồi mới cảnh cáo nói: “Đệ còn dám vào trong nhìn Triệu Đại Ngưu nhà ta, ta khiến cái tên đệ gọi là Bắc Dã Sưởng kia sống không bằng chết!”

Ai muốn nhìn Triệu Đại Ngưu nhà ngươi chứ! Tiểu Tam thấy Vân Mị xoay người vào nhà, ủy khuất đầy mình nhưng lại không dám lộ mồm. A Nhị này nói được thì làm được, một chút tình huynh đệ cũng không nể mặt, trừ khi A Đại ở đây..... Ô..... Nếu A Đại bây giờ có thể xuất hiện giúp cậu thì quá tốt rồi!

Vân Mị xoay người vào phòng, nhìn thấy nhi tử có dấu hiệu tỉnh lại, hẩn nhẹ nhàng ôm lấy hài tử, xem nó đã hoàn toàn thức dậy, lực độ vừa phải vuốt lên lưng nó, sợ nó lúc tỉnh tỉnh không tốt khóc lớn lên đánh thức Triệu Đại Ngưu. Vừa lòng nhìn đứa bé không có dấu hiệu phát giận, hẩn lại kiểm tra độ nóng của mề hồ, cảm giác độ ấm vừa đủ, rồi một tay ôm hài tử một tay cầm chén mề hồ bắt đầu đút cho nó.

Khi Triệu Đại Ngưu tỉnh lại, thứ đầu tiên y nhìn thấy chính là một bức tranh như vậy: ánh sáng hoàng hôn thật nhu hòa trải dài trên người Vân Mị, khiến cả người hẩn chìm trong quang sáng, càng thêm vài phần cảm giác huyền ảo, hẩn đang khẽ đổ dành một hài tử, vẻ nhu hòa và sự tự hào trên khuôn mặt kia khiến người ta phải đui mù mắt. Vân Mị như vậy càng thêm mê hoặc động lòng người hơn so với vẻ lạnh lùng bình thường của hẩn (*thỉnh mọi người search hình Đức mẹ Maria bằng Chúa Jesu để biết thêm hình ảnh chi tiết*). Triệu Đại Ngưu cảm thấy tim mình đang mãnh liệt đập loạn xạ, điều chỉnh trái tim không an phận và xúc động đang lao ra khỏi ngực, nhìn thấy Vân Mị đang ôm hài tử đi đến phía mình, y đột nhiên không dám nhìn thẳng vào Vân Mị, chỉ có thể quay lại chôn đầu vào gối.

“Ngươi tỉnh lại rồi, có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?” Thấy Triệu Đại Ngưu tỉnh lại, Vân Mị đứng dậy quan tâm hỏi. Nhìn thấy mắt Triệu Đại Ngưu đang nhắm chặt còn tưởng là vết thương của y lại đau, kỳ quái, chẳng lẽ được của hẩn không hiệu quả? Buông hài tử ra, hẩn tỉ mỉ kiểm tra vết thương của Triệu Đại Ngưu, bàn tay lạnh lẽo chạm lên cái lưng nóng bỏng của y, cả người y lập tức run rẩy, nhảy bật dậy, buột miệng nói: “Ngươi làm cái gì!”

“Kiểm tra vết thương cho ngươi.” Vân Mị khó hiểu nhìn phản ứng kịch liệt của Triệu Đại Ngưu, vừa rồi hẩn cũng không có làm chuyện gì khác, y phản ứng như vậy là sao?

“Ta..... Thương thế của ta đã tốt rồi.....” Trên mặt Triệu Đại Ngưu hiện lên hai rặng mây đỏ, Vân Mị chỉ vừa mới đụng chạm thôi đã làm y nảy sinh tà niệm. Y rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Quả thực là không nên..... Mà nói lại, y thuật của Vân Mị quả nhiên rất cao cường, lưng của y đã hoàn toàn không đau nữa, cảm giác như không hề nhận ra được nơi đó vừa mới bị thương.

“Để ta xem xem.” Vân Mị cố chấp phải kiểm tra lưng y, xoay người y lại, đôi tay bóng loáng kia từng chút từng chút mơn trớn trên làn da của Triệu Đại Ngưu, xúc cảm mát lạnh khiến Triệu Đại Ngưu không nhịn được run rẩy, cái lưng bất giác đổ về phía Vân Mị, càng muốn nhiều cảm xúc hơn.....

“Ân.....” Đột nhiên nghe thấy mình vô tình phát ra tiếng rên rĩ khiến người khác phát thẹn kia, Triệu Đại Ngưu đẩy Vân Mị ra, lập tức nhảy dựng lên cách xa Vân Mị một trượng.

“Triệu Đại Ngưu, ngươi xảy ra chuyện gì vậy?” Vân Mị ù ù cạc cạc, trâu ngược này lại làm cái trò gì vậy?!

“Vết thương của ta đã hoàn toàn khỏi rồi, không cần nhìn!” Mặt Triệu Đại Ngưu càng thêm đỏ, vội vàng nói, cũng không thể nói với Vân Mị vì hẩn vuốt ve mà thấy thật thoải mái, thậm chí..... thậm chí dục vọng phía dưới đều có dấu hiệu bắt đầu phát cứng rồi.....

“Nhị tẩu Nhị tẩu, tẩu tỉnh rồi sao? Van cầu tẩu, giúp đệ khuyên A Nhị, đệ đang đợi huynh ấy giúp cứu người a!” Tiểu Tam ở bên ngoài vẫn luôn chú ý đến động tĩnh bên trong, nghe thấy âm thanh nói chuyện của Triệu Đại Ngưu lập tức cuống quýt kêu lên.

43. Chương 43

Nghe thấy giọng nói của Tiểu Tam, phản ứng của hai người đương nhiên là bất đồng, Vân Mị thật sự buồn bực, Tiểu Tam này thật sự là không thể tha được mà, Triệu Đại Ngưu của hắn thương thể còn chưa đường tốt đâu, hừ! Triệu Đại Ngưu nhà hắn so với cái tên Bắc Dã Sưởng nhỏ bé đáng vứt đi kia còn trân quý hơn nhiều đó!

Mà Triệu Đại Ngưu vì che dấu sự ngượng ngùng của mình, cũng không so đo với xưng hô của Tiểu Tam, cuống quýt chạy ra nói: “Huynh đệ của Vân Mị, đệ có chuyện gì quan trọng không?”

“Nó thì có chuyện gì chứ!” Vân Mị đi theo phía sau, tức giận nói: “Còn không phải là vì cái tên gì đó dám đả thương người, Bắc Dã Sưởng!”

Nói đến Bắc Dã Sưởng, Triệu Đại Ngưu nhớ đến Lôi Vân Dao của mình bị lấy đi, vừa mới bị Vân Mị làm phiền nên không nhớ đến, thật sự là hổ thẹn! Cư nhiên chuyện Lôi Vân Dao y lại không quan tâm đến, bây giờ y nhất định phải lấy lại Lôi Vân Dao! “Huynh đệ của Vân Mị, đệ có biết Bắc Dã Sưởng ở đâu không? Người đó cầm Lôi Vân Dao của ta, ta muốn lấy về!”

“Cái gì? Tẩu nói hắn lấy được Lôi Vân Dao?” Tiểu Tam kinh ngạc hỏi, khó trách ở nơi này của Vân Mị cũng không nhìn thấy Bắc Dã Sưởng, chỉ là bí mật của Lôi Vân Dao cậu cũng không biết rõ lắm, mà Bắc Dã Sưởng này đi đâu thì cậu cũng không rõ..... Nhưng nếu Bắc Dã Sưởng rời đi ngay như thế thì có lẽ hắn đã tìm được cách cứu Tô Như Ngọc rồi, không bao giờ... cần cậu nữa, xem ra duyên phận giữa cậu và Bắc Dã Sưởng thật sự đã chấm dứt..... Tiểu Tam lập tức trở nên cực kỳ mất mát.

Vân Mị nhú mày, tên Bắc Dã Sưởng này chẳng phải khinh người quá đáng sao, chẳng những đả thương Triệu Đại Ngưu của hắn, lại còn đoạt lấy cái gì đó của Triệu Đại Ngưu nhà hắn, nói thể nào hắn cũng phải trút giận cho Triệu Đại Ngưu, hắn do dự không biết có nên giúp đỡ Tiểu Tam không. “Tiểu Tam, đệ biết Bắc Dã Sưởng kia đi đâu không?”

Tiểu Tam cũng rất muốn biết Bắc Dã Sưởng đang ở nơi nào, cậu nhìn sang Triệu Đại Ngưu chờ mong hỏi: “Nhị tẩu, tẩu có biết Lôi Vân Dao có bí mật gì không?”

“Ta tên là Triệu Đại Ngưu, đệ có thể gọi ta là Đại Ngưu.....” Triệu Đại Ngưu vẫn vì xưng hô của Tiểu Tam mà cảm thấy không được tự nhiên, nặng nề mà nói: “Bí mật của Lôi Vân Dao?” Trước khi lâm chung, sư phụ cũng không nói cho y biết Lôi Vân Dao có bí mật gì, Bắc Dã Sưởng muốn đoạt Lôi Vân Dao của y, y cũng chẳng hiểu vì sao cả. Tuy đó là một thanh đao tốt khó gặp, nhưng Cẩm Hổ Bảo của Bắc Dã Sưởng chẳng phải là một *chú kiếm** nổi tiếng sao, tại sao nhất định phải đoạt Lôi Vân Dao của y?

**nơi chuyên đúc kiếm*

Ánh mắt của Tiểu Tam liệng vòng giữa Triệu Đại Ngưu và Vân Mị, ít nhiều nhận ra được cái gì đó, đổi cách nói: “Triệu đại ca, huynh giúp đệ khuyên nhủ A Nhị, mệnh của Bắc Dã phu nhân đang rất nguy kịch!” Cậu không biết bí mật của Lôi Vân Dao có thể cứu được Tô Như Ngọc hay không, nhưng vẫn nên nhờ Vân Mị giúp thì yên tâm hơn, nếu Tô Như Ngọc có gì đó bất trắc, Bắc Dã Sưởng cũng có thể sẽ..... Tiểu Tam cười khổ, mối tình đầu này của cậu sợ là không có kết quả.....

“Đệ lo cái gì?” Vân Mị quăng cho Tiểu Tam một ánh mắt vạch trần, huynh đệ này của hắn bình thường thì rất thông minh, sao lúc này lại trở nên đần độn như thế này? “Nữ nhân kia chết mới tốt, không phải đệ rất thích Bắc Dã Sưởng kia sao?”

Triệu Đại Ngưu nhú mày, Vân Mị này thật đúng là coi mạng người như cỏ rác, y không chịu được mở miệng nói: “Sao người có thể nói như vậy? Nói gì đi nữa đó cũng là một mạng người, cứu một mạng người như xây bảy tầng tháp.”

Tiểu Tam ở bên cạnh phụ họa nói: “A Nhị, Triệu đại ca cũng nói như vậy, huynh tốt xấu gì cũng nên giúp đỡ, cứ coi như là giúp đệ đệ một lần.” Tuy rằng cậu rất thích Bắc Dã Sưởng, nhưng lúc này Bắc Dã Sưởng và Tô Như Ngọc đã không còn chỗ để cậu bước chân vào.....

Triệu Đại Ngưu nhìn Tiểu Tam, thật không nhận ra được, vị huynh đệ này vậy mà còn thiện lương hơn Vân Mị, thật sự không thể ngờ được rằng cậu và Vân Mị là huynh đệ. Dù sao thì y cũng cần lấy lại Lôi Vân Dao, y cũng nên đi cùng cậu một chuyến! “Tiểu Tam huynh đệ đúng không? Ta sẽ đi tìm Bắc Dã bảo chủ với đệ!”

Vân Mị ngây người, thấy Triệu Đại Ngưu nói thật lập tức giữ chặt y lại, kiên quyết nói: “Người đi xem nào nhiệt cái gì! Tô Như Ngọc gì gì kia trúng là kịch độc, người đi cũng chẳng xài được gì! Người cứ ở nhà chăm hài tử cho ta! Tiểu Tam, đi thôi!”

“Nhưng mà Lôi Vân Dao của ta.....” Triệu Đại Ngưu không phản ứng kịp, ngây người dõi theo Vân Mị rời đi cùng Tiểu Tam, chỉ nghe thấy Vân Mị không quay đầu lại nói: “Ta sẽ lấy lại cho người!”

Triệu Đại Ngưu hoàn toàn vô pháp phản ứng nhìn theo bóng dáng hai người đi càng lúc càng xa. Không phải lúc này Vân Mị còn từ chối sao? Sao hắn lại thay đổi nhanh như vậy?

44. Chương 44

Khiến Triệu Đại Ngưu thật không ngờ là, tuy Vân Mị chỉ mới đi được vài ngày nhưng trong lòng y lại bắt đầu cảm thấy bất an lo lắng, y cũng không biết mình bị làm sao.....

Vân Mị này cũng thật là, cũng đã ba ngày rồi, hài tử cũng sắp đến ngày đầy tháng, sao hắn còn chưa trở

về?

Triệu Đại Ngưu vừa dỗ đứa bé vừa nhìn ra ngoài cửa, ngày mai chính là ngày đầy tháng của hài tử, còn chưa đặt tên tự cho nó, cho dù trong nhà vắng vẻ không có người nào, nhưng y muốn chuẩn bị cho nó một món trang sức cầu bình an nào đó.

Triệu Đại Ngưu nghĩ nếu Vân Mị trở về, ngày mai nên chuẩn bị ngày đầy tháng cho hài tử như thế nào đây, rồi còn việc đặt tên cho nó. Nói đến đặt tên, y lại cảm thấy đau đầu, hai ngày nay y luôn tự hỏi nên đặt tên gì cho hài tử, nhưng mà y lại không có văn hóa gì, chỉ biết được vài chữ đầu đại, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được cái tên nào hay cả, kết quả vẫn nên gọi Vân gì đó thì hơn.....

Triệu Đại Ngưu thở dài, vẫn nên chờ Vân Mị trở về đặt tên cho hài tử thôi, lại nhìn đứa bé đang ngủ trong lòng, không khỏi cảm thấy say mê. Tiểu gia khóa này thật sự càng lúc càng giống hệt Vân Mị, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng nộn nộn không khỏi khiến người ta muốn cắn lên một cái, mà cái tính tình không tốt của nó cũng giống hệt như Vân Mị!

Lúc trước nhìn thấy Vân Mị dỗ nó phục phục thiếp thiếp, còn tưởng là nó dễ tính lắm, nhưng hai ngày nay y một mình một người chăm nó mới biết tiểu gia khóa này cùng với cha nó đều chung một cái tính tình, thật sự khó hầu hạ, y nấu cái gì nó ăn một miếng lại nhổ ra một miếng, thật vất vả mới cho nó ăn xong. Mà ăn cơm vẫn chỉ là vấn đề nhỏ nhất, đau đầu nhất chính là vào lúc buổi tối, tiểu gia khóa này thật đánh Vân Mị, không có Vân Mị bên cạnh thì không ngừng khóc, khi y ôm nó vào lòng thì mới tốt hơn được một chút, nhưng chỉ cần buông nó ra, ngay lập tức nó sẽ khóc không ngừng. Thành ra buổi tối y chỉ có thể ôm hài tử đi ngủ, mà y lại sợ lúc mình đang ngủ lại đè lên nó, nên hai ngày nay vẫn chưa ngủ được chút nào, tinh thần cũng chẳng tốt hơn được.

Có lẽ Vân Mị nên sớm trở về một chút thì tốt hơn.....

“Nhị tẩu!” Nghe được giọng nói quen thuộc, Triệu Đại Ngưu kinh hỉ ngẩng đầu nhìn về phía cửa, nhưng hình ảnh y nhìn thấy lại khiến trái tim y ngừng đập, mà thật lâu sau này khi nhớ lại y vẫn còn thấy sợ hãi

Thần sắc Tiểu Tam cực kỳ mệt mỏi, một tay cậu dẫn theo Bắc Dã Sưởng tựa hồ có hơi si ngốc, mà một tay kia đang ôm lấy Vân Mị cả người toàn máu! Bộ bạch y của Vân Mị đã nhiễm một màu đỏ, trên mặt hắn không có một tia huyết sắc nào, mà ngay cả đôi môi kia cũng bị tẩy trắng, mắt phượng xinh đẹp hữu thần gắt gao nhắm chặt lại, giống như đang phải thừa nhận một thống khổ cực đại! Mà càng đáng sợ hơn chính là, dòng máu đỏ tươi từ trong cơ thể theo ngón tay thon dài của hắn tích tụ ra ngoài, tạo nên ở bên dưới hắn một vùng máu!

Chuyện này rốt cuộc là sao!!

Trong đầu Triệu Đại Ngưu trống rỗng, hoàn toàn không nghĩ ngợi được bất cứ chuyện gì, hai tay bắt giắc siết lại, sức lực lớn đến nỗi chính y không nhận ra được, mãi cho đến khi hài tử trong lòng bị y siết đến phát đau mà bưng tỉnh phát ra tiếng khóc, y mới giật mình tỉnh lại!

Y quay đầu hít một hơi thật sâu, rồi mới dám quay lại nhìn về phía Vân Mị, nhưng cả thân thể ngập chìm trong máu của hắn khiến ruột gan y đứt ra từng khúc, y ngạt thở không nghĩ được gì. Sải bước tiến đến, xách cổ áo của Tiểu Tam lên, phần nộ hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Nhị tẩu, thực xin lỗi.....” Tiểu Tam áy náy nói. Cậu và Vân Mị một đường chạy đến Cầm Hồ Bảo, cũng không thấy Bắc Dã Sưởng đâu. Cậu tự hỏi, cảm thấy Bắc Dã Sưởng có thể đã đến *kiếm trùng** của Bắc Dã gia, bọn họ nhanh chóng đến kiếm trùng, quả nhiên tìm được Bắc Dã Sưởng ở đó, cũng biết được bí mật của Lô Vân Dao, chỉ là thật không ngờ Tô Như Ngọc vẫn chết..... Mà cậu vì ngăn cản Bắc Dã Sưởng tự tử xông vào kết giới của kiếm trùng, không ngờ rằng kết giới kia và yêu khí của cậu bài xích lẫn nhau, nếu không phải A Nhị đúng lúc ra tay cứu giúp, chỉ sợ bây giờ cậu và Bắc Dã Sưởng đang trên đường đến Hoàng Tuyền! Nhưng A Nhị lại vì vậy mà bị trọng thương.....

*kiếm: thanh gươm, thanh kiếm; trùng: mộ phần

Tiểu Tam thập phần xin lỗi nhìn Triệu Đại Ngưu, cậu thật sự không ngờ được rằng A Nhị vì mình mà chịu thương nặng như vậy.....

Cả người Triệu Đại Ngưu lâm vào trong phần nộ và sợ hãi, vừa nghĩ đến việc Vân Mị có thể sẽ chết, y ngay cả ý định muốn giết người cũng nảy sinh! Cho đến khi hài tử trong lòng lại khóc, y mới hơi bình tĩnh lại, nhưng nhìn đến huyết khẩu trước ngực Vân Mị, y chỉ cảm thấy trái tim như bị ai đó khoét ra!

45. Chương 45

“Tại sao không đưa hắn đến chỗ đại phu?” Triệu Đại Ngưu phần nộ gầm lên, run rẩy vuốt ve khuôn mặt càng ngày càng lạnh lẽo của Vân Mị. Vân Mị..... Vân Mị hắn sẽ không chết như thế này chứ?!

Không muốn y không muốn!

Nỗi sợ hãi khi Vân Mị chết đi như tảng đá tàn nhẫn đập vào đầu y, càng ngày càng nặng, mãi đến khi y không thể hô hấp, chỉ có thể dựa tựa lên vách tường, khiến trên đó lưu lại một quyền ấn thật sâu, lưu giữ toàn bộ nỗi uất ức tích tụ trong lòng y. Biến cố này quá đột ngột! Y thậm chí hoàn toàn không có một chút chuẩn bị nào, khiến y bị kích động không trở tay kịp, tuyệt nhiên không để ý đến các loại hỗn độn bên trong thâm tâm!

Tiểu Tam cõi lòng đầy áy náy nhìn Triệu Đại Ngưu nói: “Nhị tẩu, thật sự rất xin lỗi, đại phu bình thường không thể cứu được A Nhị, lúc này đệ đã đưa huynh ấy đến chỗ đại phu tốt nhất thành Lạc Dương, nhưng mà được rắc lên đều bị máu chảy trôi đi, vốn không ngừng lại được, hơn nữa hiện giờ thời tiết nóng bức, nếu dùng băng gạc băng bó sẽ làm miệng vết thương bị hư thối, càng thêm nguy hiểm! Tẩu trước hết đến thư phòng A Nhị xem có dược nào có thể cầm máu được không, đệ sẽ nhanh chóng trở về Hắc Sơn tìm đại trưởng lão!” Cũng không thể trách toàn bộ đại phu, dù sao trên người A Nhị cũng có nửa huyết thống của yêu tộc, vết thương lại do kiếm khí của kết giới gây ra, đại phu bình thường vốn không thể có cách nào chữa được, hy vọng duy nhất bây giờ chính là Huyền Khanh!

“Sao ngươi không nói sớm!” Nghe Tiểu Tam nói như vậy, Triệu Đại Ngưu lập tức xông ra ngoài.

Tiểu Tam nhìn thân hình nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài cửa Triệu Đại Ngưu, lại quay đầu nhìn về phía Vân Mị vẫn đang nhắm chặt mắt nằm trên giường, rồi nhìn Bắc Dã Sưởng vì cậu hành pháp mà trở nên si ngốc bên cạnh, trong lòng không khỏi muôn phần cảm thán, nếu có một ngày Bắc Dã Sưởng cũng có thể lo lắng cho mình giống như Triệu Đại Ngưu lo lắng cho Vân Mị, nói cậu đổ máu bao nhiêu cậu cũng nguyện ý!

Cậu tiến lên cầm lấy tay Vân Mị, truyền một ít yêu lực sang cho hắn, có thể tạm thời bảo vệ tim mạch cho hắn. Lại nhìn Vân Mị và Bắc Dã Sưởng, rồi niệm vài tiếng khiến Bắc Dã Sưởng tiếp tục si ngốc, sau đó mới thẳng tiến đến Hắc Sơn, hy vọng cậu có thể tìm được đại trưởng lão Huyền Khanh trước khi Vân Mị xảy ra chuyện gì!

Đến khi Triệu Đại Ngưu cầm theo mấy bình chai lọ trở về, Tiểu Tam đã đi rồi, mà y cũng không chú ý đến, cũng không để ý đến Bắc Dã Sưởng ngây ngốc bên cạnh, bối rối không biết nên dùng loại bình dược nào, luống cuống tay chân lục lọi đồng bình nhỏ rực rỡ muôn màu.

Trong hỗn loạn, y vô ý phát tay một cái, mấy cái chai đủ loại kiểu dáng va chạm lẫn lộn rơi trên mặt đất. Y kích động đón lấy mấy cái chai, nếu là bình thường thì với võ công của y tiếp được toàn bộ mấy cái lọ này cũng không có vấn đề gì, nhưng hiện tại lòng y thật sự rất rối loạn, mò mẫm lung tung cũng tiếp được ba cái chai, mấy cái lọ còn lại đều lần lượt rớt trên mặt đất, chợt nghe thấy tiếng “Loảng xoảng” từng cái từng cái lần lượt vỡ nát!

Làm sao đây! Triệu Đại Ngưu nhìn ba cái bình còn sót lại trong tay, đột nhiên trước mắt y sáng ngời! Nhìn thấy trên một trong ba chai dán hai chữ “Cầm máu”, y lập tức vui sướng, thật may mà không để rớt chiếc bình này! Y hoang mang rối loạn mở nắp bình ra, nhưng vì tay quá run rẩy mà một lượng lớn thuốc rơi trên giường và trên đất. Đau lòng nhìn phần dược bị đổ ra, y thật sự là tay chân vụng về mà!

“Ồ.....” Triệu Đại Ngưu bồi được lên khiến Vân Mị mơ hồ phát ra một tiếng rên rỉ, tim Triệu Đại Ngưu kịch liệt nhảy lên, cuống quýt nhìn hắn, chỉ thấy hàng lông mày nhỏ mảnh gắt gao nhăn lại, vẻ mặt tựa hồ rất thống khổ, Triệu Đại Ngưu sợ hãi nhanh chóng kiểm tra vết thương của hắn, sợ miệng vết thương chuyển biến xấu đi, cẩn thận xem xét, dược này quả thật có chút hiệu quả, lượng máu chảy ra từ miệng vết thương của Vân Mị đã bắt đầu giảm bớt.

Tâm trạng của Triệu Đại Ngưu trở nên ổn định hơn, đột nhiên y dùng lực vỗ mạnh vào đầu mình. Sao y lại ngốc thế này! Đáng lẽ ra nên điểm huyết đạo cầm máu cho Vân Mị trước! Hại Vân Mị phải chảy nhiều máu như vậy! Thật là ngốc chết được! Khó trách Vân Mị luôn gọi y là “Trâu ngốc”!

Nhìn khuôn mặt hiện giờ dị thường khiến người ta đau lòng, Triệu Đại Ngưu không nhẫn được đưa tay phủ lên hàng lông mày cao cao gồ ra của hắn, như là muốn an ủi đau đớn của hắn. Ngón tay thô ráp cảm nhận được làn da nhẵn nhụi kia, y đến giờ cũng không nghĩ được rằng Vân Mị cũng có một khuôn mặt yếu ớt như thế này, khiến người ta ngoại trừ đau lòng vẫn chỉ là đau lòng.....

Nhìn Vân Mị như vậy, Triệu Đại Ngưu lại hơi ngơ ngẩn..... Mãi đến khi hài tử bên cạnh bắt đầu khóc, y mới giật mình tỉnh lại, đưa tay ôm lấy đứa bé dỗ dành, lại không bỏ qua Vân Mị đang chìm trong hôn mê. Thấy miệng vết thương đã không còn chảy máu nữa, thở dài nhìn đồng chai lọ vỡ nát trên

đất, y làm bể nhiều bình dưng của Vân Mị như vậy, không biết khi hấn tỉnh lại sẽ cảm thấy như thế nào, nhất định sẽ rất tức giận rồi.....

Vân Mị a Vân Mị, người mau tỉnh lại a.....

46. Chương 46

Một ngày sau, Tiểu Tam dẫn theo một nữ nhân xuất hiện trước mặt Triệu Đại Ngưu. Trên người nữ nhân này có một cổ tiên khí tự nhiên, cảm giác tựa như lúc trước y nhìn thấy Thác Bạt Hiên Ảnh. Nữ nhân này chính là Huyền Khanh, đại trưởng lão của bộ tộc Sơn Mị.

Triệu Đại Ngưu vừa nhìn thấy nàng, lập tức quỳ xuống, thành kính nói: “Cầu xin người hãy cứu Vân Mị!”

Huyền Khanh mỉm cười nâng y dậy, an ủi nói: “Người yên tâm, A Nhị sẽ không có việc gì.” Nàng lại quay đầu nói với Tiểu Tam: “Tiểu Tam, người thật sự quyết định như vậy sao? Phải biết rằng sớm hay muộn người này sẽ có ngày tỉnh lại, Khổng Tâm Thuật của người nếu trường kỳ sử dụng đối với một người, lực không chế sẽ càng ngày càng yếu. Người không sợ khi người đó tỉnh lại sẽ hận người sao?”

Tiểu Tam im lặng nhìn Bắc Dã Sưởng đang si ngốc bên cạnh, cuối cùng kiên định nói với Huyền Khanh: “Đúng vậy, đại trưởng lão, con đã quyết định! Cho dù tương lai y có hận con.....” Tiểu Tam nói rồi lại chăm chú nhìn Bắc Dã Sưởng, trong mắt chứa đầy thâm tình, sau đó nói: “Chỉ cần một lần có được y, dù chết trên tay y con cũng nguyện ý!”

Huyền Khanh gật đầu, nói với Tiểu Tam: “Người mang y đi đi.”

Sau khi Tiểu Tam và Bắc Dã Sưởng rời đi, nàng một mình đối mặt với Triệu Đại Ngưu, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Triệu Đại Ngưu, ngang cười cười, phong khinh vân đạm nói: “Không cần lo lắng.”

Triệu Đại Ngưu sững sờ. Sao lại không cần lo lắng?! Cứu người như cứu hỏa! Thấy hơi thở của Vân Mị càng lúc càng yếu, nếu không tận dụng thời gian, vạn nhất..... vạn nhất..... Y thật không muốn nghĩ đến chữ ‘vạn nhất’ này!

Huyền Khanh bất chấp sự cấp bách của y, nhàn nhã ngồi xuống giường, cũng không liếc nhìn đến Vân Mị đang hôn mê đến một cái, ôm lấy tiểu oa nhi mới vừa đủ tháng chơi đùa. Đứa bé kia có vẻ rất hợp với Huyền Khanh, nàng vừa ôm lấy nó đã nhếch miệng nở nụ cười, Huyền Khanh cũng cười theo nó, quay đầu lại hỏi Triệu Đại Ngưu: “Hài tử này thật đáng yêu, đã đặt tên chưa?”

Triệu Đại Ngưu sững sờ, không nghĩ được gì, thành thật trả lời: “Không..... Còn chưa có.....” Nôn nóng nhìn Vân Mị đang nhắm chặt mắt trên giường, y không khỏi thúc giục Huyền Khanh: “Đại..... Đại trưởng lão! Cầu ngài mau cứu Vân Mị! Không thể kéo dài hơn nữa!”

Huyền Khanh buồn cười nhìn Triệu Đại Ngưu, thỉnh thoảng xuất ra một câu: “Chắc người là bị A Nhị chộp đến để sinh hài tử ha.” Nàng quá hiểu Vân Mị rồi mà, đứa trẻ này một khi đã thích người nào là nhất sương tình nguyện bắt buộc người ta, năng lực biểu đạt lại kém không thể dễ dàng ái nhân, dù có là ôn nhu cũng khiến người ta không hề có cảm giác ôn nhu, lúc trước lại còn chẳng chịu học công phu trên giường đến nơi đến chốn, phỏng chừng lần đầu tiên nhất định khiến người ta chết đi sống lại. Nàng tuyệt đối không tin là Triệu Đại Ngưu này tự nguyện theo hấn.

Triệu Đại Ngưu thật không ngờ Huyền Khanh sẽ đột ngột hỏi như vậy, chỉ biết ngơ ngác gật đầu, nhưng chuyện này thì có liên quan gì với việc cứu Vân Mị?

Nụ cười trên mặt Huyền Khanh càng sáng lạn, đặt đứa bé qua một bên, lấy tay cào miệng vết thương của Vân Mị ra, lập tức khiến ngũ quan của Vân Mị đang hôn mê nhả lại một chỗ. Tim của Triệu Đại Ngưu nghẹn lại, đột ngột tiến lên đẩy Huyền Khanh ra, giống như gà mái đang bảo vệ gà con bày ra tư thế phòng vệ, hét lớn với Huyền Khanh: “Ngài làm cái gì vậy!” Nữ nhân này thật sự là đến cứu Vân Mị sao?!

Huyền Khanh như không thấy việc gì tiếp tục cười cười, trước sau vẫn nhàn nhả như thường, trông mắt giả hoạt đảo quanh, lại hỏi Triệu Đại Ngưu: “Người lo lắng như vậy làm cái gì? A Nhị chết không phải rất tốt cho người sao? Với tính cách của A Nhị nhất định đã đầu độc người quan trọng nào đó của người rồi, cũng dùng tánh mạng người kia để uy hiếp người, khiến người phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ đi.”

Thật sự không sai chút nào. Triệu Đại Ngưu sững sờ đứng đó, y vậy mà không hề có ý định giết chết Vân Mị? Tại sao..... Tại sao..... Là trên tay hấn còn giữ mệnh của tiểu sư muội! Đúng vậy! Nếu hấn chết, độc trên người tiểu sư muội cũng không thể giải! Cho nên hấn không thể chết được! “Hấn..... Tiểu sư muội của ta còn cần giải được của hấn.....”

Lông mày của Huyền Khanh nhướn lên, là tiểu sư muội nha, xem ra là tình địch của Vân Mị a, có điều Triệu Đại Ngưu này khẳng định Vân Mị không vượt thi thể của tiểu sư muội nhà y ở nơi hoang dã rồi quay lại lừa y sao? Nhưng mà tiểu hài tử A Nhị này cũng thành thật, không đến nỗi nói dối người yêu hấn. “Việc này thì đừng lo, ta có một viên vạn linh đan có thể giải hàng trăm loại độc, cho dù có trúng Hạc Đỉnh Hồng, chỉ cần chưa chết quá lâu, ăn vào rồi có thể khởi tử hồi sinh.”

Triệu Đại Ngưu kinh ngạc nhận lấy đan dược, như vậy xem ra y không cần phải giữ lại Vân Mị nữa, mà y cũng có thể giải thoát rồi, không phải sao? Từ đầu đến cuối Vân Mị cũng chỉ dùng y làm công cụ để sinh hài tử, mà y đường đường là một nam nhi tám thước lại bị bắt phải sinh dục như nữ tử, vũ nhục như vậy, y phải hận Vân Mị mới đúng! Chỉ là..... Chỉ là vừa nghĩ đến việc Vân Mị sẽ chết, y lại cảm thấy tâm đau đến nỗi chết còn dễ chịu hơn, dù là ngày tiểu sư muội xuất giá hay ngày sư phụ qua đời y cũng không đau đớn thế này, đau đến nỗi y muốn lôi trái tim ra, xem thử có phải nó đã bị cắt thành từng mảnh nhỏ rồi hay không!

Nhìn thấy Huyền Khanh xoay người định rời đi, Triệu Đại Ngưu theo bản năng ngăn cản Huyền Khanh lại, luống cuống nói: “Vân Mị..... Vân Mị..... Ngài không phải là đại trưởng lão của Vân Mị sao? Tại sao ngài không cứu hấn?”

47. Chương 47

Huyền Khanh nhẹ nhàng vung tay, quăng toàn bộ thân thể khổng lồ của Triệu Đại Ngưu đi, nàng đột nhiên lạnh mặt nói: “Ai quy định ta nhất định phải cứu hắn? Việc tối trọng yếu của bộ tộc chúng ta là sinh sản ra hậu đại, này hắn đã có hậu, việc hắn sống hay chết thì có cái gì quan trọng?”

“Ngài ngài, sao lại sao lại có thể nói như vậy!” Triệu Đại Ngưu trong lòng như lửa đốt bắt đầu cà lăm. Vị đại trưởng lão này thật quá vô tình! Sao có thể đối xử với Vân Mị như vậy! Đột nhiên y cảm thấy Vân Mị thật đáng thương!

“Sao ta không thể nói như vậy?” Trong bụng Huyền Khanh đã sớm cười đến nội thương, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm trang nói: “Thương tích hiện giờ của hắn thật nghiêm trọng, để cứu hắn thì ta phải lãng phí rất nhiều linh lực, mà hắn đã có hậu đại, vậy thì không sao cả, dù sao người cũng không cam lòng phải sinh hài tử cho hắn lần nữa, vậy đơn giản cứ để hắn chết đi, người cũng sớm được giải thoát.”

“Ai nói ta không cam lòng!” Cả người Triệu Đại Ngưu khí cấp công tâm, hét lớn lên, vừa mới hét xong, chính y lại dần dần đứng yên, tất cả hình ảnh trước mắt y cứ nhiên đều là từng cái nhăn mày khi cười của Vân Mị, tràn ngập trong đầu là nụ cười của Vân Mị, từng cái trợn mắt của Vân Mị, sự ôn nhu ngẫu nhiên của Vân Mị..... Đột nhiên y quay đầu gắt gao trừng mắt nhìn Vân Mị đang nằm trên giường. Tại sao lại như thế này! Y y giống như, giống như đã thích Vân Mị! Điều này sao có thể?!

“Người cam lòng?” Huyền Khanh thật sự không nhận được mà khoé miệng ngoằn ngoèo giương lên, việc cố nén tiếng cười khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng trở nên vặn vẹo nghiêm trọng, nhưng Triệu Đại Ngưu đang chìm trong khiếp sợ hoàn toàn không phát hiện. Nàng nhìn nửa ngày, cuối cùng thuận khí lại, tiếp tục hỏi: “Người xác định người cam lòng? Nói thật, nếu người cam đoan có thể sinh cho A Nhị hai đứa trở lên, ta còn có thể lo lắng mà cứu hắn, nhưng người cũng không cần phải miễn cưỡng, ta cũng biết A Nhị không phải thứ gì tốt.....”

“Ai nói hắn không phải thứ tốt!” Triệu Đại Ngưu quay đầu trừng Huyền Khanh. Vân Mị..... Vân Mị hắn..... đối với y..... Triệu Đại Ngưu đột nhiên quỳ xuống trước mặt Huyền Khanh, nặng nề dập đầu, vừa dập vừa nói: “Đại trưởng lão, van cầu người! Hãy cứu Vân Mị!”

Huyền Khanh một phen nâng y dậy, nói thật ra bắt nạt Triệu Đại Ngưu đáng yêu hàm hậu này khiến tâm nàng có hơi không đành lòng, cuối cùng không nhận được mà tươi cười hiện lên mặt, nàng ho nhẹ một tiếng, nói: “Khụ..... Người không cần cầu ta, nhưng người phải thật rõ ràng, nếu A Nhị sống lại, người phải sinh thêm hài tử cho hắn đấy.”

Trên khuôn mặt màu đồng cổ của Triệu Đại Ngưu hiện lên một mặt màu hồng thật dày, y cố sức gạt đầu, rồi cả cái đầu đều gục xuống trước ngực.

Huyền Khanh vỗ vỗ y, cười quỷ dị nói: “Tốt lắm, vậy ta đây sẽ ra tay cứu hắn.”

Nàng đi lên trước, nhẹ nhàng vung ống tay áo lên, rồi xoay người nói với Triệu Đại Ngưu: “Được rồi, mỗi ngày sau người đều phải cho hắn ăn được này, ăn trên nửa tháng, hắn sẽ tốt lên.”

“Như vậy là xong?” Triệu Đại Ngưu hồ nghi nhìn Huyền Khanh. Đơn giản thế này thôi sao? Sao y lại có cảm giác như vừa bị mắc lừa vậy?

“Ân..... Có điều ngươi phải cho hắn ăn thật tốt loại dược này, hắn mới có thể khỏi hẳn.” Huyền Khanh lại cười ái muội, rồi rút cuộc không nhịn được ngẩng đầu cười to, nhanh như chớp biến mất trước mặt Triệu Đại Ngưu.

Triệu Đại Ngưu trợn mắt há hốc miệng nhìn nơi Huyền Khanh vừa biến mất, sao một người đang tốt lành cư nhiên lại biến mất trước mặt mình như thế? Thật sự là khó có thể tin được! Vẫn cho là thần tiên quỷ quái gì đó không đáng để tin, thật không ngờ chúng thật sự tồn tại! Có điều vào lúc mình mang thai, y nên có giác ngộ chứ! Mà kì quái là những việc xảy ra xung quanh Vân Mị cũng không đủ để khiến y kinh ngạc!

Triệu Đại Ngưu nhớ đến chuyện mà mình đáp ứng với Huyền Khanh, trên mặt lại càng quẫn bách. Triệu Đại Ngưu y luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh, mà lúc này đây..... Nhìn một lớn một nhỏ trên giường, nhìn vẻ mặt lại muốn ngủ của nhi tử, y nhẹ nhàng tiến lên dỗ dành nó. Tựa như Huyền Khanh nói, Vân Mị khi tỉnh lại cũng sẽ bắt buộc y tiếp tục sinh hạ thôi.....

Nói không hề bài xích việc mang thai sinh tử là giả, nhưng để y nhìn thấy Vân Mị cứ như vậy chết trước mặt mình, y thật sự làm không được!

Loạn ma trong lòng tựa hồ càng ngày càng rối loạn, y đặt nhi tử đang ngủ bên cạnh Vân Mị, nhanh chóng lấy được Huyền Khanh cho mình ra đút Vân Mị ăn, nhưng dược vào bên trong miệng hắn lại bị trượt ra ngoài. Thử nhiều lần, Vân Mị trước sau vẫn không nuốt viên dược vào, trong lòng Triệu Đại Ngưu hơi lo lắng, y nhìn viên thuốc liên tục rơi ra từ miệng Vân Mị, lại nhìn Vân Mị, cắn răng ngậm dược hoàn vào miệng rồi cắn vỡ ra, truyền dược hoàn sang miệng Vân Mị.

Nhìn Vân Mị cuối cùng cũng nuốt xong dược, Triệu Đại Ngưu nhẹ nhõm thở dài một hơi, nhẹ chạm lên môi của mình, nghĩ đến đụng chạm vừa rồi với môi của Vân Mị, mặt của y lập tức giống như cục than bị nung đỏ!

48. Chương 48

Vốn nên làm một lễ đầy tháng cho hài tử, nhưng Vân Mị vẫn còn đang hôn mê trên giường, Triệu Đại Ngưu cũng không biết phải làm sao, hình như Vân Mị có để một chút bạc vụn chỗ nào đó, thật không biết thường ngày tiền của Vân Mị là từ đâu đến..... Chắc không phải là đánh cướp được chứ? Có thể lắm! Nhìn hắn mỗi ngày đều chơi bởi lêu lổng, chẳng có sự nghiệp gì! Mà bình thường hắn không có việc gì làm là lại thích hạ độc uy hiếp người khác..... Chờ hắn tỉnh lại không bằng thương lượng với hắn đừng cướp bóc nữa, cùng lắm thì y đi làm mấy việc chân tay cũng có thể nuôi gia đình sống tạm.....

Triệu Đại Ngưu tình tế sờ khuôn mặt xinh đẹp kia, nhẹ nhàng ôm lấy hài tử còn đang ở trong giấc ngủ. Đứa bé này đã đầy tháng rồi vẫn chưa được đặt tên tự, cũng không thể *vô danh vô tính** mà gọi được, không bằng trước tiên đặt cho nó một hú danh, đợi đến khi Vân Mị tỉnh lại thì đặt đại danh cho nó sau. Ân! Cứ như thế đi! Có điều việc cấp bách trước mắt vẫn là mua cho hài tử một cái khóa trường mệnh đã.

**không tên không họ*

Triệu Đại Ngưu ôm lấy hài tử, cầm chút bạc vụn, theo hướng nội thành mà đi. Nơi này là vùng ngoại ô của Lạc Dương, mà Lạc Dương là đại thành, kim điểm nhiều lại tập trung phần lớn các công tượng tay nghề tốt, nơi đầu tiên Triệu Đại Ngưu chọn lựa tất nhiên là Lạc Dương. Trước kia y từng nghe tiểu sư muội nói qua Lạc Dương có một lão điểm đã trăm năm, giá cả phải chăng mà kỹ thuật của các thợ cả lại tốt, hình như gọi là Kim Phượng Lâu gì đó, vậy thì đến đó mua đi.

Nghĩ liền làm, Triệu Đại Ngưu ôm lấy hài tử đứng dậy, thi triển khinh công đi đến thành Lạc Dương. Nơi này cách nội thành không quá xa, Triệu Đại Ngưu chỉ nửa canh giờ đã đến cửa thành, theo lời chỉ dẫn của người khác đến Kim Phượng Lâu tại thành Tây. Y trần trọc đi theo hướng của thành Tây, quả nhiên mới đến đó đã thấy một tấm bảng viết ba chữ ‘Kim Phượng Lâu’ mạ vàng thật to ở ngã tư đường, diện tích của hàng rất lớn, người đến người đi nối liền không dứt, vừa thấy đã biết là sinh ý vô cùng tốt. Y vừa mới đi vào, chợt nghe thấy một giọng nữ có hơi chần chờ: “Đại sư huynh?”

Y quay đầu lại, cũng thập phần giật mình, nhìn thấy Sở Sương vẽ mặt tiêu tụy, trên mái tóc không còn mang châu hoa, y phục trên người cũng không còn tinh tế như trước. Rõ ràng mới chỉ một năm chưa gặp nhưng y lại cảm giác như nàng già đi năm sáu tuổi, trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ u sầu không nói rõ được.

Sở Sương thật không ngờ ngay tại Lạc Dương gặp được Triệu Đại Ngưu, càng không nghĩ đến lại gặp được y ở trước kim điểm, thập phần giật mình. Một năm trước, nàng sanh non hôn mê, đến khi nàng tỉnh lại thì đã không thấy Triệu Đại Ngưu và Vân Mị, mà từ ngày đó Lưu Giang bắt đầu ác thanh ác khí đối với nàng, chỉ cần không thuận mắt một chút liền quyền đấm cước đá, không lâu sao gã cưới nhị phòng. Nhị phòng thấy Lưu Giang đối xử với nàng như vậy thì lại càng không đặt nàng vào mắt, luôn *chỉ thủ họa cước** đối với nàng. Thật ra sau đó nàng có gặp Vân Mị một lần, Vân Mị chỉ nói là đã hạ độc nàng, muốn nàng đừng câu dẫn Triệu Đại Ngưu nữa. Nàng thật hy vọng Vân Mị dứt khoát hạ độc nàng chết luôn đi, hiện giờ nàng cử mục vô thân bị trượng phu ghét bỏ, hơn nữa nhị phòng đã có thai tám tháng sắp đến ngày sinh, nàng ở Lưu gia lại càng không có địa vị gì, còn không bằng một hạ nhân, lúc này còn bị phải đi đến đây chuẩn bị kim ngân thủ sức cho hài tử đầu tiên của Lưu gia mà nhị phòng sắp sinh, trong mắt bọn họ nàng nghiêm nhiên chỉ là một hạ nhân mà không phải đại phu nhân của Lưu gia!

**chỉ tay năm ngón*

“Tiểu sư muội?” Triệu Đại Ngưu cũng không ngờ được sẽ gặp lại Sở Sương, thấy thần sắc của Sở Sương dường như thất hồn lạc phách, tâm của y lại nảy sinh thương hại, lập tức quan tâm hỏi: “Tiểu sư muội, muội xảy ra chuyện gì sao?”

Hài tử trong lòng Triệu Đại Ngưu tỉnh lại hơi cử động, y cuống quýt vỗ nhẹ nó vài cái, lúc này Sở Sương mới chú ý đến đứa bé trong lòng y, càng thêm giật mình, hài tử này “Đại sư huynh, đây là hài tử của huynh sao?”

Triệu Đại Ngưu chăm chú dỗ hài tử, nghe Sở Sương hỏi như vậy, y đỏ mặt gật gật đầu.

Sở Sương cẩn thận nhìn ngắm hài tử vừa mới đầy tháng, tuy rằng còn rất nhỏ, ngũ quan vẫn chưa được

rõ ràng, nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy được bóng dáng của Vân Mị, xem ra là hài tử của Triệu Đại Ngưu và Vân Mị sở sinh. Thật đúng là không ngờ Vân Mị thật sự lại sinh sống cùng Triệu Đại Ngưu, nàng ảm đạm cười: “Đại sư huynh, huynh thành thân cùng Vân Mị cô nương, sao lại không mời muội đến uống chén rượu mừng?”

Vân cô nương? Là nói Vân Mị sao? Sống chung với hắn đã lâu lắm rồi, y thật đã quên khuôn mặt của Vân Mị còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, thường vẫn bị người ta hiểu nhầm là nữ tử.....

“Chúng ta.....” Triệu Đại Ngưu cúi đầu nhìn mặt đất, không biết nên trả lời Sở Sương thế nào, cũng không thể nói kỳ thật Vân Mị là một nam nhân, mà y lại bị Vân Mị bắt đi để sanh hài tử này, chuyện như vậy thì dù Sở Sương có chịu tin y cũng quyết không nói ra!

Đương nhiên Sở Sương không biết chính xác sự thật, thấy Triệu Đại Ngưu quẩn bách cúi đầu, nàng cũng chỉ nghĩ y đang ngượng ngùng, mà giải thích như vậy cũng hợp với tính cách của Triệu Đại Ngưu.

Nhìn hài tử nho nhỏ vừa mới tỉnh lại đã khóc lớn múa may cánh tay nhỏ bé, đứa bé này thật đáng yêu, nếu như hài tử của nàng không bị lưu rưng, hẳn đã lớn hơn hài tử này một chút, chắc là cũng sẽ đáng yêu giống như thế này..... Nghĩ đến đây, nàng hơi ảm đạm. Trộm xem Triệu Đại Ngưu có hơi luống cuống chân tay dễ dàng hài tử, một lớn một nhỏ này thật đúng là thú vị, nàng không nhịn được ‘xì’ cười, trên khuôn mặt xuất hiện sự thoải mái đã lâu không thấy, nhu hòa nói với Triệu Đại Ngưu: “Hài tử này chắc là đói bụng rồi, muội biết một quán sữa đậu nành phía trước, muội và đại sư huynh đã lâu không gặp, không bằng cùng đến đó ngồi một chút.”

49. Chương 49

Triệu Đại Ngưu theo Sở Sương đến một cửa hàng bán sữa đậu nành nho nhỏ nhưng sạch sẽ, gọi một chén sữa, thật cẩn thận dứt cho hài tử uống.

Sở Sương an vị ngồi đối diện y, nhìn y nghiêm chỉnh là một mẫu người cha tốt, thật hòa thuận vui vẻ với hài tử, cũng làm cho nàng tâm sinh hâm mộ, không khỏi nhìn lâu hơn một chút. Nhìn ba đạo vết sẹo* trên mặt Triệu Đại Ngưu mà trước giờ nàng vẫn không dám nhìn thẳng, hiện giờ chúng ngược lại không hề dữ tợn như vậy, còn có chút ảm áp nhàn nhạt, thương thế kia là vì cứu nàng mới lưu lại. Năm ấy nàng mới mười một tuổi, bởi vì nghịch ngợm mà giấu cha trộm chạy đến nơi thâm sơn chí địa, kết quả gặp phải một con gấu đen. Lúc đó nàng sợ chết khiếp, đột nhiên Triệu Đại Ngưu bởi vì lo lắng mà lặng lẽ đi theo nàng lao ra, không để ý đến an nguy của mình mà vật lộn với con gấu. Tuy rằng võ công của Triệu Đại Ngưu rất tốt, nhưng khi đó y mới chỉ mười bảy tuổi, không có kinh nghiệm thực chiến gì, dù thắng hắc hùng nhưng trên mặt lại vĩnh viễn lưu lại ba vết sẹo này.

**cái này không biết tác giả có nhớ nhầm không, trong bản raw ghi là 3 vết trong khi chương 1 thì có đến 5 vết.*

Cha nàng vì cảm kích ơn cứu mạng của Triệu Đại Ngưu mà gả nàng cho y. Nàng vốn ghét bỏ Triệu Đại Ngưu ngoại hình cao lớn thô kệch, đồng thời lại gốc gác không biết đỗ nữ hài tử, sau đó lại thêm ba

vết sẹo xấu xí này, nàng càng thêm chán ghét Triệu Đại Ngưu, năm mười tám tuổi đó nàng không để ý đến sự phản đối của cha mà bỏ trốn cùng Lưu Giang. Nhưng thật không ngờ rằng Lưu Giang trước khi kết hôn lời ngon tiếng ngọt nâng niu nàng như bảo bối, sau khi kết hôn thì lại một năm không bằng năm trước, cứ thế mãi đến nông nổi như thế này, trái lại Triệu Đại Ngưu hiện giờ..... Thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo! Ai.....Nữ nhân luôn sợ nhất là gã sai chồng, chỉ là nàng hiện giờ hối hận cũng quá muộn rồi.

Si ngốc nhìn Triệu Đại Ngưu đang chơi với hài tử đến bất diệc nhạc hồ, Sở Sương đột nhiên nghĩ, nếu năm đó mình gả cho Triệu Đại Ngưu thì hiện giờ sẽ như thế nào? Đứa bé trong lòng của y có lẽ sẽ là hài tử của nàng và Triệu Đại Ngưu nhỉ..... Phu thê bọn họ tuy cuộc sống kham khổ lại nhạt nhẽo, nhưng nhất định rất ngọt ngào. Tuy miệng lưỡi của Triệu Đại Ngưu vụng về nhưng chắc tuyệt đối sẽ không để nàng chịu khổ đâu! Đột nhiên trong lúc này, nàng thật sự ghen tị với Vân Mị, cũng thật hối hận, hối hận vì sao mình lại ngu ngốc lựa chọn sai lầm như vậy! Nhưng mà vì sao không thấy Vân Mị? Hài tử này nhìn nhỏ như vậy, Vân Mị còn đang ở cũ sao?

Nàng tò mò hỏi: “Sao lại không nhìn thấy đại tẩu? Tỷ ấy còn đang ở cũ ư?”

Triệu Đại Ngưu lúc đầu không kịp phản ứng, suy nghĩ một lúc lâu mới hiểu được nàng đang nói đến Vân Mị. Y cũng không giải thích rõ ràng, chỉ hàm hàm hồ hồ lên tiếng.

Sở Sương còn tưởng rằng y không muốn nói chuyện với mình, xấu hổ ngồi yên. Cũng đúng..... Dù sao trước kia nàng đã ruồng bỏ hôn ước với đại sư huynh rồi lại cùng với Lưu Giang gạt y, Triệu Đại Ngưu không để ý đến mình cũng là bình thường. “Đại sư huynh, huynh không bao giờ... muốn để ý đến muội nữa sao?”

“A?” Triệu Đại Ngưu không hiểu gì nhìn Sở Sương, khó hiểu hỏi: “Tiểu sư muội, sao muội lại có cái suy nghĩ này!” Triệu Đại Ngưu lại sững sờ. Bắt đầu từ khi nào tiểu sư muội đã không còn là tiểu sư muội đơn thuần trong lòng y? Từ nhỏ đến lớn, y vẫn tự cho mình là thần bảo hộ của Sở Sương, đến khi sư phụ gả nàng cho y, y đã sớm đối đãi với nàng như thê tử. sau đó nàng bỏ trốn với Lưu Giang, y thật sự cảm thấy rất khó khăn, một thời gian dài không giám đối mặt với nàng, nếu một năm trước kia nàng không chủ động liên hệ với mình, chính y cũng sẽ không gặp mặt phu thê bọn họ. Mà hiện giờ y ngoài ý muốn phát hiện, đối với Sở Sương y vẫn tràn ngập yêu thương và thương tiếc như trước, nhưng đây chỉ đơn thuần là thân tình!

Trong lòng nhất thời *khoát nhiên kha lãng**, Triệu Đại Ngưu cười với Sở Sương nói: “Tiểu sư muội, sao huynh lại không để ý đến muội được? Muội vĩnh viễn là tiểu sư muội của huynh, chúng ta luôn là người một nhà!”

**nhẹ nhõm*

Đối mặt với Triệu Đại Ngưu như vậy, Sở Sương càng cảm thấy hổ thẹn, nàng đối xử với y như thế, y vẫn xem nàng như người một nhà. Nàng cúi đầu nức nở nói: “Đại sư huynh..... Thực xin lỗi.....”

“Tiểu sư muội, muội có chuyện gì vậy? Không sao đâu, muội đừng khóc mà!” Sở Sương cứ khóc như thế khiến Triệu Đại Ngưu không biết phải làm sao, từ nhỏ đến lớn đối với nước mắt của tiểu sư muội y thật không có cách nào!

Sở Sương ngẩng đầu nhìn thấy Triệu Đại Ngưu căng thẳng, lại nhớ đến lúc trước, xúc động hỏi một câu: “Đại sư huynh, huynh bây giờ còn yêu muội không?” Có điều vừa nói ra, nhìn thấy phản ứng trợn mắt há hốc mồm của Triệu Đại Ngưu nàng lập tức hối hận.

Triệu Đại Ngưu luống cuống trừng hai mắt. Tiểu sư muội xảy ra chuyện gì sao? Đột nhiên trở nên là là như vậy, chẳng lẽ Lưu Giang khi dễ nàng? “Tiểu sư muội, có phải muội phụ khi dễ muội không? Có cần huynh giúp muội đi nói chuyện với muội phụ không?”

“Ha ha, muội không sao, không có chuyện gì cả.....” Sở Sương như cố cười, đã như thế này rồi, nàng còn có thể trông cậy vào cái gì? Có một số thứ một khi đã mất đi thì không thể trở về được, chỉ có thể tự trách mình khi có cơ hội thì lại không biết nắm chắc!

“Không có việc gì thì tốt rồi.” Triệu Đại Ngưu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy thời gian đã không còn sớm, lại đột nhiên nhớ đến cái gì, từ trong ngực lấy ra khối đan dược Huyền Khanh đưa cho mình, giao cho Sở Sương rồi phân phó nàng: “Tiểu sư muội, muội mau uống cái này, đây là thuốc giải loại độc mà Vân Mị đã hạ dược muội đó!”

Sở Sương tiếp nhận đan dược trong tay y, sững sờ thật lâu, cất nó đi, vừa cười vừa nói: “Hài tử này là nam hay nữ vậy? Đã đặt tên chưa?”

50. Chương 50

“À, nó là con huynh!” Triệu Đại Ngưu mang theo vẻ tự hào nói, sau đó lập tức gãi gãi cái đầu, ngưng nói, “Còn chưa đặt tên, hay là tiểu sư muội đặt trước cho nó một cái tên đi.” Y thật sự không nghĩ ra được gì, đúng lúc có tiểu sư muội ở đây, vừa khất lát nữa đi chọn mua cái khóa trường mệnh cho hài tử.

“Tên à..... Đại tẩu sẽ không ngại chứ?” Sở Sương cẩn thận hỏi một câu, sức mạnh ghen tuông của Vân Mị nàng đã lĩnh giáo qua rồi nha.

“Cái này.....” Nếu Vân Mị biết tên của nhi tử là do tiểu sư muội đặt, khẳng định sẽ hạ độc chết tiểu sư muội a..... “Vậy thì đặt trước cho nó một nhũ danh đi, để lát nữa sẽ khắc vào trên khóa trường thọ.”

“Như vậy thì.....” Sở Sương nghĩ nghĩ, trẻ mới sinh nếu đặt một nhũ danh hay thì thường nên lấy cái tên nào thuận gọi một chút, nàng nhìn hài tử, “Hay gọi là Thảo Nhi đi.” Chữ “Thảo” này một nửa của chữ cuối cùng trong tên nàng(*), cũng xem như là chút liên hệ giữa nàng và Triệu Đại Ngưu, và lại chữ ‘Thảo’ rất thuận mà cũng rất thích hợp để gọi tên.

(*) Sở Sương: 苏, Thảo: 草

“Ha ha, vậy thì gọi là Thảo Nhi đi.” Triệu Đại Ngưu tươi cười hơn hở gãi gãi cái đầu, không hổ là tiểu sư muội, có thể nghĩ nhanh như vậy, y nghĩ toàn là mấy cái tên a miêu a cầu linh tinh, sợ rằng nếu để Vân Mị

biết được mấy cái tên này kiểu gì hắn cũng làm ầm lên dữ dội. (*‘Ngưu’ với ‘Thảo’, ‘trâu’ ăn ‘cỏ’, hợp ghê ha:v*)

Sở Sương cũng nở nụ cười nói: “Đại sư huynh đi thôi, muội giúp huynh chọn một cái khóa thật đẹp.”

Hai người đến Kim Phụng lâu chọn được một chiếc khóa, nhờ sư phó khắc tên ở trên mặt. Sau khi hoàn thành hết mọi việc Triệu Đại Ngưu nhìn bầu trời cũng đã muộn, vốn định đưa Sở Sương quay về Lưu phủ, Sở Sương lại lấy lý do bảo Triệu Đại Ngưu trở về, mà Triệu Đại Ngưu cũng lo lắng cho Vân Mị đang ở trong nhà, cũng không khẳng khẳng nữa. Y hơi do dự, cuối cùng để lại địa chỉ cho Sở Sương, nói rằng nếu có việc gì thì tìm y giúp đỡ, rồi vội vàng vàng chia tay với Sở Sương về nhà.

Triệu Đại Ngưu trở lại phòng, nhìn thấy Vân Mị vẫn đang nằm trên giường không hề nhúc nhích, trong lòng lại nhói lên. Sau khi bố trí ổn thỏa cho nhi tử thì đi làm chút thanh chúc cho Vân Mị, nhưng vẫn giống như lúc trước, Vân Mị hoàn toàn không nuốt được gì. Tâm của Triệu Đại Ngưu chùng lại, dứt khoát dùng miệng đút cho hắn. Mà trong mười lăm ngày Vân Mị hôn mê này, Triệu Đại Ngưu giúp hắn uống thuốc cũng đều dùng miệng đút cho hắn, lúc đầu y có hơi ngượng ngùng, không ngừng tự an ủi mình là dù sao Vân Mị cũng không biết gì cả, y chỉ không muốn Vân Mị chết mà thôi. Mà dần dần y cũng thành thói quen, chỉ là mỗi khi thấy ánh mắt hồn nhiên của nhi tử ngẫu nhiên thẳng tắp nhìn y đút đồ ăn cho Vân Mị, y lại cảm thấy mắc cỡ.

Một ngày qua đi rồi lại thêm một ngày, Triệu Đại Ngưu luôn phải lặp lại những ngày như vậy. Mười lăm ngày tuy không phải là rất dài, nhưng đối với Triệu Đại Ngưu mà nói thì nó còn lâu hơn cả mười lăm năm. Thật vất vả đợi thêm được mười lăm ngày nữa, sáng sớm hôm nay y đã cho Vân Mị uống viên dược vị cuối cùng, cũng đã cho Tiểu Thảo ăn. Y một bên dỗ dành Tiểu Thảo, một bên chờ đợi Vân Mị tỉnh lại.

Nửa tháng gần đây y và Tiểu Thảo cũng thuận buồm xuôi gió, chỉ là đồng thời phải chiếu cố hai người đối với y thật hơi quá sức. Vuốt ve hai má gầy yếu của Vân Mị, Triệu Đại Ngưu yên lặng trong lòng thầm nói: Vân Mị, người mau tỉnh lại đi.

Mặt trời dần di chuyển sang hướng tây, thay vào đó là màn đêm trầm tĩnh. Cho Tiểu Thảo ăn khuya xong, dỗ nó ngủ, thời gian còn lại Triệu Đại Ngưu đều dùng để chăm chỉ nhìn Vân Mị.

Mười lăm ngày đã qua rồi, rai sao Vân Mị chưa tỉnh lại?! Chẳng lẽ Huyền Khanh gạt mình? Không! Sẽ không đâu! Vân Mị nhất định sẽ tỉnh lại!

Không kiềm chế được nỗi kinh hoàng trong lòng, Triệu Đại Ngưu gắt gao trợn mắt nhìn Vân Mị thủy chung vẫn không nhúc nhích, rất sợ mình trong một chớp mắt sẽ bỏ lỡ thời khắc Vân Mị tỉnh lại, đôi mắt cũng không dám nhắm chút nào. Chỉ là tại sao..... Tại sao khi một ngày nữa lại chấm dứt mà Vân Mị vẫn chưa tỉnh lại!

Một nỗi kinh hãi không hiểu bao vây lấy y, bàn tay y run rẩy không ngừng cọ vào khuôn mặt lạnh như băng của Vân Mị đây là thói quen suốt nửa tháng này của y, hy vọng có thể truyền đến một chút ấm áp cho cơ thể lạnh như băng gần như trở thành tử thi này. Vân Mị người mau tỉnh lại đi! Van cầu người!

Triệu Đại Ngưu nhìn Vân Mị, cảm giác mắt mình trở nên đau đớn, chất lỏng nóng bỏng từ trong mắt một giọt lại một giọt trào ra, hâm nóng hai gò má của Vân Mị.

“Vân Mị ngươi tỉnh lại cho ta!” Triệu Đại Ngưu hoảng hốt bất an cực độ, rốt cuộc không cách nào nhìn được mà gằm lên, bàn tay đang xoa lên gò má của Vân Mị bất giác tăng lực độ.

“Ồ.....” Là ảo giác của y sao? Y tựa hồ nghe được một tiếng rên rỉ mỏng manh, cuống quýt chớp chớp hai mắt, trong thoáng chốc y tựa hồ nhìn thấy lông mi của Vân Mị hơi rung lên. Mà giờ phút này Triệu Đại Ngưu cảm thấy hô hấp của mình tựa như dừng lại, lại chớp chớp cái mắt, lại nhìn hân, Vân Mị thể nhưng đang mở to mắt nhìn y!

“Vân Mị ngươi cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!” Triệu Đại Ngưu kinh hỉ thốt lên, giống như trải qua ngàn năm mới chờ đợi được thời khắc này, y kì lòng không đậu cúi người ôm chặt lấy Vân Mị.

Vân Mị vừa mới tỉnh lại tựa hồ vẫn đang ở trạng thái hôn lìa khỏi xác, nhưng hân chỉ ngấn người một lúc, đột nhiên hân ôm ngược lại Triệu Đại Ngưu, xoay người một cái đặt Triệu Đại Ngưu dưới thân.

Triệu Đại Ngưu còn đang chìm vào trong hân hoan cực điểm, cũng không ý thức được là mình đang bị đặt dưới thân, đột nhiên cảm giác được bàn tay lạnh lẽo tham nhập vào vạt áo của mình, y ngạc nhiên trừng cái người đang đè trên người mình, lắp bắp nói không ra lời: “Ngươi, ngươi ta ngươi “

51. Chương 51

Triệu Đại Ngưu kinh ngạc nói không ra lời, giấy dựa muốn đẩy Vân Mị ra khỏi, lại bởi vì câu nói đầu tiên của Vân Mị mà dừng giấy dựa.

Đôi tình mâu tràn đầy nhu tình nhìn vào mắt y, còn có bàn tay mang theo chút cảm giác mát lạnh khẽ chạm lên khuôn mặt cương nghị của Triệu Đại Ngưu, nhu hòa nói: “Triệu Đại Ngưu, thực xin lỗi..... không thể mang Lôi Vân Dao về cho ngươi được.”

Y khó có khi chủ động khiến Vân Mị càng hăm sâu vào tình dục, hân ôm lấy đầu của Triệu Đại Ngưu, đầu lưỡi bắt đầu quần lấy y, đem một lượng lớn nước miếng đưa vào trong miệng của Triệu Đại Ngưu. Triệu Đại Ngưu ngây ngốc không biết phải phản ứng thế nào, hôn môi trong thời gian quá dài khiến hô hấp y gần như dừng lại, ngay vào lúc y cho rằng mình sắp ngất xỉu đến nơi, Vân Mị mới buông y ra bắt đầu dờ dỏng xuống dưới, nhẹ nhàng hiểm thấy bỏ đi quần của Triệu Đại Ngưu, cảm hai chân của y mở ra thật rộng gần như thành góc bẹt, thân thể trơn bóng tiến vào giữa hai chân đó.

“Không..... A.....” Triệu Đại Ngưu ngượng ngùng kháng cự, tính đẩy Vân Mị ra khỏi để không phải tiếp tục duy trì cái tư thế khiến y nhục nhã này nữa. Có điều bàn tay mảnh khảnh của Vân Mị bao trùm lên trên nam tính đang dần dần nóng lên của y, thông thả trượt động lên xuống, không khỏi khiến y phát ra tiếng kinh hô.

“A, a..... Đừng như vậy.....” Ngón tay thon dài trọng trọng xoa nắn an ủi bộ vị mẫn cảm, Triệu Đại Ngưu bành trướng đến cơ hồ phát đau, nơi phía trước bắt đầu chảy ra niêm dịch, dính ướt ngón tay của Vân Mị.

“Không..... Vâm..... Vân Mị.....” Triệu Đại Ngưu vô lực dẩy dụa.

“Không? Ta biết người muốn..... Triệu Đại Ngưu.....” Vân Mị mỉm cười gập chân của y lại, lấy ngón tay vỗ về chơi đùa nơi hậu phương, ngón tay mảnh khảnh vuốt ve xung quanh nơi huyết khẩu, chậm rãi xâm nhập vào bên trong.

“A!” Tiểu huyết đã lâu chưa được âu yếm đã trở nên khô khốc, một lỏng tay tiến vào đã làm y cảm thấy có chút khó chịu.

“Thật chặt.” Không thể tưởng tượng được nơi này đã từng cất chứa một hài tử, hẳn đẩy hai chân đang muốn khép lại của Triệu Đại Ngưu ra, ngón tay xâm nhập thông thả luật động.

“Ra..... Đi ra ngoài.....” Triệu Đại Ngưu nhắm mắt lại, thân thể không ngừng vặn vẹo, cọ xát với cơ thể của Vân Mị, mà điều này không thể nghi ngờ là dầu trời lên cực nóng của Vân Mị.

“Đừng nhúc nhích.....” Vân Mị thô suýt nói, dục vọng nóng bỏng cách lớp quần đặt trên đùi của Triệu Đại Ngưu, y đương nhiên hiểu được đây là cái gì, cả thân thể lập tức cứng đờ không dám động dẩy.

“Thật ngoan.” Vân Mị vừa lòng cười, tiếp tục chà đạp nhục bích có hơi buộc chặt, càng xâm nhập vào sâu hơn, ngón tay hơi cong lại, móng tay bén nhọn cố ý hơi cào vào trên nhục bích yếu ớt, một cổ khoái cảm đau đớn không hề báo trước đánh úp về phía Triệu Đại Ngưu.

“A.....” Triệu Đại Ngưu bất giác run rẩy một chút, một luồng sáng khoái mãnh liệt từ bên trong tiểu huyết cư nhiên truyền thẳng lên. “A..... Ân.....” Khoái cảm từ từ dâng cao khiến y không khỏi trái phải lắc đầu. Ngón tay của Vân Mị lần lượt đánh vòng bên trong nội tạng mẫn cảm, làm Triệu Đại Ngưu phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, trung tâm thân thể cũng càng lúc càng nóng lên.

“A, ừ ừ..... Ô.....” Phía trước phía sau đều đồng thời được âu yếm, vật phía trước vì chảy ra thể dịch mà phát ra tiếng ẩm ướt dâm ô, khiến thân thể càng lúc càng nóng.

“Không..... Không được.....” Y không thể chịu đựng được! Ngay vào lúc Triệu Đại Ngưu nghĩ như vậy, Vân Mị kéo quần của mình xuống, lấy ra nam tính đã sớm đứng thẳng ngạo nghễ, gập hai chân của Triệu Đại Ngưu vào sát ngực y, đặt dục vọng chen vào giữa hai chân y, kiên quyết thẳng tiến sáp nhập vào, tách bí huyết nhỏ hẹp kia ra.

“A! A ” Đã lâu không bị xâm phạm khiến Triệu Đại Ngưu cảm thấy một trận đau đớn, cơ thể không chịu được bắt đầu vùng vẫy chối từ.

Vân Mị cảm thấy rõ rệt sự đau đớn khi nhục bích gắt gao bao bọc lấy tính khí của hắn, mắc kẹt ngay trong nhục huyết đang mấp máy, một luồng khoái cảm khó có thể hình dung dâng lên, hắn cắn chặt răng lại mới có thể cố nén không phóng thích ra luồng nhiệt ngay trong dũng đạo nhỏ hẹp của y. Hắn có thể cảm giác được Triệu Đại Ngưu đang hút lấy, vây quanh hắn, sự siết chặt khiến dục vọng hắn trở nên càng mãnh liệt, làm cho hắn lâm vào cuồng loạn.

Hắn dùng đưa cái eo nhanh hơn, bàn tay an ủi nơi cương cứng đứng thẳng của Triệu Đại Ngưu, cùng nhau hưởng thụ si cuồng của long vân phong bàn. Vân Mị mạnh mẽ đâm thật sâu vào bên trong cơ thể của Triệu Đại Ngưu, hưng khí thật lớn mặc kệ sự thích ứng và sự phủ nhận của cơ thể nơi dũng đạo nhỏ hẹp mà tiến vào với biên độ lớn khiến Triệu Đại Ngưu cơ hồ hô hấp không thông.

“A ” Nước miếng trong suốt theo khóe miệng không thể khép lại của Triệu Đại Ngưu chảy ra, dính trên da thịt màu mạch của y, ngân quang chợt hiện lên dưới ánh trăng mỏng manh càng khiến thị giác của Vân Mị xôn xao. Vân Mị đỏ mắt, kịch liệt lay động thân thể thật lớn của y, hai tay nâng lên cái mông của Triệu Đại Ngưu hướng đến vật nam tính của mình mà trùng điệp áp chế, đè ép không khí giữa hai người, khiến nam tính của mình càng thêm xâm nhập.

Hai loại cảm giác cực đoan đốt cháy tâm trí của Triệu Đại Ngưu, y chỉ có thể chìm đắm trong hết thấy mà Vân Mị gây ra cho y, mỗi khi hắn một lần lại một lần lui lại, nhục bích của Triệu Đại Ngưu sẽ không tự chủ được mà nóng bỏng hấp thụ hắn chặt hơn.

“A..... A, a a..... Vân Mị.....” Bị nhiệt độ kiên định nóng cháy ma sát qua, bên trong vách tường ướt át phát ra tiếng than khóc thơm ngọt, trọng kích tạo nên trong đầu của Triệu Đại Ngưu đang chìm trong khoái cảm dòng nước xoáy, sự đau đớn ngọt ngào khi bị xỏ xuyên qua khiến toàn thân y tựa như bị hòa tan rơi rụng! Tiếng kêu dâm đãng không ngừng dật ra từ giữa cánh môi cương nghị.....

“Triệu Đại Ngưu..... Ta yêu ngươi.....” Trong suy nghĩ hỗn loạn Triệu Đại Ngưu đột nhiên nghe một câu như vậy, y bỗng nhiên tự thần nhìn Vân Mị, nhưng bộ vị mẫn cảm càng bị ma sát kịch liệt, khiến y không kịp tự hỏi cái gì, phía dưới một trận co rút mãnh liệt, dục vọng của Triệu Đại Ngưu run run cuồng mạnh.

“A ” Hắn phun tinh dịch ra trên bụng Vân Mị, mà nơi bên trong của Triệu Đại Ngưu khi đạt đến cao trào trở nên phi thường mềm mại, chẳng những áp bách lửa nóng của Vân Mị, hơn nữa ý đồ khiến hắn càng thêm xâm nhập. Vân Mị cũng tiếp cận cao trào gằm nhẹ lên một tiếng ở trong cơ thể của Triệu Đại Ngưu rót vào dòng nhiệt lưu.....

52. Chương 52

“Oa oa ”

Sáng sớm Triệu Đại Ngưu đã bị tiếng khóc của hài nhi đánh thức. Y cuống quýt bật dậy, ôm lấy nhi tử khẽ vỗ về, mà đến khi nó không còn khóc nữa, đột nhiên ý thức được nửa người dưới của mình lạnh lẽo không mặc quần áo, cái eo thì khó chịu. Nhớ đến tối hôm qua chính y không biết liêm sỉ, y thật xấu hổ đến mức muốn chôn đầu vào trong cái đệm!

Đưa tay thật cẩn thận rút cái quần bị Vân Mị đè ra, qua loa mặc vào, lại không nhịn được trộm liếc về Vân Mị còn đang ngủ. Sắc mặt Vân Mị lúc này vẫn tái nhợt như trước, nhưng cuối cùng đã có được một chút nhân khí, thân thể cũng trở nên ấm áp hơn, trong lòng y cũng không khỏi nhẹ nhõm thở phào.

“Triệu Đại Ngưu, ta yêu ngươi.....” Đột nhiên nghĩ đến câu nói của Vân Mị trong thời khắc tình cảm mãnh liệt, mặt của Triệu Đại Ngưu lại đỏ lên. Vân Mị yêu y? Có thể sao? Có điều không hiểu tại sao khi nghĩ đến đây, trái tim y không kiềm chế được mà liên tục nhảy nhót. Triệu Đại Ngưu tâm tình vui sướng chuẩn bị bữa sáng, cho Tiểu Thảo ăn, rồi chờ Vân Mị tỉnh lại cùng nhau ăn điểm tâm.

Đến khi Vân Mị mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền nhìn thấy Triệu Đại Ngưu đang chơi cùng hài tử đến bất diệc nhạc hồ, nụ cười trên mặt y hẳn chưa từng thấy qua. Hắn đột nhiên thấy ghen tị với con của mình, vì cái gì tiểu bất điểm này lại có thể có được nụ cười xinh đẹp như thế của Triệu Đại Ngưu, mà hắn thì lại không được!

Thân thể đã lâu không cử động có hơi cương cứng (*ách, vậy sao hôm qua anh làm hăng thế*), Vân Mị vùng vẫy vài cái mới đứng dậy, chợt nghe thấy Triệu Đại Ngưu đang trông nhi tử gọi “Thảo Nhi”, trên mặt hắn trở nên nhu hòa dần, ôn hòa nói với Triệu Đại Ngưu: “Thảo Nhi? Cái tên ngươi đặt cho nhi tử rất hay.”

Đột nhiên nghe được giọng nói của Vân Mị, Triệu Đại Ngưu cảm thấy hoảng sợ, y đột nhiên đứng lên, nhìn thấy đạm tiêu trên khuôn mặt hắn, trên mặt lại nổi lên vết ửng đỏ. Y lắp bắp nói: “Chỉ là..... Nhũ danh..... Đại, đại danh..... Còn chưa đặt..... Định..... đợi ngươi.....”

“Đại danh a?” Kỳ thật trước khi Vân Mị bị thương đã nghĩ được vài cái tên, chỉ là vẫn chưa xác định được, nếu gọi là “Thảo Nhi”, vậy thì dứt khoát dùng những cái được danh (*tên theo mấy loại thuốc*) tương ứng cũng tốt, mà hài tử này sinh ra vào mùa xuân, cũng sắp đến hạ thiên rồi..... “Triệu Đại Ngưu, ngươi thấy cái tên *Triệu Bán Hạ** thế nào?”

**bán hạ vừa là một loại cây, vừa có nghĩa là nửa mùa hạ*

“Triệu Bán Hạ?” Triệu Đại Ngưu giật mình nhìn về phía Vân Mị, cũng không phản đối lại cái tên này, nhưng hài tử không phải là nên mang họ Vân sao? Cùng họ với y mà không dùng họ của Vân Mị ư? Điều này dù thế nào y cũng không hề nghĩ tới! “Hài tử theo họ của ta sao?” Y cẩn thận hỏi, rất sợ mình nghe lầm.

“Đúng vậy a, không được sao?” Vân Mị kỳ quái nhìn Triệu Đại Ngưu, hắn vốn thuộc bộ tộc Sơn Mị, là yêu quái nên không có họ, tên cũng là do mình tự ý đặt, chỉ có nhân loại mới để ý đến họ. Nếu là Triệu Đại Ngưu sinh thì đơn giản cứ theo họ của Triệu Đại Ngưu là được.

“Được.....” Trong lòng Triệu Đại Ngưu nhưng lại có cảm giác bay bổng nhẹ nhàng, càng cúi thấp đầu không

dám nhìn Vân Mị, bởi vì nếu nhìn hấn, y lại không không chế được mà mặt đỏ tím đập.

Vân Mị bỗng nhiên nhớ lại cái gì, hiếm khi hỏ thẹn nói: “Triệu Đại Ngưu, cái đó..... Ta không mang Lôi Vân Dao trở về.....”

“A.....” Y không ngờ Vân Mị lại để ý chuyện này như vậy. Tuy rằng mất đi Lôi Vân Dao y thấy có hơi tiếc nuối, nhưng chỉ cần Vân Mị bình yên vô sự thì không gì tốt hơn. “Cái này..... Ngày hôm qua người đã nói rồi..... Không sao cả.....” Vừa mới nghĩ đến màn tình cảm mãnh liệt đêm qua, Triệu Đại Ngưu lại thấy ngượng ngùng, khuôn mặt đều trở thành màu hồng.

“Ngày hôm qua?” Vân Mị không hiểu ra sao, cái gì mà ngày hôm qua? Sao hấn một chút ấn tượng cũng không có? Hấn chỉ nhớ rõ vì cứu Tiểu Tam mà bản thân bị trọng thương, thậm chí còn tổn thương đến yếu mạch, những chuyện sau đó một chút ấn tượng cũng không có. Mà nói tiếp, hấn bị thương nặng như vậy, đại phu bình thường vốn không thể chữa trị được, trừ phi..... “Đúng rồi, ta hôn mê được mấy ngày rồi? Trong những ngày ta hôn mê có ai đến không?”

“Người đã hôn mê được một tháng, trong lúc đó..... Đại trưởng lão của các người đã tới, nếu nàng không ra tay cứu giúp, người sợ là.....” Vừa nghĩ đến Vân Mị lúc đó cả người đều là máu, trong lòng y còn cảm thấy hơi run rẩy.

Vân Mị cũng nghĩ là Huyền Khanh cứu mình, trừ nàng ra, hấn thật không nghĩ được ai sẽ có sức mạnh lớn như vậy. Có điều..... đại trưởng lão này ăn nói bất chuẩn, tính cách kỳ quái, khó mà bảo đảm nàng hoàn toàn không động tay động chân gì với mình..... “Được đại trưởng lão cho ở đâu rồi?”

“Cái chai còn đặt trên đầu giường.....” Triệu Đại Ngưu còn chưa nói xong, Vân Mị đã vọt vào trong phòng. Hấn cầm cái chai lên ngửi, cả khuôn mặt đều tái đi. Hấn chỉ biết cái tên Huyền Khanh này hảo tâm bất ổn, thuốc này là được chữa thương tốt nhất cho yếu tinh, có điều trong này có thêm một chút Thành thực tán và một ít xuân dược..... Có thể nào hôm qua hấn trong trạng thái hôn mê nói loạn thất bát tao gì đó với Triệu Đại Ngưu không? Khó trách Triệu Đại Ngưu vẫn cúi thấp đầu khi nói chuyện với hấn! Cũng không có nhìn vào mắt hấn! Nhất định y lại càng hận mình hơn nữa!

Vân Mị cuống quýt chạy về phía Triệu Đại Ngưu trên mặt còn mang theo vẻ mờ mịt, vội vàng nói: “Triệu Đại Ngưu! Mặc kệ ngày hôm qua ta nói cái gì, toàn bộ đều là sau khi ta hôn mê nói hứu nói vượn! Người ngàn vạn lần không nên tin! Chuyện ngày hôm qua cũng không phải là ý nguyện của ta!”

53. Chương 53

Triệu Đại Ngưu vừa nghe thấy vậy, sắc mặt phút chốc trắng xanh, liếc mắt nhìn Vân Mị một cái rồi đột nhiên cúi đầu, nói cách khác những việc của ngày hôm qua hết thảy đều là do hấn bị bệnh đến hôn mê đầu óc mơ hồ..... Như vậy cái câu “Ta yêu người” kia cũng chỉ là do hấn hồ ngôn loạn ngữ mà thôi..... Ha ha, rốt cuộc y đang chờ mong cái gì a!

“Triệu Đại Ngưu..... Người.....” Vân Mị cũng phát giác Triệu Đại Ngưu có gì đó khác lạ, nhưng lạ ở chỗ nào thì rốt cuộc hắn cũng không nói nên lời. Huyền Khanh chết tiệt này! Hắn cũng không biết hôm qua mình đã làm cái gì nói cái gì với Triệu Đại Ngưu, hiện giờ thật sự không thể nào giải thích được! Làm sao đây? Chẳng lẽ bây giờ mất bò mới lo làm chuồng sao?!

Rõ ràng rất muốn thể hiện cho Triệu Đại Ngưu xem một mặt tốt nhất của mình, nhưng đối diện với y vẫn đang cúi thấp đầu lặng yên không nói gì, Vân Mị cảm thấy thật tức giận, sự tự tin trước giờ của hắn khi đụng đến con trâu ngốc này liền bị đá kích triệt triệt để để, không lưu lại một chút đường sống nào, việc này khiến hắn thật tâm phiền ý loạn, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên không tốt.

Thở một hơi thật dài, hắn xoay người lại đi vào phòng ngủ, trong phòng phát ra mấy tiếng vang cạch cạch. Cho đến khi hắn trở ra, Triệu Đại Ngưu thấy hắn đang ôm chăn đệm trong tay đi đến thư phòng, hiển nhiên là muốn ngủ ở đó. Hắn chán ghét mình đến như thế sao? Một khi đã như vậy, tại sao lại bắt y phải sinh hậu duệ cho hắn, mà hiện tại hài tử đã sinh ra rồi, tại sao hắn còn chưa thả y đi? Và tại sao lại muốn hài tử theo họ của y?

Triệu Đại Ngưu nhìn tiểu Thảo Nhi đang ngáp liên tục trong lòng mình, nghĩ đến việc Vân Mị có thể muốn đuổi mình đi, mà chính y cũng không thể gặp tiểu Thảo Nhi nữa, nỗi sợ hãi thật sâu chiếm lấy trái tim y. Y bỗng ngẩng đầu chạy ào vào thư phòng, trợn mắt nhìn Vân Mị đang sửa soạn lại cái giường, nhưng nhìn khuôn mặt còn mang theo bệnh thái của hắn, y lại cái gì cũng không nói được. Y muốn nói y không muốn rời khỏi Thảo Nhi, y muốn hỏi thân thể của hắn đã tốt lên chưa, y muốn mở miệng nói Vân Mị quay về phòng ngủ để y có thể chăm sóc hắn thật tốt, nhưng bờ môi của y chỉ biết ngáp ngừng run rẩy, đến cuối cùng âm thanh nào cũng đều không phát ra được, chỉ biết ôm lấy Thảo Nhi đang thiêm thiếp, yên lặng trở về phòng ngủ.

Vân Mị không phải không biết được Triệu Đại Ngưu đến đây rồi lại đi, hắn mang đồ đến thư phòng, Triệu Đại Ngưu ngay cả một câu cũng không nói, chắc hắn trong lòng y đang rất vui vẻ ha, không cần phải đối mặt với hắn nữa..... Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nắm chặt tay lại, khuôn mặt vốn đã tái nhợt càng trở nên không có huyết sắc bỗng nhiên nở ra một nụ cười khổ. Việc này không phải hắn đã sớm đoán trước được rồi sao? Chẳng lẽ hắn còn muốn Triệu Đại Ngưu sẽ giữ lại mình hay sao.....

Nhưng hắn thật không cam tâm! Cơn tức trong lòng và ức khí từng đợt xông lên, hắn phiền não đi ra khỏi thư phòng, vừa lúc nhìn thấy Triệu Đại Ngưu cũng đi ra. Hai người nhìn nhau nửa ngày, Vân Mị vốn có một bụng muốn nói với Triệu Đại Ngưu lại không biết nên nói cái gì, hắn yên lặng dời tầm mắt qua bàn cơm, nhìn thấy phần ăn sáng của hai người, một lúc lâu sau mới nói: “Ăn cơm đi.....”

Hai người yên lặng ngồi đối diện nhau, Triệu Đại Ngưu như đang che dấu thái độ của mình, cúi đầu mà ăn. Vân Mị ngồi đối diện nhìn y cùng ăn như vậy, cũng ném một ngụm điểm tâm. Hương vị thật đúng là không chấp nhận được! Hắn không khỏi nhíu mày, xem ra những bữa ăn gần đây của Triệu Đại Ngưu không tốt chút nào! Nhìn khuôn mặt vốn ngăn nắp hình chữ ‘quốc’ giờ đây hai má đã hơi lõm vào trong, sắc mặt không được tốt lắm, bộ dạng nhìn qua thật mệt mỏi, hắn là trong thời gian hắn hôn mê khiến y phải chăm sóc một lớn một nhỏ rất mệt rồi. Hắn đau lòng nhìn y, hít một hơi, mở miệng nói: “Hay là đưa hài tử cho ta bồng đi.....”

Triệu Đại Ngưu vẫn đang cúi thấp đầu bỗng nhiên ngẩng lên, lớn tiếng hét: “Không được!” Chuyện mà y vẫn đang lo lắng phải xảy ra rồi sao? Vân Mị muốn tách y và hài tử ra! Rồi sau đó thì sao? Có phải sẽ đuổi y đi hay không?!

“Ta không muốn rời khỏi Thảo Nhi!” Triệu Đại Ngưu sợ hãi nói.

Không nghĩ đến Triệu Đại Ngưu lại phản ứng kịch liệt như vậy, Vân Mị hơi sửng sốt, xem ra Triệu Đại Ngưu thật sự rất thích hài tử nha, có lẽ dùng đứa bé để lưu lại y cũng là chủ ý không tồi. Thế nhưng chính hắn lại không muốn Triệu Đại Ngưu phải sinh nữa, liệu y có mang hài tử rời khỏi mình không? Tuyệt đối không thể!

“Triệu Đại Ngưu, ta nói cho ngươi biết! Đừng cho là ta chuyển đến thư phòng thì ngươi cũng không cần phải sinh hài tử nữa! Chỉ là ta gần đây phải làm một loại tân dược mà thôi, chờ ta làm xong rồi, đương nhiên ta sẽ làm ngươi phải sinh thêm một đứa nữa! Ngươi cũng đừng quên ta còn đang nắm giữ mạng của nữ nhân kia!” Vân Mị cũng rống lên, hắn đúng là phải nghiên cứu tân dược, nhưng loại dược này lại dùng để tránh thai. Kỳ thật hắn vốn không nghĩ đến việc để Triệu Đại Ngưu phải thừa nhận nỗi đau đớn khi phải sinh con nữa, sợ dĩ việc chuyển đi trong lúc tổ dược này cũng là do hắn sợ mình không kìm chế được lại làm Triệu Đại Ngưu mang thai lần nữa.

Triệu Đại Ngưu ngu ngốc sửng sốt một hồi, lại cúi đầu xuống mãnh liệt ăn, lo sợ trong lòng không hiểu vì sao lại an ổn xuống.....

54. Chương 54

Màn đêm rất nhanh phủ xuống, hai người mang theo tâm sự đều trộm nhìn đối phương một cái, rồi mới bước vào trong cánh cửa phòng của từng người.

Triệu Đại Ngưu trước tiên là đỡ cho Thảo Nhi ngủ, sau đó mới nằm xuống, chỉ là thói quen kề sát với thân thể lạnh như băng của Vân Mị cùng đi vào giấc ngủ, hiện giờ Vân Mị không có ở bên cạnh, y đã cảm thấy không khí xung quanh khô hanh phiền muộn dị thường. Y lẩn qua lẩn lại đã lâu nhưng không có cách nào đi vào giấc ngủ được.

Bỗng nhiên thân thể đang đối tới đối lui của y lập tức ngừng lại, không dám động đậy nằm thẳng một chỗ, mà ngay cả hô hấp cũng đều ngưng lại, bởi vì y nghe được tiếng đẩy cửa rất nhẹ, tiếp theo đó là tiếng bước chân không rõ ràng, rồi mùi hương quen thuộc tràn ngập trong không khí. Mặc dù đang nhắm mắt nhưng y cũng biết được là Vân Mị đến đây.

Vân Mị ở nơi sát vách với Triệu Đại Ngưu cũng giống y không ngủ được, cơ thể mới trải qua bạo bệnh có vẻ đặc biệt yếu ớt. Dù bây giờ đã là đầu hạ, hắn vẫn cảm thấy cả cơ thể từng trận băng hàn, từ tận trong xương tủy tham muốn nhiệt độ cơ thể của Triệu Đại Ngưu. Trần trọc nửa ngày, thật sự không ngủ được, hắn phiền toái đứng dậy khỏi giường, do sự mệt mỏi lâu, nghĩ rằng lúc này phỏng chừng Triệu Đại Ngưu đã ngủ rồi, hắn liền trộm tiến vào đây xem y.

Hắn tận lực cẩn thận đến bên cạnh giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, theo một chút ánh sáng yếu ớt bên ngoài mà tham lam nhìn khuôn mặt Triệu Đại Ngưu. Lúc này Triệu Đại Ngưu đang nhắm chặt hai mắt, lông mày bất giác giãn ra, cơ thể có vẻ hơi cứng ngắc. Vân Mị cười khổ, dù là đang ngủ nhưng Triệu Đại Ngưu cũng vô pháp an nhiên, chỉ vì sự tồn tại của mình.

Hắn từng tự kiêu, luôn cảm thấy chỉ có mình là chướng mắt người khác, nào có đạo lý người khác cự tuyệt hắn? Có điều từ khi gặp được đầu bốn người Triệu Đại Ngưu này, sự tự phụ tự tin của hắn cứ như vậy từng chút một bị đánh nát, hiện giờ một chút lòng tin cũng không có, lo lắng hoảng sợ bất an chỉ có thể hèn mọn lợi dụng nữ nhân trong lòng Triệu Đại Ngưu để uy hiếp y lưu lại. Hắn không phải không hiểu được là dù có lưu được cơ thể y nhưng tâm của y lại không thuộc về mình, cũng biết rằng y ở cạnh mình không những không sung sướng mà còn thống khổ, càng biết từ tận đáy lòng y thống hận mình như thế nào, thậm chí còn hy vọng mình chết đi. Nhưng hắn thật sự không buông được, vừa nghĩ đến việc một ngày nào đó ngay cả thân thể của Triệu Đại Ngưu cũng vô pháp có được, hắn liền trở nên cực kỳ khiếp đảm và sợ hãi!

Yêu thương vuốt ve hàng lông mày gồ lên của Triệu Đại Ngưu, xem ra y thật sự chán ghét hắn đến tận tâm can. Chỉ là thật xin lỗi..... Triệu Đại Ngưu, thật sự xin lỗi..... Hắn không có cách nào buông tay, cho dù một ngày nào đó Triệu Đại Ngưu rốt cuộc không nhận được nữa mà ra tay giết hắn, hắn cũng không muốn buông tay, cho dù phải cùng Triệu Đại Ngưu đồng quy vu tận.....

Cả cơ thể hắn kề sát vào lòng Triệu Đại Ngưu, cảm nhận được nhịp đập hữu lực cường hãn của y, Vân Mị lại cảm thấy an lòng, cứ như vậy lẳng lặng nằm sấp, dần dần rơi vào trong mộng.

Triệu Đại Ngưu vốn đã không dám động chạm thân thể lại bởi vì sự đụng chạm của Vân Mị càng trở nên cứng nhắc, mà cả người Vân Mị đều dán lên người y, y thật sự là đến cả hô hấp cũng không dám, cả cơ thể căng cứng nằm thẳng.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi, Vân Mị tựa hồ không có ý định tỉnh lại, trên người truyền đến từng đợt hô hấp đều đặn. Vân Mị đang ngủ sao? Y cẩn thận động chạm người vài cái, Vân Mị cũng không có phản ứng gì, y mới chậm rãi mở to mắt, phát hiện Vân Mị đúng là đang ngủ.

Nhìn thân thể có hơi đơn bạc của Vân Mị run rẩy một chút, y bất giác đưa tay lên sờ khuôn mặt của hắn, xúc cảm lạnh như băng kia khiến y đau lòng. Tuy rằng đã nhập hạ, nhưng trời sau khi về đêm vẫn còn một chút hơi lạnh, mà Vân Mị cũng chỉ mới vừa khỏe lại, thân thể không chút độ ấm này chỉ sợ rất khó ngăn cản rét lạnh ban đêm, như vậy chắc cũng vì nguyên nhân này hắn mới tự mình đến đây ngủ đi.....

Có điều ngủ như thế này cũng không phải biện pháp, Triệu Đại Ngưu hít một hơi, ôm Vân Mị nằm lên phần giường của mình rồi nằm xuống bên cạnh. Nhìn khuôn mặt dù là đang ngủ nhưng cũng tràn ngập nét hấp dẫn của Vân Mị, y trở nên hoảng hốt, thân thể bất giác tiến sát lại gần người Vân Mị, truyền nhiệt độ của mình cho hắn. Mà không lâu sau y cũng buồn ngủ, bất tri bất giác thiếp đi.....

Sáng hôm sau lúc Vân Mị tỉnh lại thì Triệu Đại Ngưu đã sớm thức dậy, Vân Mị kinh ngạc thấy mình cứ nhiên đang ngủ trên giường. Chẳng lẽ hôm qua hắn ngủ mơ mơ màng màng đến đây ngủ? Vân Mị có hơi ngượng ngùng, nhanh chóng rời giường vội vàng chạy đến sân trong, nhìn thấy Triệu Đại Ngưu đang xích lửa luyện công. Từng giọt mồ hôi lăn xuống thân thể xinh đẹp kia dưới ánh mặt trời trông vô cùng chói mắt, khiến hắn nhìn xem không khỏi si mê.....

Đêm qua Triệu Đại Ngưu ngủ thật an ổn, sáng dậy tinh thần cũng rất tốt, nghĩ đến việc sau khi mang thai y vẫn chưa rèn luyện thân thể, võ công cũng có hơi không thuận tay. Nhìn cái bụng thịt của mình, tuy rằng đã bằng phẳng nhưng lại không có cơ bụng, nhân lúc còn sớm, Vân Mị và hai tử vẫn chưa tỉnh lại, y chạy đến sân trong giở ra vài bộ quyền, cả người đầy mồ hôi, cảm thấy thoải mái vô cùng. Vừa tập luyện xong, y phát hiện Vân Mị đang ở đây, Triệu Đại Ngưu đột nhiên cúi đầu thật thấp, không biết phải đối

mặt thế nào với Vân Mị.

Mà Vân Mị bên này đang trở nên miệng khô lưỡi khô, thật muốn đề Triệu Đại Ngưu ở ngay chỗ này quá..... Nhưng mà không được! Hắn không thể khiến Triệu Đại Ngưu phải chịu đau đớn khi sinh con nữa. Vừa nghĩ đến nỗi đau Triệu Đại Ngưu đã trải qua, toàn bộ thân thể hắn trở nên lạnh lẽo, dục vọng cũng hạ xuống không ít.

Không dám nhìn nửa người trần trụi của Triệu Đại Ngưu nữa, quay đầu đi, hắn ác thanh ác khí che dấu dục vọng của mình: “Triệu Đại Ngưu, ngươi còn không mau mặc áo vào, khó coi chết đi được!” Nếu y không mặc quần áo, hắn chỉ sợ mình không cầm giữ được!

Cả người Triệu Đại Ngưu kịch liệt run rẩy, y đương nhiên biết mình khó coi, nhưng điều này phát ra từ miệng của Vân Mị lại khiến y đặc biệt tổn thương.....

55. Chương 55

Triệu Đại Ngưu đứng sững tại chỗ, cả cái đầu cúi thấp xuống, đột nhiên nghe được tiếng hài tử khóc truyền ra từ trong phòng, y cuống quýt ngẩng đầu nhanh chóng chạy vào phòng, vừa mới định ôm lấy đứa bé, không ngờ rằng Vân Mị đã sớm hơn y một bước ôm lấy nó. Y phức tạp nhìn Vân Mị thuần thực vỗ về hài tử, thở dài một tiếng, rồi cúi thấp đầu đánh giá lại mình. Ngửi thấy cả người mình bốc mùi lên, khó trách Vân Mị chán ghét y như vậy, vẫn là nhanh chóng đi tắm rửa thôi, tránh cho đến cả Thảo Nhi cũng ghét y nốt.....

Vân Mị đang ôm hài tử nhìn thấy Triệu Đại Ngưu yên lặng ra ngoài, hắn thoáng kích động đi theo y, liền nhìn thấy Triệu Đại Ngưu đang trần trụi cả người đứng trong sân tắm rửa. Hạt nhũ trước ngực dưới sự kích thích của nước lạnh mà đứng thẳng lên, mê người đến mức khiến cho Vân Mị muốn đi đến mà hung hăng cắn một ngụm lên đó, nửa người dưới tuy rằng phủ quần cộc nhưng đã hoàn toàn ướt sũng nước, toàn bộ tấm vải bao bọc lấy người y làm cho vật nam tính hoàn toàn lộ rõ, làn da như ẩn như hiện so với khi trần trụi càng thêm trần ngập hấp dẫn.....

Con trâu ngốc này rõ ràng là đang câu dẫn mình! Vân Mị cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể đều chảy lên đầu rồi, hắn thật rất muốn kéo Triệu Đại Ngưu lên giường mà hung hăng yêu thương một phen.

“Ách.....” Triệu Đại Ngưu không ngờ rằng Vân Mị cũng đi ra, sững sờ đứng yên. Y vốn là nam nhi hào sảng, việc trần truồng đứng trước người cùng giới cũng không có gì là phải e ngại, những người bình thường y xưng huynh gọi đệ khi ở chung cũng hay cởi trần. Có điều hiện tại đối mặt với Vân Mị, dù sao quan hệ của bọn họ trong lúc này như vậy..... Cảm nhận được ánh mắt của Vân Mị, cả cơ thể y ngưỡng ngừng nổi lên màu hồng, mà trong mắt Vân Mị lại càng thêm dụ nhân. Vân Mị thấy máu mũi mình sắp phun ra rồi, khuôn mặt trắng nõn của hắn trong nháy mắt nhuộm thành màu đỏ, bất chấp Triệu Đại Ngưu đang ướt sũng nước nhét hài tử vào ngực của y, đột nhiên xoay người chạy vào trong phòng.

Triệu Đại Ngưu ngạc nhiên nhìn Vân Mị nhanh chóng quay về phòng. Có phải y nhìn nhầm không? Sao y lại có cảm giác vừa rồi mặt Vân Mị đỏ kịch liệt vậy?

Vân Mị vào trong thư phòng đang định tập trung nghiên cứu thuốc tránh thai, nhưng hần chỉ cần yên tĩnh một chút thì trong đầu toàn là hình ảnh cơ thể Triệu Đại Ngưu khi tắm rửa vào buổi sáng, từ đầu đến cuối không có cách nào tĩnh tâm nghiên cứu..... Phiên muộn cả ngày, kết quả là vô tích sự!

Trời lại trở đêm, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống, Vân Mị nhứt chí ném quyển sách trên tay xuống, nhìn thành quả cả ngày lẫn qua lộn lại cũng chỉ có một tờ giấy này, hần thật sự khó có thể tĩnh tâm được. Thở dài chui vào ổ chăn lạnh như băng, cả cơ thể hần từ trong ra ngoài đều lạnh lẽo.

Thật nhớ nhiệt độ cơ thể của Triệu Đại Ngưu quá..... Vân Mị do dự từ giường đứng lên, hít một hơi thật sâu, lại chạy đến cách vách.

Triệu Đại Ngưu vừa mới dỗ Thảo Nhi ngủ xong, còn chưa kịp nằm xuống thì đã nghe tiếng mở cửa, thân thể y trở nên căng thẳng. Là Vân Mị? Mặc dù cả bụng đầy nghi vấn nhưng y vẫn không dám quay lại nhìn Vân Mị. Cảm giác được Vân Mị ngày càng gần, y càng trở nên khẩn trương.

Đột nhiên tay Vân Mị từ phía sau ôm lấy y, thân thể lạnh như băng sít sao dán vào y, y không khỏi thất thanh gọi: “Vân Mị người ”

“Câm miệng!” Vân Mị ác khẩu che dấu quẩn bách của mình, lưu luyến sự ấm áp của Triệu Đại Ngưu, cả người không ngừng cọ xát thân thể y. Thật muốn cứ như thế này hòa làm một với Triệu Đại Ngưu..... Nửa người dưới của hần cũng đã bắt đầu ngẩng đầu, muốn cơ thể của Triệu Đại Ngưu, muốn nhìn y ở dưới thân hần không ngừng rên rỉ, muốn nhìn thấy y bởi vì kích tình mãnh liệt mà lộ ra vẻ mặt đáng yêu.....

Thân thể Triệu Đại Ngưu trở nên cứng ngắc, y tinh tường nhận thấy được cái thứ đang nhô ra đặt tại cái miệng của y, dù y có trì hoãn cách mấy cũng biết đó là gì..... Chẳng lẽ Vân Mị muốn bây giờ..... Mặt của y lập tức trở nên đỏ bừng, lắp bắp nói: “Vân..... Vân Mị..... Thảo Nhi vừa mới ngủ.....”

Vân Mị vốn đang một thân dục hỏa định liều lĩnh bỏ nhào lên Triệu Đại Ngưu, bàn tay cũng đã dò xét bên trong vạt áo của y, lại bởi vì lời nói của Triệu Đại Ngưu lập tức chán chường rút ra. Sao hần lại có thể hồ đồ như vậy! Thiếu chút nữa hần đã quên mất vì sao mình lại phải dọn đồ đến thư phòng rồi. Trước khi thuốc tránh thai được chế ra, tuyệt đối không thể chạm Triệu Đại Ngưu được!

Hần nhanh chóng đứng lên khỏi giường, chỉ bỏ lại một câu: “Nhanh đi ngủ đi!” Rồi hoang mang rồi loạn bình bịch chạy ra ngoài, lưu lại Triệu Đại Ngưu đang mê mẩn.

Triệu Đại Ngưu không thể hiểu nổi quay đầu nhìn cánh cửa đã khép lại. Tại sao càng ngày y càng không hiểu được Vân Mị? Hiện tại là cái tình huống gì đây? Y hoàn toàn hồ đồ rồi.....

56. Chương 56

Vài ngày sau đó, Vân Mị vẫn cứ lặp đi lặp lại hành động như vậy, Triệu Đại Ngưu thật sự là càng lúc càng không hiểu nổi hần, đến cuối cùng Vân Mị cứ nhiên xốc lại chăn màn trải ra nằm dưới đất, y lại càng không hiểu được. Cái giường này rõ ràng to đến mức ba người lớn cùng nằm cũng không có vấn đề gì..... Chắc là hần lo cho hài tử ha. Ngoại trừ lý do này, Triệu Đại Ngưu thật khó có thể nghĩ ra được lý do tốt hơn, trong lòng thở dài lại thầm nghĩ Vân Mị thật đúng là một phụ thân tốt hiếm có!

Theo thời gian qua đi, hài tử càng lúc càng lớn. Thuốc tránh thai của Vân Mị tuy có chỗ thiếu hụt nhưng đã khá ổn thỏa. Hiện giờ tiểu Thảo Nhi đã được nửa tuổi, đang tập bò trong phòng. Mất thấy phạm vi hoạt động của nó càng lúc càng lớn, Vân Mị cân nhắc xây thêm một căn phòng lớn hơn ở khu đất trống bên cạnh.

Hần suy xét một chút, đến Lạc Dương kêu công nhân chuẩn bị vật liệu, bắt đầu khởi công. Ban đầu Triệu Đại Ngưu cảm thấy hơi ừ ù cạc cạc, đến khi phòng xây xong rồi, Thảo Nhi cũng đã học đi được, mới hiểu vấn đề. Có điều y thật sự cảm thấy Vân Mị quá mức xa xỉ, toàn bộ mặt đất trong phòng đều trải thảm, nói là để Thảo Nhi dễ dàng hoạt động, nhưng cũng không cần phải xa hoa như thế chứ. Y nhìn hần cả ngày chơi bởi lêu lổng, sao hần có nhiều tiền như vậy? Y tính sơ qua một chút, cái căn phòng này cũng phải trên mười hai lạng bạc!

Nhìn thấy chỉ còn một chút tạp công cuối cùng, y thừa dịp Vân Mị đi ra ngoài dứt khoát cho mấy người thợ nghỉ việc, tự mình làm mấy thứ còn lại. Đến khi Vân Mị về, hần thấy cả người Triệu Đại Ngưu đỏ mồ hôi. Hần nhăn mặt đau lòng nhìn y, giọng điệu không tốt hỏi: “Mấy công nhân đâu? Sao lại để người làm như vậy!”

Triệu Đại Ngưu lại nghĩ hần đang trách cứ mình, cuống quýt giải thích: “Ta thấy chỉ còn mấy việc lật vật cuối cùng, nên tự mình làm lấy, dù sao cũng chỉ là mấy việc đơn giản, để cho bọn họ làm thêm một ngày lại càng mất tiền công.....”

“Việc tiền công ta còn có thể lo tốt được.” Vân Mị mất hứng nói. Triệu Đại Ngưu thế mà khinh thường hần vậy! Mệt cho hần lo nghĩ như vậy!

“Người..... Người có nhiều tiền như vậy chắc không phải nhờ cướp bóc chứ? Triệu Đại Ngưu do dự nửa ngày, vẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Khụ.....” Vân Mị thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc. Bốn đầu ngưu này suy nghĩ cái gì vậy?! “Người yên tâm, tiền của ta đều là quang minh chính đại có được!” Bình thường hần cũng chữa bệnh cho người khác, danh hiệu Tà Mị Thánh Y của hần trên giang hồ không phải là bịa đặt, đương nhiên là phí khám bệnh tại nhà của hần thì có cao hơn một chút.

Triệu Đại Ngưu hồ nghi nhìn Vân Mị, khiến Vân Mị càng tức giận hơn. Bốn đầu ngưu này rõ ràng không tin hần! Hần nhìn về phía Triệu Đại Ngưu, cả người mồ hôi ướt đầm, quần áo đều dính lên cơ thể, hấp dẫn nói không nên lời. Hần nuốt vài hớp nước bọt, trận này hần thật sự cảm phục cực kỳ, cuộc sống vô dụng trong quá khứ hần cảm thấy không có gì, nhưng từ sau khi hưởng qua tư vị của Triệu Đại Ngưu hần lại cảm thấy những ngày như vậy đặc biệt gian nan.

Thuốc tránh thai hẳn làm đã khá ổn rồi, không bằng hôm này hãy.....

Vân Mị đột nhiên tiến đến ôm lấy Triệu Đại Ngưu, hai tay vuốt ve trên cái mông của y, cách một tầng vải dẹt âu yếm cửa vào khiến hắn vô cùng bận lòng kia.

“Người làm cái gì vậy!” Triệu Đại Ngưu bị động tác thành linh của Vân Mị làm cho hoảng sợ. Đã gần nửa năm không bị Vân Mị ôm lấy, hành động như vậy của hắn làm y thập phần bất ngờ.

“Triệu Đại Ngưu, ta muốn người.....” Vân Mị tiếp tục động tác trên tay, cả cơ thể cọ sát Triệu Đại Ngưu, nam tính cương lên đặt trên nội sườn ở bắp đùi y.

Mặt Triệu Đại Ngưu lập tức đỏ bừng, không biết phải làm thế nào. Càng khiến y xấu hổ hơn là, bởi vì sự ma sát của Vân Mị, thân thể y cũng có phản ứng. Y cư nhiên có chút mong chờ chuyện kế tiếp.....

Có điều hiện giờ cả người y toàn mồ hôi, mùi thối thối, Vân Mị không chê sao? “Ta..... Ta còn chưa tắm rửa.....”

“Không có gì..... Ta thích hương vị trên người người.....” Vân Mị vươn đầu lưỡi liếm lên cổ của Triệu Đại Ngưu. Con người thật đúng là dễ thay đổi, trước kia hắn ghét nhất là mùi mồ hôi thối của người khác, nhưng Triệu Đại Ngưu lại không giống như vậy, hương vị trên người y hắn đều thích, ngay cả mùi mồ hôi hắn cũng thích, lại càng thích bộ dạng y ở dưới thân mình đầm đìa mồ hôi.....

Hắn càng muốn thân thể càng thấy nóng, hai tay bắt tri bắt giác tham nhập vào trong vạt áo của Triệu Đại Ngưu, sờ lên làn da co giãn của y, cực kỳ nhớ nhung nhưng không muốn rời khỏi.

Triệu Đại Ngưu không ngờ rằng Vân Mị lại nói như vậy, trong lòng sinh ra một chút ngọt ngào. Ban đầu y còn hơi giãy dụa, nhưng ngay chính y cũng chậm rãi chìm vào trong nhục dục, bất giác bỏ đi ý muốn giãy dụa, mặc cho Vân Mị làm xằng làm bậy với mình.....

“Oa ” Đột nhiên nghe được tiếng khóc của Thảo Nhi truyền đến từ phòng bên kia, Triệu Đại Ngưu hoảng sợ đẩy Vân Mị ra. Ý thức được sự phóng đảng vừa rồi của mình, y xấu hổ đến mức thậm chí tự đâm đầu chết đi! Run rẩy nói, “Thảo Nhi..... tỉnh lại, ta đi xem nó.....” rồi như chạy trốn ra bên ngoài, lưu lại Vân Mị đang dục hỏa đốt người cộng thêm ngạc nhiên.

57. Chương 57: Thiếu

Vui lòng giải pass để đọc chương này. Gợi ý pass như sau:

Thành quả của Vân Mị và bạn Trâu ngọc nhà ta?

Gợi ý: 3 từ 10 chữ

Vui lòng inbox pass giải được vào fanpage: <https://www.facebook.com/truyenfull/>

58. Chương 58

Không biết có phải do Vân Mị đã cảm dục lâu lắm rồi không, thẳng tuốt đến hừng đông hần mới bằng lòng nghỉ ngơi, khiến Triệu Đại Ngưu ước chừng ba ngày không xuống giường được. Có điều trong ba ngày y phải nằm trên giường này, biểu hiện của Vân Mị ngoài ý muốn lại rất ôn nhu, hần hẩu hạ Triệu Đại Ngưu, khiến y quả thật là thụ sủng nhược kinh. Nếu không phải Vân Mị vẫn ác thanh ác khí như vậy, y có hơi hoài nghi Vân Mị có phải bị cái gì đó bám vào người rồi không!

Kể từ sau đó, Vân Mị lại cùng Triệu Đại Ngưu *đồng sàng nhi miên**. Lúc đầu y có khó chịu nhẩn nhó, có điều Vân Mị luôn lấy cái này cái kia ra uy hiếp y, cuối cùng cứ nhiên đến cả nhĩ tử của mình cùng lấy ra uy hiếp, Triệu Đại Ngưu thật sự là vừa buồn cười vừa tức giận, thế nhưng không làm gì được Vân Mị, chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

**giống như đồng sàng cộng chẩm*

Nháy mắt lại nửa năm trôi qua, Thảo Nhi đã được một tuổi. Sinh nhật tròn một tuổi của hài tử là ngày cực kỳ quan trọng. Sáng sớm Vân Mị đã đi đến Lạc Dương chuẩn bị đồ vật cho Thảo Nhi. Từ một tháng trước hần đã đặt làm một bộ vòng tay lắc chân tại Kim Phượng lâu, còn đặt làm ở tiệm may lớn nhất thành dùng loại vải tốt nhất may cho Thảo Nhi một bộ đồ mới. *muadongthang10.wordpress_LQM*

Triệu Đại Ngưu thì lại phụ trách ở nhà trông tiểu Thảo Nhi. Hiện giờ Thảo Nhi đã có thể đi lại tự do bên này chỗ kia, phạm vi hoạt động thật sự rất lớn, luôn không biết mệt mỏi mà chạy từ phòng cũ đến phòng mới rồi lại từ phòng mới chạy về phòng cũ, chạy mệt rồi lại ngồi xuống mặt đất. Vân Mị thấy như vậy rất tức giận, còn y thì lại cưng chiều tiểu Thảo Nhi hơn, tiểu hài tử thôi mà, sao có thể hiểu được nhiều chuyện như vậy, cho nên Thảo Nhi có vẻ thân thiết với y hơn. Chỉ là.....

“Nương.....” Tiểu Thảo Nhi thấy Triệu Đại Ngưu có hơi xuất thần, bất mãn gọi một tiếng, vốn từ của nó vẫn còn rất ít, nhưng tiếng ‘cha’ và ‘nương’ thì lại nói đến thập phần rõ ràng, tuyệt đối không hề ấp úng.

Mỗi khi Triệu Đại Ngưu nghe thấy tiểu Thảo Nhi gọi như vậy, thân thể đều cứng ngắc. Đều là chuyện tốt do cái tên Vân Mị đáng giận kia làm ra cả! Một ngày nào đó lúc trước khi y vui sướng phát hiện tiểu Thảo Nhi có thể mở miệng nói chuyện, chỉ là không ngờ rằng nó lại gọi mình là ‘nương’. Chuyện này khiến y buồn bực đến cực điểm!

Y lại cố gắng thử uốn nắn lại cho tiểu Thảo: “Thảo Nhi ngoan, gọi phụ thân.”

Tiểu Thảo Nhi lập tức mở to đôi mắt long lanh hơi nước vô cùng ủy khuất nhìn Triệu Đại Ngưu, khiến tâm

Triệu Đại Ngưu sinh ra ác cảm tội lỗi, chỉ có thể bất đắc dĩ đầu hàng. Thảo Nhi kế thừa vẻ bề ngoài của Vân Mị, mà bộ dạng nhỏ nhỏ so với hẳn lại càng đáng yêu hơn. Chẳng qua là không biết di truyền tính cố chấp của ai.

“Nương..... bé bé.....” Thảo Nhi chạy trốn mệt mỏi, thân thể be bé ôm lấy cẳng chân Triệu Đại Ngưu, cố gắng leo lên trên, mong đợi có thể leo đến ngực y. Triệu Đại Ngưu vì xưng hô của nó mà hơi run rẩy, hít một hơi, cúi thắt lưng xuống ôm lấy Thảo Nhi. Thảo Nhi lập tức vui tươi hơn hử cười rộ lên, chọc cho Triệu Đại Ngưu cũng nở nụ cười. Nhưng Triệu Đại Ngưu đột nhiên trở nên nghiêm túc, y nghe được tiếng bước chân rất nhỏ. Theo tiếng bước chân có thể kết luận, người này không phải Vân Mị, có điều lại hơi quen thuộc, như là.....

“Đại sư huynh.....” Y vừa mới phỏng đoán trong lòng, liền nhìn thấy Sở Sương xuất hiện trước mặt mình, yếu ớt gọi y. Gần một năm không gặp, y phát hiện Sở Sương càng trở nên tiêu tụy hơn so với lúc trước, khuôn mặt nàng tái nhợt dọa người, môi cũng hiện ra màu trắng, hai hàng tóc mai đã có sợi bạc, đôi mắt hạnh đã mất đi thần thái ngày xưa, búi tóc tán loạn, quần áo cũng có vẻ cũ nát, nhìn qua rất chật vật.

Y thật sự không tin nổi hai mắt mình. Sao tiểu sư muội lại trở nên như thế này! “Tiểu sư muội, muội xảy ra chuyện gì vậy!”

Triệu Đại Ngưu vội vàng tiến lên, một tay đỡ lấy Sở Sương nhìn qua tùy thời đều có thể ngã xuống đất. Thảo Nhi ở trong lòng y lập tức bất mãn hành động của y giãy dụa muốn y rút cánh tay kia về. Hừ! Nó không muốn nương đi ôm cái người xa lạ này đâu!

Sở Sương cũng chú ý đến tiểu Thảo Nhi, yếu ớt cười, vươn tay về phía hải tử muốn ôm lấy nó, nhưng lập tức lại bị tiểu Thảo Nhi cự tuyệt. Mi tâm nhỏ nhỏ hữu mô hữu dạng của nó nhăn lại, nặng nề hắt đầu đi, cả cái đầu be bé làm tổ giấu trong lòng Triệu Đại Ngưu, toàn bộ cái lưng quay về phía Sở Sương.
muadongthang10.wordpress_LQM

Bàn tay Sở Sương xấu hổ đứng giữa không trung, Triệu Đại Ngưu cũng cảm thấy lúng túng, cuống quýt giải thích: “Tiểu Thảo Nhi có hơi sợ người lạ. Thảo Nhi, không phải sợ, ngoan, gọi *a di** đi.”

**a di = dì, cô*

Không ngờ rằng tiểu Thảo Nhi càng thêm gắt gao ôm lấy Triệu Đại Ngưu, sống chết không chịu quay đầu liếc nhìn Sở Sương một cái.

Sở Sương cảm thấy mình thật sự như bị mọi người trên thế giới ruồng bỏ, ngay cả tiểu hải tử cũng chán ghét nàng! Nàng thương cảm nói: “Tiểu Thảo Nhi, cho *a di* ôm một cái được không, tên của cháu là do *a di* đặt đấy.....”

“Người nói cái gì!” Triệu Đại Ngưu và Sở Sương đột nhiên cả kinh, nguyên lai Vân Mị không biết từ lúc nào đã trở về đang đứng ngay trước cửa cảm tức trừng bọn họ!

59. Chương 59

Hôm nay Vân Mị vốn rất vui vẻ, đây là ngày quan trọng thứ hai của Thảo Nhi. Ngày đầy tháng lần trước hần hôn mê bất tỉnh đã bỏ lỡ, mà đây là lần đầu tiên hần tham dự ngày trọng đại của nó, đương nhiên hần cần phải chuẩn bị tốt một chút. Tuy rằng trong nhà ít người nhưng hần sẽ tận lực khiến hôm nay thật náo nhiệt, hần đã mời A Đại và Tiểu Tam buổi tối ghé qua đây. Thu xếp mọi chuyện ở Lạc Dương xong, hần hứng thú hừng hực gấp gấp trở về, nhưng không ngờ được rằng ngay lúc hần về lại nhìn thấy nữ nhân đáng ghét kia, càng không ngờ nữa là nghe người đàn bà kia nói tên của Thảo Nhi là do nàng ta đặt!

Thảo Nhi..... Thảo Nhi..... Hần từng đoán vì sao Triệu Đại Ngưu lại nghĩ ra được cái tên này, thì ra là nhờ nữ nhân chết tiết này! Ắ ta có ý định gì đây?! Trâu ăn cỏ? Có phải ý là ắ ta tự cho mình là cây cỏ, ý muốn nói trâu gốc nhà hần đi ăn cái rế cỏ thối nát như ắ sao? Mà trâu gốc chết tiết này lại còn vô tư dùng đến nó. Sao thế? Thì ra đúng là y muốn gặm cái gốc cỏ này sao? Mơ đẹp ghê! Chỉ cần hần ở đây một ngày, xú nữ nhân này đừng hòng nghĩ đến việc nhúng chàm Ngưu nhà hần! *(thật muốn ghi là ‘con trâu của hần’ a)*

Nhìn Vân Mị trợn mắt, Sở Sương biết hần tựa hồ có chút hiểu lầm. Nàng đang định giải thích chuyện này, nhưng khi nàng nhìn thấy Vân Mị giương cái bản mặt khiến người ta ghen tị kia ra, đột nhiên trong đầu sinh ra một ý niệm không nên có. Nàng hít một hơi thật sâu, chuyển sang chế độ yếu điệu trước đây, khe khẽ gọi: “Đại tẩu.....”

“Vân..... Vân Mị.....” Triệu Đại Ngưu lắp bắp kêu, y không ngờ rằng Sở Sương sẽ đến đây, càng không đoán được là Vân Mị lại về sớm thế này. Y cũng không muốn Sở Sương và Vân Mị gặp mặt nhau, rất sợ Vân Mị vừa nhìn thấy nàng đã hạ độc. Theo tiềm thức, y che chắn Sở Sương lại, mà hành động như vậy ở trong mắt Vân Mị không nghi ngờ là Triệu Đại Ngưu một lòng hướng về Sở Sương, khiến lửa giận trong người hần càng dâng cao!

“Tử nữ nhân ngươi đã quên ta từng nói gì với ngươi sao? Không được đến làm phiền Triệu Đại Ngưu nhà ta nữa, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!” Vân Mị lạnh băng nói, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng mình. Hôm nay là ngày Thảo..... Không..... là ngày vui của Bán Hạ, hần không muốn phá hủy không khí này, càng không muốn làm mọi chuyện hồng бет hơn!

“Đại..... Đại tẩu..... Tẩu hiểu nhầm rồi.....” Sở Sương đáng thương lui lại, hai tay gắt gao nắm lấy áo của Triệu Đại Ngưu, khiến y cảm thấy như mình đang run rẩy.

Quả nhiên Triệu Đại Ngưu nhăn mày lại, Vân Mị thật là tính xấu không đổi mà, hờ một tí là uy hiếp người khác như thế. Dù sao thì tiểu sư muội cũng đã xuất giá, hần nói như vậy là ý gì? Luôn vu tội cho mối quan hệ đơn thuần của y và tiểu sư muội, mỗi ngày lại còn dùng tính mạng của nàng để uy hiếp mình! Nghĩ đến đây, Triệu Đại Ngưu cũng phát cáu, giọng điệu không được hòa thuận lắm nói: “Vân Mị, ngươi đừng hờ một cái là uy hiếp người khác! Dù gì đi nữa, tiểu sư muội cũng là khách!”

Vân Mị hoàn toàn không để ý đến ý nghĩa của câu sau, chỉ biết là Triệu Đại Ngưu quả nhiên một lòng một dạ bảo vệ nữ nhân đáng ghét này. Hần tức giận đến mức lá phổi tưởng chừng nổ tung! Hần chỉ biết..... hần chỉ biết trong lòng Triệu Đại Ngưu chỉ có nữ nhân này! Nhất định hiện giờ y ở đây chăm sóc Thảo Nhi cũng hoàn toàn là vì bảo trụ lại mạng của nàng ta!

Đột nhiên lúc đó hắn thấy vô cùng bi thương. Dù là như thế nào, trong lòng Triệu Đại Ngưu đều không có hắn, đối với y hắn mới là loại người đáng ghét kia! Hiện giờ nữ nhân này đã chủ động tìm đến cửa, liệu y có thể nào liều lĩnh theo nữ nhân này rời khỏi mình không?! Nhận thức được điều này, Vân Mị lập tức trở nên khủng hoảng.

Hắn vừa mới định tiến đến giữ lấy Triệu Đại Ngưu, ý định nói y không nên rời khỏi mình, đột nhiên sắc mặt Sở Sương lập tức trở nên trắng bệch, “Ầm” một tiếng ngã trên đất, cả người thống khổ lăn lộn trên đó, mồ hôi lạnh giống như nước chảy thi nhau trút xuống, không bao lâu khiến y phục ướt đẫm.

Triệu Đại Ngưu kinh hoảng buông Thảo Nhi trong lòng ra, lo lắng ôm lấy thân thể không ngừng run rẩy của Sở Sương, trợn mắt nhìn về phía Vân Mị: “Vân Mị! Người lại hạ độc!”

Vân Mị trầm tĩnh nhìn Sở Sương trông vô cùng khó chịu. Độc này đúng là do hắn hạ, nhưng đã rất lâu trước kia rồi, loại độc này trong vòng một năm cần phải được giải, nếu nữ nhân này không phát bệnh thì hắn cũng quên mất. Hừ! Cho người đau chết luôn đi!

“Giải được!” Triệu Đại Ngưu buông Sở Sương ra, lo lắng kéo cổ áo Vân Mị hét lên.

Vân Mị dùng sức xoay đầu ra sau, tức giận nói: “Ta đã nói với người, loại độc này không có giải được trị tận gốc, nàng ta đã qua một năm, hiện giờ có ăn giải được cũng vô dụng!” Có giải được trị tận gốc, nhưng hắn quả thật không có, được kia ở chỗ của Huyền Khanh, mà hắn lại không có hảo tâm đi lấy giúp nữ nhân này. Nhưng nếu Triệu Đại Ngưu thì không bao giờ... gặp nữ nhân này nữa, hắn có thể suy xét một chút.....

“Người..... Rõ ràng là người vừa mới hạ! Vậy mà người còn nói dối!” Ban đầu Triệu Đại Ngưu còn thấy tính cách của Vân Mị có hơi xấu một chút, nhưng tốt xấu gì cũng coi như trung thực, không ngờ rằng hắn vậy mà còn nói dối! Y đã sớm đưa giải được cho tiểu sư muội, rõ ràng là hắn vừa mới hạ độc. Không chịu đưa ra giải được mà còn muốn nói dối, quả thật là đã ác càng thêm ác!

60. Chương 60

“Sao ta phải nói dối?” Vân Mị lâm vào chán nản, đầu tử ngưu này hoài nghi nhân cách của hắn vậy sao? Hắn đã có lúc nào nói dối trâu ngốc này chưa? Chuyện hạ độc hắn cũng đã sớm nói qua với y, chẳng phải lúc đó hắn vẫn luôn dùng chuyện này uy hiếp y sao? Nghĩ như vậy, trong lòng Vân Mị nổi lên chua xót.

“Đại..... Đại sư huynh.....” Sở Sương từ trong đau đớn vẫn cố sức thấp giọng gọi Triệu Đại Ngưu. Y cuống quýt buông Vân Mị ra, nâng Sở Sương đang suy yếu dậy quan tâm hỏi nàng: “Muội không sao chứ, tiểu sư muội?”

“Đại sư huynh..... Đừng rời khỏi muội được không..... Lưu Giang..... Lưu Giang đã hừ muội rồi..... Trừ huynh ra muội không còn thân nhân nào khác!” Sở Sương đáng thương nói.

Mười một tháng trước, Triệu Đại Ngưu quả thật đã đưa cho nàng giải được, nhưng nàng không dùng hết mà chậm rãi chờ độc phát tác, trông chờ vào việc ốm đau để Lưu Giang thương tình gọi lại tình cảm phu thê lúc trước. Nhưng nàng thật sự đã đánh giá quá cao địa vị của mình trong lòng Lưu Giang. Đối với việc nàng bị độc được tra tấn càng lúc càng kịch liệt, Lưu Giang chẳng những không có nửa phần thương xót hay yêu thương, ngược lại càng thêm quyền dâm dục đã đối với nàng, hoàn toàn ghét bỏ khiến nàng ngay cả sống cũng không thể. Mà một tháng trước, khi nàng đang ôm nhi tử thứ hai do nhị phòng sinh là lúc độc được phát tác, thiếu chút nữa đã ném hài tử trên mặt đất, Lưu Giang lập tức không lưu tình hờn nàng, đuổi nàng ra khỏi Lưu phủ. Cha mẹ nàng đã sớm qua đời, một mình nàng trên đời cữ mực vô thân. Nàng nghĩ đến Triệu Đại Ngưu, nhưng mà y đã có Vân Mị.....

Một mình gian nan trải qua những ngày khốn khổ suốt một tháng, nàng cuối cùng cũng không còn cách nào khác, cùng đường không nhận được theo địa chỉ Triệu Đại Ngưu lưu lại tìm đến đây.

Mà nàng vừa vịn nhảy bén cảm giác được tình cảm của Triệu Đại Ngưu và Vân Mị lúc này không đặc biệt thật tốt, mà nàng thấy hơi vui mừng khi giờ phút này bị độc được tra tấn khiến cho yếu ớt. Nàng biết hành vi của mình có hơi ti tiện, dù sao Vân Mị và đại sư huynh đã có hài tử, nhưng nàng thật sự rất sợ hãi khi phải trợ một mình. Những ngày phải tồn tại một mình thật sự hư vô đau khổ đến đáng sợ, nàng không muốn trải qua những ngày như vậy nữa. Nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, chỉ muốn được núp trong lòng một nam nhân, được yêu thương cưng chiều. Mà Triệu Đại Ngưu là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của nàng, một khi đã bắt lấy nàng tuyệt đối sẽ không buông tay ra!

Triệu Đại Ngưu đau lòng nhìn Sở Sương giờ phút này giống như một con búp bê sứ dễ vỡ. Y nhìn tiểu sư muội lớn lên từng ngày, tuy bình thường trông nàng diễm dạm đáng yêu, nhưng dù là nghèo túng như thế nào, y và sư phụ vẫn xem tiểu sư muội như một bảo bối nâng niu che chở trong tay, không ngờ rằng tên Lưu Giang lại khốn nạn như vậy, gã quả thật là mặt người dạ thú! Y thật không biết tiểu sư muội ở nơi của gã còn chịu bao nhiêu đau khổ nào nữa!

“Ta đi tìm tên khốn nạn đó tính sổ!” Triệu Đại Ngưu vì Sở Sương căm giận bất bình, định lao ra ngoài đi tìm Lưu Giang tính sổ, Sở Sương sợ hãi giữ chặt lấy Triệu Đại Ngưu, kinh hoàng nói: “Đại sư huynh không cần! Muội không muốn lại bị gã nhục nhã nữa!”

Triệu Đại Ngưu quay lại nhìn Sở Sương, tiểu sư muội hiện giờ giống như chim sợ cành cong, thật khiến lòng người nảy sinh thương tiếc. Đều là lỗi của y! Y thật sự có lỗi với sư phụ, khiến tiểu sư muội chịu nhiều khổ sở như vậy! Theo thói quen khi vô nhẹ dỗi dành Thảo Nhi, Triệu Đại Ngưu cũng là động tác như vậy để an ủi Sở Sương: “Tiểu sư muội ngoan, đại sư huynh sẽ bảo vệ muội!”

Tiểu Thảo Nhi, không, tiểu Bán Hạ vốn đang bất mãn với việc Triệu Đại Ngưu vì nữ nhân này mà ném mình xuống đất, hiện giờ nữ nhân này lại uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị của mình, nương cư nhiên lấy chiều người bình thường ứng phó với nó dùng cho nữ nhân này! Hừ! Nó quyết định vô cùng căm ghét nàng ta!

Thân thể nhỏ nhỏ của nó cố gắng nhảy lên, kéo kéo ống quần Triệu Đại Ngưu, tốn hết tâm tư khiến y chú ý đến nó, nhưng không ngờ rằng Triệu Đại Ngưu chỉ có lệ sờ đầu nó một chút, rồi đặt toàn bộ lực chú ý lên người đàn bà kia! Đáng ghét! Ô ô ô mẫu thân cũng là bại hoại, đương nhiên hờn nhất vẫn là nữ nhân chẳng biết từ đâu ra này. Ô ô ô, nó thật đau lòng, nó không phải là người nương yêu nhất! Tiểu Bán Hạ càng nghĩ càng thương tâm, miệng mếu máo, rồi oa oa khóc lớn lên.

Triệu Đại Ngưu nghe được tiếng tiểu Bán Hạ khóc vội vàng ôm lấy nó, dỗ dành vài cái, mà khi thấy Sở Sương bên cạnh có xu hướng lại sắp té xỉu, y lại nhanh chóng buông Bán Hạ, ôm lấy Sở Sương, sợ nàng ngã xuống đất.

Vân Mị ở một bên không nhịn được nữa cuối cùng cũng bạo phát, hần rống giận: “Triệu Đại Ngưu! Người buông nữ nhân này ra cho ta! Nếu người không buông ả ra, người có tin ta độc chết ả hay không!” Từ đầu ngưu này có ý gì đây! Vì nữ nhân này mà cả nhi tử y cũng có thể từ bỏ sao?! Vậy mà hần còn tưởng rằng y vì hài tử này mà đã hơi dao động! Nữ nhân này không thể sống! Sự tồn tại của nàng ta chính là một *liều thuốc độc** không ngừng quấy nhiễu mối quan hệ vốn đã rất khó ổn định của hần và Triệu Đại Ngưu!

**nguyên văn là ‘nhất khối độc lưu’ (một khối u ác tính), cơ mà để hợp thời đại thì chắc dùng ‘liều thuốc độc’ ổn hơn.*

Trong lòng Triệu Đại Ngưu còn vì lời nói dối của hần lúc trước mà tức giận, hiện lại nghe hần nói phải hạ độc chết Sở Sương. Chẳng lẽ vừa rồi hần hạ độc còn chưa đủ khiến tiểu sư muội thê thảm sao? Tiểu sư muội đã đáng thương đến thế này rồi! Tim của hần làm bằng sắt sao? Một chút lòng thương tình cũng không có! Triệu Đại Ngưu cũng gầm lên đáp lại Vân Mị: “Nếu người phải hạ độc tiểu sư muội thì hạ độc luôn cả ta đi!”

Vân Mị thất lạc! Bỗng chốc hần đứng hình một chỗ. Triệu Đại Ngưu có ý gì? Y muốn cùng nữ nhân này cộng sinh ra tử sao? Thật đúng là tình sâu ý nặng a! Mà điều này lại làm cho hần ghen tị đến phát điên!

Càng làm Vân Mị điên tiết hơn đó là, Sở Sương nhu nhược co người trong lòng Triệu Đại Ngưu, gất gao ôm lấy y, sợ hãi nói: “Đại sư huynh, muội không muốn chết! Muội không muốn nếm phải tư vị của loại độc đó nữa! Huynh mau đưa muội rời đi được không!”

“Nữ nhân chết tiết! Người giả bộ đáng thương cái gì!” Vân Mị tức giận đến mức sắp không nói ra lời!

Ánh mắt Triệu Đại Ngưu đảo quanh giữa Vân Mị và Sở Sương, cứ nghĩ không biết nên làm thế nào để hai người họ có thể sống chung một nhà. Thôi thì y vẫn nên đưa Sở Sương đi trước, dù sao y cũng thật có lỗi với sư phụ khi để tiểu sư muội phải chịu ủy khuất. Ôm lấy Sở Sương, y nhìn khuôn mặt của Vân Mị rồi thì triển khinh công, ngay khi hần chưa kịp phản ứng gì đã tông cửa xông ra ngoài, nghênh ngang mà đi.

61. Chương 61

Đến khi Thác Bạt Hiên Ảnh và Tiểu Tam đến nơi thì thấy Vân Mị đang thất hồn lạc phác ngã ngồi trên mặt đất, còn tiểu Bán Hạ bên cạnh vì Triệu Đại Ngưu cư nhiên bỏ nó mà ôm người đàn bà kia đi mất thương tâm ngửa mặt lên trời khóc.

Tiểu Tam nhanh chóng chạy đến ôm lấy Triệu Bán Hạ, Thác Bạt Hiên Ảnh tiến lên lo lắng hỏi Vân Mị: “A Nhị, xảy ra chuyện gì rồi?”

Vân Mị kinh ngạc nhìn Thác Bạt Hiên Ảnh, ngốc lảng một hồi lâu, đột nhiên đứng lên, chỉ nói một câu: "A Đại, huynh trông hài tử giúp đệ!" rồi dùng sức phát ra yêu lực, nhanh chóng chạy theo hướng Triệu Đại Ngưu ly khai.

Triệu Đại Ngưu vì ôm Sở Sương nên vẫn chưa chạy được bao xa, đang nghỉ ngơi bên trong một khu rừng. Y chỉ vừa mới nghĩ được trước hết nên tách Sở Sương và Vân Mị ra đã, còn lại vẫn chưa có ý định nào khác. Y buông Sở Sương ra, thấy sắc mặt Sở Sương đã tươi tắn hơn một chút so với lúc trước, suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng hỏi nàng: "Tiểu sư muội, vậy sau này muội tính thế nào?"

Khuôn mặt Sở Sương có hơi cứng nhắc, nàng nhìn Triệu Đại Ngưu, thấy ánh mắt Triệu Đại Ngưu hoàn toàn trong vắt, toàn bộ thân thể đều run rẩy. Tuy Triệu Đại Ngưu không nói gì cả, nhưng tất cả mọi chuyện y đều viết hết lên đôi mắt kia, mà trong đôi mắt đó nàng đã không còn tìm thấy sự ái mộ từng có. Nhưng cũng không sao cả..... Chỉ cần Triệu Đại Ngưu vẫn đối xử tốt với mình như lúc trước là được, đối với nàng bây giờ mà nói, những chuyện ái ân tình cũng chỉ là dùng để gạt người, chỉ có nam nhân đối xử tốt với mình mới là chân thực nhất, mà lúc này đây nàng nhất định phải nắm lấy thật chặt, tuyệt đối không buông tay ra nữa!

Nàng sửa sang lại tóc, áp chế nỗi bất an và sự áy náy đối với Vân Mị trong lòng, yếu ớt nói với Triệu Đại Ngưu: "Đại sư huynh, huynh có thể đưa muội đến Đô thành được không..... Muội đã không còn chỗ để đi..... muốn quay về nơi ở cũ của cha....." Nói xong, nàng thấp giọng khóc nức nở, đều do nàng năm đó không nghe lời khuyên can của cha bỏ trốn cùng Lưu Giang, hiện giờ lưu lạc đến mức này, thật sự chẳng trách gì được. Chỉ là nàng thật sự không cam tâm.....

Triệu Đại Ngưu cuống quýt an ủi Sở Sương nói: "Tiểu sư muội, muội đừng khóc, huynh nhất định sẽ đưa muội đến kinh thành!" Dù sao bây giờ y đã đi rồi, phỏng chừng Vân Mị ở đó..... Triệu Đại Ngưu vừa nghĩ đến Vân Mị liền ảm đạm, hiện giờ y chỉ sợ là không thể quay lại bên cạnh Vân Mị được nữa. Y nên cảm thấy may mắn, nhưng tâm tình như bị vặn xoắn lại. Không biết tiểu Thảo Nhi có đang khóc không.....

"Đại sư huynh?" Rõ ràng cảm giác được Triệu Đại Ngưu lơ đãng, Sở Sương sợ hãi lôi kéo tay áo của y. Triệu Đại Ngưu đột nhiên hồi thần, nhìn thấy hai mắt Sở Sương đầm lệ mông lung, điềm đạm đáng yêu như nụ hoa bị cơn mưa đá đã thương, y theo thói quen vỗ lên lưng nàng.

"Các người " Mà một màn này vừa lúc bị Vân Mị hừng hừng mới đến trông thấy, mà theo góc độ của hần lại là Triệu Đại Ngưu đang ôm Sở Sương, Sở Sương đang rúc vào trong lòng Triệu Đại Ngưu, rõ ràng là cố ý tình chàng ý thiếp. Thật là một đôi cặp nam nữ! Triệu Đại Ngưu đang nghĩ cái gì vậy?! Bỏ lại hài tử và hần, rồi cùng nữ nhân này song túc song phi sao?

Suy nghĩ như vậy khiến trong lòng hần tràn ngập ghen tị và kinh hoàng. Không! Bọn họ mơ đi! Hần tuyệt đối sẽ không tặng Triệu Đại Ngưu cho nữ nhân này!

"Vân Mị?!" Triệu Đại Ngưu nghe được giọng nói của Vân Mị, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía hần. Vân Mị đã đuổi đến rồi! Là để dẫn y về nhà sao? Tâm tình của Triệu Đại Ngưu không khỏi cảm thấy sung sướng, nhưng Vân Mị đi như thế này, Thảo Nhi một mình ở nhà như vậy thì không an toàn chút nào! "Người để Thảo Nhi một mình trong nhà sao?"

Thảo Nhi..... Nhắc đến cái tên này, đổ kị trong lòng Vân Mị ngày càng tăng, hấn hậm hực mở miệng: “Trong lòng ngươi còn có hài tử ư?”

“Đại..... Đại sư huynh..... Huynh đã đáp ứng sẽ đưa muội đến kinh thành..... Đừng rời khỏi muội.....” Sở Sương thấy Vân Mị dùng hài tử làm lợi thế, khủng hoảng ôm chặt lấy Triệu Đại Ngưu, nếu bây giờ mất đi Triệu Đại Ngưu thì nàng chẳng còn gì cả!

Triệu Đại Ngưu vừa lo lắng cho Thảo Nhi nhưng cũng lo cho Sở Sương, nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm thế nào. Nhưng hiện giờ tiểu sư muội vẫn khóc, có lẽ an ủi nàng trước quan trọng hơn: “Tiểu sư muội, nếu huynh đã đáp ứng muội rồi thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời.” Mặc kệ như thế nào, y thủy chung vẫn có trách nhiệm với tiểu sư muội.

Triệu Đại Ngưu đáp ứng nữ nhân này cái gì? Từ nay về sau tuyệt đối không rời khỏi nàng sao? Đây là lời thề hấn tha thiết mơ ước, chỉ là cả đời này sợ rằng khó có thể nghe được từ miệng của Triệu Đại Ngưu, mà hiện tại y lại trao lời thề mà đối với hấn là một ước nguyện xa vời này cho nữ nhân chết tiệt kia, sao hấn có thể không phẫn nộ được?!

Vân Mị hấn chưa bao giờ tự xưng là người tốt, đối với thứ mình tâm ái lại càng không thể cho người khác, cho dù phải mang theo Triệu Đại Ngưu cùng chết hấn cũng không thành toàn cho đôi nam nữ này! Hấn tuyệt đối không để cho họ thực hiện được!

Bỗng nhiên hấn nhìn hai người, nếu nữ nhân này biết Triệu Đại Ngưu giống như nữ tử bị hấn âu yếm, lại từng sinh cho hấn một hài tử, phản ứng của nàng ta sẽ thế nào đây? “Ha hã.....” Hấn muốn nữ nhân này chủ động buông tha Triệu Đại Ngưu, hấn muốn cho Triệu Đại Ngưu biết rằng trên đời này trừ hấn ra không còn ai yêu y được!

Triệu Đại Ngưu cảm giác được Vân Mị có gì đó không thích hợp, tiếng cười của hấn khiến y sờ tóc gáy. Y vừa định tiến đến, cả thân thể đột nhiên không hoạt động được, bất an trong lòng càng lúc càng lan rộng, y run rẩy nói: “Vân Mị! Ngươi muốn làm cái gì!”

62. Chương 62

Sở Sương nhược kinh phát hiện thân thể của mình không thể cử động được. Vân Mị muốn làm gì vậy? Chắc không phải là muốn giết nàng chứ? Nàng sợ hãi nhìn Vân Mị từng bước từng bước đến gần, ngay trong giây phút Vân Mị giơ tay lên, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại. Có điều đau đớn trong tưởng tượng không hề xảy ra, Vân Mị chỉ nặng nề đẩy nàng sang một bên.

Vân Mị cũng không để ý đến ánh mắt của Sở Sương, ngay khi Triệu Đại Ngưu chuẩn bị đổ xuống trên mặt đất, hấn một tay kéo lấy y phục của y, từ bên trong cơ thể căng đầy hiện ra, mà hai khóa hồng anh trước ngực vì không khí bắt đầu lạnh đi lập tức đứng thẳng lên. Vân Mị như mê muội ôm lấy thân thể khiến hấn điên cuồng kia, cảm nhận được từng cơn run rẩy của Triệu Đại Ngưu.

Triệu Đại Ngưu hoảng sợ nhìn Vân Mị, y thấy trong đáy mắt hắn hiện lên dục vọng trần trụi. Vân Mị muốn làm cái gì?! “Vân Mị ngươi muốn làm... Ô...”

Lời nói còn chưa phát ra hết đã bị miệng Vân Mị lấp lại. Đầu lưỡi hắn thô bạo càn quét trong khoang miệng của Triệu Đại Ngưu, hắn một tay chặn lại cái đầu đang muốn chạy trốn của y, một tay chui vào trong đũng quần của Triệu Đại Ngưu, thô lỗ vuốt ve vật nam tính của y.

Triệu Đại Ngưu liều mạng giãy dụa cái đầu muốn thoát khỏi Vân Mị, nhưng toàn bộ thân thể của y vì bị Vân Mị hạ được mà vô pháp nhúc nhích. Vân Mị... Vân Mị sẽ không ở trước mặt tiểu sư muội mà muốn... Không! Không được! Triệu Đại Ngưu thất kinh mở to hai mắt, chỉ có thể lo lắng canh chừng, nhưng khiến y sợ hãi chính là dục vọng của y dưới sự kích thích của Vân Mị, cư nhiên không biết liêm sỉ mà ngay trước mặt tiểu sư muội từng chút từng chút ngẩng đầu lên.

Sở Sương hoảng toàn vô pháp giải thích được hành động của Vân Mị. Vân Mị đang làm gì vậy? Muốn dùng thân thể giữ đại sư huynh lại sao? Nhưng ngay tại vùng rừng núi hoang vu này... Tuy rằng trên giường bình thường nàng cũng phóng đảng, thể nhưng nàng vẫn là tiểu thư khuê phòng trung quy trung củ, thật không ngờ Vân Mị lại còn phóng đảng đến thế này. Thấy bọn họ thật không có ý tứ, nàng nhắm chặt hai mắt lại, nhưng chỉ nghe thấy âm thanh đã khiến nàng ngượng đến mức cả mặt và tai đều đỏ lên.

Mà Vân Mị đang dính vào Triệu Đại Ngưu hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Sở Sương. Nhiệt độ thân thể hắn nhanh chóng tăng lên, làn môi quần quýt lấy khuôn mặt, trôi xuống hầu kết của Triệu Đại Ngưu, men theo đường cong cơ thể một đường lướt xuống.

Cả người Triệu Đại Ngưu phấp hờng, hô hấp dần trở nên dồn dập, nhưng thân thể y thủy chung không thể động đậy được, đành để mặc cho Vân Mị nhắm nháp nhũ tiêm của mình. Tuy động tác liếm mút của Vân Mị không được ôn nhu cho lắm, nhưng cũng khiến toàn thân của Triệu Đại Ngưu mềm nhũn, từng trận sung sướng tê dại trong cơ thể tạo thành làn sóng từng chút một bao phủ lấy y.

Vân Mị không nhịn được tiến nhập một ngón tay, rồi tiến thêm một ngón nữa. Hai ngón tay đang sáp nhập trong cơ thể Triệu Đại Ngưu cũng không phải là vấn đề lớn, y rất nhanh đã thích ứng được với hai ngón tay trong cơ thể mình.

Ngón tay cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trong nội bích của Triệu Đại Ngưu, Vân Mị cảm thấy cơ thể càng lúc càng nóng, dục vọng phía dưới tựa như bùng nổ cũng không nhịn được nữa, hắn rút ngón tay ra, gờ hai chân Triệu Đại Ngưu lên, lộ ra cực đại của bản thân, một đường tiến tới, đưa chính vật thể của mình vào trong mật huyết.

“A! A... Ô... Không được...” Đau đớn đột ngột khiến Triệu Đại Ngưu đau nhức thở gấp, nhưng khi Vân Mị bắt đầu va chạm lung tung trong cơ thể y lại đưa y vào thiên đường dục vọng. Y bất giác phát ra tiếng rên rỉ, nhưng lập tức ý thức được Sở Sương đang ở bên cạnh nhìn mình, y vô thức muốn phản kháng lại, nhưng thân thể cứng ngắc khiến y chỉ có thể bị động để Vân Mị ra vào, chỉ có thể khổ sở giãy dụa ngay sát biên giới dục vọng.

“Ân...” Vân Mị phát ra một tiếng rên sung sướng. Vật trụ bị vây chặt đến đau nhức và vui vẻ, bắt chập tất cả tiến nhập vào thân thể Triệu Đại Ngưu, mỗi một lần tiến vào đều khiến hắn trầm say. Nội bích nóng cháy vây chặt lấy cực đại của hắn, Vân Mị qua lại lay động thân thể, lực đạo trừu sấp mãnh liệt. Hắn cảm thụ sự vui sướng khi kết hợp với Triệu Đại Ngưu, càng tìm kiếm một tầng vui vẻ sâu thẳm hơn.

“Ồ... Dừng lại... Dừng...” Cảm giác khối lửa nóng đang qua lại chạy nước rút trong cơ thể mình không ngừng bành trướng, như muốn kéo căng từng nếp uốn trong cơ thể, không hề do dự tiến sâu vào, cho đến khi vật thể của Vân Mị hoàn toàn tràn ngập trong dũng đạo, nhiệt độ nóng đến mức khiến nơi sâu thẳm trong nội bích bị thiêu cháy, cũng khiến cho ý thức của y bị thiêu đốt theo, ý chí giãy dụa càng lúc càng bạc nhược.

“A...” Một trận cường lực nơi sâu thẳm trong nháy mắt khiến y thoải mái đến mức đầu óc trống rỗng, y vô pháp nhấn nại rên lên.

“A, a...” Không biết đã bị xâm nhập bao lâu, thân thể bị nâng lên trở nên căng thẳng, ngón chân không tự chủ co lại, hai chân bắt tri bắt giác quẩn lấy bên hông Vân Mị, hai tay cũng chăm chú tóm lấy y phục của hắn, y không ngừng rên rỉ.

Cự vật to lớn đang tới tới lui lui trừu sấp trong nội bích cực kỳ co dãn phát ra âm thanh mê người, tạo thành một bản âm hưởng dâm mị. Mồ hôi nhễ nhại và nhiệt độ nóng ẩm quẩn lấy thân thể hai người.

Dục vọng của Vân Mị đã sưng lớn đến cực hạn. Gần lúc phóng thích, hắn gắng gượng hung hăng đâm vào cơ thể Triệu Đại Ngưu thêm vài lần nữa. Triệu Đại Ngưu đang chìm trong ranh giới giữa thiên đường và địa ngục cũng sắp bùng nổ.

63. Chương 63

Sở Sương vốn đang nhắm chặt hai mắt, nhưng lại vì tiếng rên rỉ ngày càng không thích hợp của Triệu Đại Ngưu khiến cho không nhận được tò mò mà mở mắt ra, nhưng chính hình ảnh nhìn thấy khiến nàng không nhận được hít một hơi thật sâu.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?! Vân..... Vân Mị thế mà lại là một nam nhân!

Mà hiện giờ trước mắt nàng cứ nhiên là hai nam nhân đang làm chuyện phòng the! Sao lại có thể như vậy! Đại sư huynh vậy mà lại bị áp phía dưới! Rõ ràng là không có nơi có công năng kia, thế mà Vân Mị lại dùng lỗ hồng bình thường dùng để bài tiết làm thay thế phẩm, kiên quyết sáp nhập vào đó, mà Triệu Đại Ngưu chẳng những không phản kháng, vẻ dâm mĩ trên khuôn mặt kia khiến nàng nhìn xem đều cảm thấy thẹn, tâm vừa thích lại vừa chán ghét! (thích.....????? @@)

Sở Sương mở to hai mắt nhìn, quả thật không thể tin nổi vào mắt mình! Bọn họ..... Sao bọn họ có thể như

vậy!

Mà Vân Mị và Triệu Đại Ngưu thì không rảnh bận tâm đến nỗi kinh dị của nàng, không khí phần khích khiến lý tính cả hai người đều lâm vào cảnh giới mê loạn, dễ dàng phá hủy hết thủy ý chí. Vật nam tính đang chiếm đoạt dừng đạo chặt chẽ kia liên tiếp ra vào, khát khe muốn đạt được thỏa mãn lớn nhất, mà thân hình đang bị xô xuyên trong tiềm thức lại hưởng ứng thỉnh cầu cuồng loạn của đối phương. Đôi mắt hoa đào mang theo sương mù nhìn Triệu Đại Ngưu, y cũng khó có thể tự kiềm chế mà bị nó hấp dẫn, chỉ là y lại không nhìn thấy trong lệ hạ kia chứa đầy thâm tình. Vân Mị dững khởi thân thể của mình, ngay lúc Triệu Đại Ngưu vẽ ra vẻ mặt say mê đạt đến cao trào, mà Triệu Đại Ngưu khi làn sóng dữ dội không ngừng tiến nhập tăng lên cũng vô pháp khắc chế, ngay giữa không trung bắn ra một đường cong đạo nhũ màu trắng.

Ánh mắt vẫn chưa lui cơn tình dục lơ đãng quét qua Sở Sương, Triệu Đại Ngưu đột nhiên bình tĩnh. Trời ạ! Y cứ nhiên lạ cùng Vân Mị làm cái chuyện này trước mặt tiểu sư muội, mà y còn không biết xấu hổ đáp lại Vân Mị.....

Triệu Đại Ngưu cảm thấy tôn nghiêm của mình đều bị giẫm đạp đến không còn một phần, thậm chí thể diện cuối cùng của y trước mặt tiểu sư muội bị hấn xé tan thành từng mảnh. Y thật hận! Y hận Vân Mị đối xử với y như vậy, càng hận chính bản thân mình! Y đột nhiên đẩy Vân Mị ra, cúi đầu thật thấp, không dám nhìn bất kỳ ai một lần, y sợ bọn họ sẽ xem thường mình, lại càng căm hận chính bản thân dâm dăng như vậy.

“Triệu Đại Ngưu.....” Vân Mị nhìn thân thể cao lớn của Triệu Đại Ngưu lúc này đột nhiên đặc biệt yếu ớt, không khỏi đau lòng vươn tay về phía y.

“Cút!” Triệu Đại Ngưu vừa thấy bàn tay như cầm thạch kia liền run rẩy, hung tợn mà hất cái tay kia ra. Hắn còn muốn gì nữa? Còn thấy y bị hắn giẫm đạp không đủ hay sao?

Triệu Đại Ngưu đỏ mắt ngẩng đầu căm thù nhìn Vân Mị, liều lĩnh vận nội lực một chưởng đánh về phía hắn. Vân Mị hoàn toàn không ngờ rằng Triệu Đại Ngưu đột nhiên lại một chưởng đánh đến, không hề phòng bị liền trúng một chưởng nặng nề này. Trong ngực lập tức một trận đau nhức, một cổ nóng rực dâng lên, một làn máu nóng văng lên trên người Triệu Đại Ngưu.

Triệu Đại Ngưu hoảng sợ, y chỉ muốn trút hận, nhưng vừa thấy bộ dạng khổ sở vì bị thương của Vân Mị, y lại không đành lòng. Muốn vươn tay về phía hắn, lại thấy Sở Sương đang nhìn mình, mà y quan trên người y còn không đành lòng, y lại rút tay về, hoang mang rối loạn chỉnh sửa quần áo lại. Nhưng y vẫn bất giác nhìn về phía Vân Mị đang che ngực, ngũ quan đều hướng lại một chỗ.

Y cũng thật là! Sao có thể dùng sức như vậy! Vân Mị hắn..... không có việc gì chứ? “Vân..... Vân Mị.....”

Sở Sương kinh ngạc đến ngất người bên cạnh nhìn thấy Vân Mị bị thương mới giật mình tỉnh lại. Chuyện này đến tột cùng là thế nào vậy? Nàng có hơi mơ hồ rồi!

Nàng nhanh chóng bình ổn tâm trạng đang rối loạn của mình, thu hồi sự kinh hãi của mình đối với bọn họ,

suy nghĩ dần dần rõ ràng lại. Tuy rằng đại sư huynh có tình cảm với Vân Mị, nhưng Vân Mị trước mặt người khác làm chuyện như vậy với đại sư huynh, ngay cả nữ nhân còn không chịu được chứ nói gì đến một nam nhân bảo thủ như đại sư huynh! Nói vậy lúc này đối với Vân Mị, đại sư huynh hận nhiều hơn yêu, nàng có thể thừa dịp này mà xen vào. Có điều đại sư huynh dù sao cũng bị một nam nhân cường bạo, suy nghĩ này khiến trong lòng nàng nhiều ít có hơi ghét bỏ.....

Suy tư một lúc lâu, nàng quyết định trước hết nên để Triệu Đại Ngưu đưa mình về kinh thành, chuyện khác quyết định sau, huống chi đại sư huynh và Vân Mị, hai người đều là nam nhân, làm sao có thể chung sống với nhau. Dù gì đi nữa, đại sư huynh đối xử với nàng không tồi, có lẽ nàng nên giúp đại sư huynh sớm chặt đứt đoạn nghiệt duyên này.

“Đại sư huynh.....” Suy nghĩ mọi chuyện thật thỏa đáng, Sở Sương lại khôi phục lại dáng vẻ rụt rè.

Nghe được Sở Sương gọi mình, cả người Triệu Đại Ngưu chấn động không dám nhìn thẳng nàng, chỉ sợ nàng đối với mình tràn ngập xem thường.

“Đại sư huynh, chúng ta đi được không? Tên hỗn đản này..... tên hỗn đản này cứ nhiên làm chuyện như vậy với huynh..... Muội không muốn phải nhìn thấy..... tên hỗn đản đáng giận này nữa.....” Sở Sương vừa cẩn thận khiến từ dùng câu, vừa quan sát sắc mặt của Triệu Đại Ngưu.

Triệu Đại Ngưu kinh ngạc không ngờ Sở Sương sẽ nói như vậy. Sở Sương luôn nói từ ‘hỗn đản’ khiến y không thoải mái, nhưng nghĩ đến việc lúc trước hắn khiến tiểu sư muội đau đớn, mà đối với y lại còn..... Hận ý trong y lại thêm sôi trào!

“..... Chúng ta đi thôi!” Yên lặng một chút, Triệu Đại Ngưu không dám nhìn Vân Mị. Lòng y bây giờ thật loạn, thật sự không biết phải đối mặt với Vân Mị thế nào. Kỳ thật y cũng không muốn đối mặt với Sở Sương, nhưng nếu phải chọn một trong hai thì y thà đối mặt với tiểu sư muội, ít nhất ở trước mặt nàng tim của y cũng sẽ không đập loạn như vậy.

64. Chương 64

Vân Mị che ngực, nghe thấy Triệu Đại Ngưu phải rời đi liền lo lắng, cố gắng chống đỡ cả người đứng lên, nhưng một chút lay động lại khiến hắn ngã nhào trên mặt đất, lực đạo vừa rời của một chiêu Triệu Đại Ngưu đánh ra kia đã khiến tim mạch của hắn bị tổn thương.

“Triệu.....” Hắn khí cấp công tâm lại nôn ra một vũng máu, trong một lúc không thể nói ra lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Đại Ngưu mang theo người đàn bà kia biến mất trước mặt mình.

Hắn cố gắng muốn vận khí kích phát yêu lực trị liệu, nhưng càng cố lại càng không phát ra một chút sức lực nào, qua một lúc lâu cuối cùng mới vận được một chút yêu lực ra ngoài, nhưng thật không ngờ máu lại phun ra càng nhiều hơn so với lúc trước.

Chết tiệt! Vân Mị ở trong lòng giận dữ mắng một câu. Lần trước bị kết giới gây thương tích khiến yêu lực của hần giảm bớt, hơn nữa thuốc tránh thai mà hần uống kia chính là vết thương trí mạng lớn nhất làm hao tổn yêu lực của chính bản thân. Hần trường kỳ dùng mầm tai họa này, bình thường không cần đến yêu lực nên cũng không có trở ngại gì, nhưng hiện giờ hần bị thương nặng như vậy, lại miễn cưỡng vận khí, việc này giống như mỗi lửa bén vào đồng thuốc nổ, càng làm tăng thêm nội thương.

Nhưng hần một mực không cam lòng. Nhìn thấy bóng dáng Triệu Đại Ngưu đã hoàn toàn biến mất, hần lại bắt buộc mình vận khí, kết quả là ngay cả một hơi hần cũng không phát ra được, ngược lại trong đầu một tia chớp lóe lên khiến hần trong nháy mắt mất đi ý thức. Van cầu người! Triệu Đại Ngưu đừng đi!

Đến khi Vân Mị tỉnh lại liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thác Bạt Hiên Ảnh, hần nhanh chóng đứng lên khỏi mặt đất, nhìn bốn phía xung quanh, trừ hai người bọn họ ra không còn ai khác. Hần lập tức như một trái bóng da bị thủng suy sút ngồi xuống. Triệu Đại Ngưu quả nhiên đã đi rồi! Cùng người đàn bà đó đi rồi!

“A Nhị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thác Bạt Hiên Ảnh thấy Vân Mị suy sụp trước nay chưa từng có, lông mày cũng nhăn lại. Lúc trước hần đợi trong nhà A Nhị, Thảo Nhi không thấy song thân lập tức khóc không ngừng. Hần thấy A Nhị lâu như vậy vẫn chưa trở về lại càng lo lắng, định ra ngoài tìm hần, không ngờ lại thấy A Nhị đang hấp hối. Hần lập tức truyền yêu lực cho A Nhị, truyền hơn nửa ngày mới thấy A Nhị tỉnh lại. Tuy rằng hần không tinh thông y thuật nhưng trên cơ bản cũng có chút hiểu biết, biết được vết thương của A Nhị là từ đâu đến, cũng biết được vì sao hần lại ngất xỉu. Không nhịn được thở dài, hần vốn nghĩ rằng tình lộ của A Nhị bằng phẳng hơn mình rất nhiều, hiện giờ thấy hần cũng xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà Tiểu Tam bên kia chỉ sợ càng không rõ ràng. Chẳng lẽ sự tồn tại của họ đối với người họ yêu là không nên sao?

“A Đại.....” Vân Mị nhìn Thác Bạt Hiên Ảnh, đối mặt với sự quan tâm của huynh trưởng, vẻ yếu ớt của hần cũng tuôn ra. Hần tựa vào người Thác Bạt Hiên Ảnh, thất thố khóc lên, “A Đại, y đi rồi..... Cũng không quay đầu lại mà đi rồi.....”

Không phải không biết Triệu Đại Ngưu hận hần, cũng không phải không biết địa vị của người đàn bà kia trong lòng Triệu Đại Ngưu, nhưng dù biết rõ những điều này, hần vẫn muốn giữ Triệu Đại Ngưu ở lại bên cạnh mình, chỉ cần nhìn thấy y cảm nhận được y, hần đã thấy thật hạnh phúc. Hần biết Triệu Đại Ngưu không vui về gì khi phải chịu đựng chuyện này, nhưng hần thật sự như vụng trộm, giả vờ như y cũng có thích mình một chút, ít nhất thì Triệu Đại Ngưu cũng thích hài tử của họ, thế là hần ảo tưởng một ngày nào đó Triệu Đại Ngưu sẽ vì nhi tử mà chấp nhận mình. Nhưng sự xuất hiện của người đàn bà kia triệt triệt để để hủy diệt đi ảo tưởng của hần, hài tử của bọn họ trước mặt nữ nhân kia hoàn toàn không là gì cả. Hần thật sự không cam tâm! Dù sự thật đã được phơi bày trước mắt nhưng hần không muốn chấp nhận nó, thế mà kết quả lại đổi lấy một thân thương tổn. Thế như giống như lời A Đại nói, vết thương trên thân thể sao có thể so được với vết thương trong lòng.....

Thác Bạt Hiên Ảnh khi Vân Mị dựa vào người mình như đang chịu đựng nỗi đau đớn nà đó càng thêm nhăn mày. Nhưng hần không đẩy Vân Mị ra, chỉ giống như trước đây theo thói quen sờ đầu hần, thản nhiên nói: “Buông tay thôi.....” Câu ‘buông tay’ này hần nói với Vân Mị như nói với chính mình, có lẽ buông tay chính là kết cục tốt nhất cho cả hai bên, chỉ cần “y” hạnh phúc thì mình còn mong muốn xa xỉ gì nữa chứ.

“Buông tay?” Vân Mị lặp lại lời của Thác Bạt Hiên Ảnh, tưởng tượng những ngày về sau không có Triệu Đại Ngưu, cả thân thể hần đột nhiên run sợ. Chỉ là tưởng tượng thôi hần đã thấy tuyệt vọng muốn chết! “Không...đệ không muốn!”

Thác Bạt Hiên Ảnh trộm nhìn bộ dạng hoảng loạn của Vân Mị, ôm lấy hần nói: “A Nhị, đừng như vậy, nếu đệ thương y thì hãy buông tay đi, nếu hạnh phúc của y không phải là đệ, vậy thì hãy thử buông tay để y hạnh phúc đi.....” A Nhị và Triệu Đại Ngưu tiếp tục như vậy, nếu Triệu Đại Ngưu không đáp lại cảm tình của A Nhị thì với tính tình của A Nhị sớm hay muộn cũng khiến hai người họ bị tra tấn mất. Chỉ là theo tính cách của A Nhị có lẽ hần thà rằng cả hai cùng chết cũng sẽ không buông tay đâu nhỉ?

Quả nhiên Vân Mị chỉ do dự một lúc, lập tức mạnh mẽ lắc đầu, giọt lệ trên khóe mắt bắt đầu rớt ra ngoài: “Thực xin lỗi, đệ biết mình ích kỷ, nhưng mà A Đại à, đệ không làm được..... Nếu buông tay..... Chẳng khác gì để đệ chết đi!”

Thác Bạt Hiên Ảnh nhẹ nhàng lau đi giọt nước trên khóe mắt hần, không biết nếu Triệu Đại Ngưu nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của A Nhị liệu sẽ có một chút thương hại và yêu thương nào không? “Ai..... Huynh biết rõ dù huynh nói như thế nào thì đệ cũng phải đưa Triệu Đại Ngưu trở về, nhưng trong một thời gian đệ không thể dùng yêu lực được, đệ cũng biết thân thể của mình rồi mà.”

“Nhưng.....” Vân Mị còn chưa mở miệng đã bị Thác Bạt Hiên Ảnh ngắt lời, “Huynh có thể nói cho đệ biết Triệu Đại Ngưu đi về phía kinh thành, mặc kệ thế nào đệ cũng phải chăm sóc thân thể thật tốt cho huynh, nếu không đệ thật sự sẽ vĩnh viễn không gặp được y.”

Nhìn thấy hần yên lặng, Thác Bạt Hiên Ảnh lại nói thêm một câu: “Dù đệ không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho con của đệ chứ..... Còn nữa, khi gặp lại Triệu Đại Ngưu, nhớ cố gắng tập ôn nhu một chút, nói chuyện cũng đừng ngang ngược như vậy, có lẽ một ngày nào đó y sẽ dao động. Dù sao hai người còn có hài tử.....” Có lẽ A Nhị may mắn hơn so với mình nhiều, ít nhất Triệu Đại Ngưu cũng sinh cho hần một hài tử. Chỉ mong rằng kết cục có thể giai đại hoan hỉ mà thôi...

65. Chương 65

Một tháng sau.

Triệu Đại Ngưu nhìn thành môn nơi kinh đô, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Từ Lạc Dương đến kinh thành không tính là xa, chỉ cần khoảng năm, sáu ngày là có thể đến nơi. Có điều trên đường đi thỉnh thoảng độc trong người Sở Sương lại phát tác, nhiều lần kéo dài thời gian khiến cho họ khoảng một tháng mới đến được kinh thành.

“Ồ.....” Sở Sương thống khổ nắm chặt y phục của Triệu Đại Ngưu. Y cuống quýt quay đầu lại, thấy độc tính trong người nàng lại phát tác, nhanh chóng đỡ lấy Sở Sương đặt nàng ngồi xuống. Một tháng này y nhìn độc được trong người nàng phát tác lặp đi lặp lại, mỗi lần đều đau đớn như vậy, khiến y cảm thấy Vân Mị thật sự quá tâm ngoan thủ lạt.

“Tiểu sư muội, huynh nghĩ huynh nên trở về tìm Vân Mị lấy giải dược!” Thế mà một người đáng giận như vậy, y vẫn muốn xem tình hình khi bị mình đả thương của hần, không biết thương thể của hần có sao không, cũng không biết hần và Thảo Nhi như thế nào rồi.....

Sở Sương siết chặt lấy áo của Triệu Đại Ngưu, liều mạng lắc đầu, chỉ sợ Triệu Đại Ngưu đi chuyến này..... sẽ không trở lại nữa! “Đại sư huynh, muội đỡ hơn nhiều rồi, chúng ta vào thành đi.”

Triệu Đại Ngưu gạt đầu, đi phía trước Sở Sương. Nói thực ra y cũng không biết phải đối mặt với Sở Sương như thế nào, dù sao nàng đã xem mình và Vân Mị làm cái loại chuyện này..... Y thật không còn mặt mũi nào đối mặt với tiểu sư muội nữa!

Mà Sở Sương đi phía sau y buồn bã cười, bất cứ lúc nào trong lòng Triệu Đại Ngưu đều hoàn toàn không có nàng, nàng đối với y chỉ là trách nhiệm. Hơn một tháng này ở cùng Triệu Đại Ngưu, ngoại trừ lúc độc tính phát tác y chỉ nhìn mặt nàng vài lần, thời gian còn lại y đều cúi thấp đầu không muốn nhìn mình. Không biết Triệu Đại Ngưu có phát hiện ra không, vào lúc lơ đãng y đều nhìn về phía Lạc Dương, khuôn mặt giống như chờ mong điều gì đó.

Mò tìm giải được lúc trước Triệu Đại Ngưu cho mình trong ngực, có lẽ đã đến lúc nàng nên dùng giải được này rồi, tra tấn chính mình chỉ để đối lấy sự cự tuyệt, vậy thì sự đau đớn đó có ý nghĩa gì?

“Đại sư huynh.....” Nghe thấy Sở Sương gọi mình, Triệu Đại Ngưu khó hiểu quay đầu lại nhìn nàng. Y thấy nàng vừa lắc đầu vừa nói: “Muội muốn thăm mộ của phụ thân.”

Triệu Đại Ngưu gạt đầu, hiếm khi tiểu sư muội còn nghĩ đến sư phụ. Kỳ thật trước khi lâm chung người rất nhớ tiểu sư muội, phụ tử bọn họ chẳng qua vì Lưu Giang mà trước sau không hòa thuận, cuối cùng sư phụ thương tiếc mà ra đi. Tiểu sư muội không thể chăm sóc sư phụ trước khi người ra đi trong lòng chắc hẳn cũng khó chịu lắm.

Phần mộ của phụ thân Sở Sương nằm ở khu vực ngoại thành, cũng không xa lắm, bọn họ đi không bao lâu đã ra ngoài. Triệu Đại Ngưu nhìn cỏ hoang trên phần mộ của sư phụ đã mọc thành bụi, trong lòng thực áy náy. Y thật là bất hiếu, đã lâu như vậy không đến thăm mộ của sư phụ. Yên lặng nhỏ đi cỏ hoang trên mộ phần, y thật có lỗi với sư phụ, Lôi Vân đao sư phụ đưa y đã bị cướp mất, tiểu sư muội y cũng không chiếu cố tốt..... Trong lòng Triệu Đại Ngưu không ngừng tự trách mình, áy náy đối với Sở Sương càng sâu thêm.

Sở Sương đau thương ngồi đối diện bia mộ, lặng lẽ lau đi hàng nước mắt chảy xuống trên gò má. Nàng thật sự hối hận lúc trước không nghe lời cha nói, làm ra một quyết định sai lầm như vậy, khiến hiện giờ trở nên như thế này, chẳng những trở thành *hạ đường thê** bên nhà chồng, lại còn không biết cố gắng làm tròn trách nhiệm của nữ nhi, cha ở trên trời không biết có oán hận việc nàng ngay cả chăm sóc người thân trước lúc lâm chung cũng không đến hay không..... Ha hã, kết cục hiện giờ cũng là do nàng gieo gió gặt bão thôi, chẳng thể trách ai được.....

**chắc là người vợ bị bỏ*

Nàng yên lặng nhìn Triệu Đại Ngưu chăm chú nhỏ cỏ, bọn họ vừa vội vàng đến nên không chuẩn bị gì cả, Triệu Đại Ngưu chỉ có thể lấy tay nhỏ cỏ, thân thể cao lớn cong gập lại, trên lưng lưu đầy mồ hôi, đôi tay kia đã dính đầy bùn. Đại sư huynh đúng là một nam nhân tốt, khó trách lúc trước cha khăng khăng muốn mình gả cho y, chỉ tiếc lúc trước nàng chỉ biết nhìn bề ngoài nhưng không biết xem nội tâm, xem ra Vân Mị biết phân biệt hơn mình. Nhưng nàng cũng có hơi ngạc nhiên, tuy rằng Vân Mị bề ngoài giống nữ nhân, nhưng nói thế nào cũng là một nam nhân, sao lại vừa ý với đại sư huynh chứ? Không phải nàng chưa từng

thấy qua nam nhân có sở thích đoạn tụ chi phích, có điều những nam nhân này chỉ thích các luyện đồng nhỏ xinh, nam nhân như đại sư huynh nhìn kiểu gì cũng không thể làm luyện đồng được, hay bởi vì trên người đại sư huynh không có khí thể dương cương.

Nhưng lại có một điểm đáng ngờ nữa, tiểu Thảo Nhi là do ai sinh? Khuôn mặt của tiểu Thảo Nhi rõ ràng là như cùng một khuôn khắc ra giống hệt Vân Mị, nhưng đại sư huynh cũng nói qua tiểu Thảo Nhi là nhi tử của y, chẳng lẽ là do đại sư huynh sinh ra? Chuyện này sao có thể được! Hai nam nhân sao có thể tạo ra hài tử được! “Đại sư huynh, Thảo Nhi là hài tử của ai vậy?”

Triệu Đại Ngưu đang nhỏ cổ lập tức ngừng lại, vấn đề này y làm sao trả lời được! “Tiểu..... tiểu sư muội..... sao đột nhiên muội lại nghĩ đến chuyện này?”

Sở Sương chòng chọc nhìn Triệu Đại Ngưu, Triệu Đại Ngưu không bao giờ nói dối, vẻ xấu hổ trên mặt y khiến nàng có một suy nghĩ quái dị. Không phải đại sư huynh sinh thật đấy chứ? Nàng cẩn thận hỏi: “Thảo Nhi là nhi tử của huynh sao?”

“Nga..... Ừm.....” Triệu Đại Ngưu hàm hàm hồ hồ trả lời. Thật sự là không đáp được, y cũng không thể nói với Sở Sương là Thảo Nhi kỳ thật là do y sinh chứ.

Nhìn Triệu Đại Ngưu ngượng ngùng như vậy, Sở Sương đột nhiên nở nụ cười, nàng đứng lên, đến trước bìa mộ lạy ba cái. Đa tạ cha, nàng biết mình nên làm gì rồi!

66. Chương 66

Sở Sương bái biệt phụ thân, nhờ Triệu Đại Ngưu đưa mình về chỗ ở cũ của phụ thân, Triệu Đại Ngưu đương nhiên không có hai lời.

Nơi ở này từ sau khi cha nàng qua đời thì không có người ở, đã hoang phế nhiều năm, bị hư tổn rất nghiêm trọng, bên trong lại còn lộn xộn, che kín mạng nhện. Sở Sương xem chừng, bắt đầu chủ động đi quét dọn, Triệu Đại Ngưu cũng vội vàng đến giúp đỡ. Thu dọn xong, Sở Sương nói nàng ra ngoài mua chút chăn đệm về để buổi tối ngủ ở nơi này. Triệu Đại Ngưu vốn định giúp nàng đi lấy mấy thứ đồ này, nhưng Sở Sương lại nhờ y sửa giúp nàng cái nóc nhà, vì vậy y không cùng đi với nàng mà lưu lại tu tu bổ bổ căn phòng.

Thời điểm buổi tối, Sở Sương ngủ trong nội ốc, Triệu Đại Ngưu ở bên ngoài ngả người trên đất nghỉ ngơi, nàng ở trong phòng nghe tiếng Triệu Đại Ngưu bên ngoài lặn qua lặn lại, hiển nhiên cũng khó ngủ.

Triệu Đại Ngưu trần trọc ngủ không được bao nhiêu, một tháng này y ngủ thật sự rất ít, không có Thảo Nhi và Vân Mị ở bên cạnh, y luôn khó có thể ngủ được. Nhớ tới lần đầu tiên y bị Vân Mị cưỡng bạo, y cước lực nhanh chóng chạy trốn đến phương Bắc, nhưng Vân Mị chỉ tốn nửa tháng đã tìm được y rồi, vậy sao lúc này..... Rõ ràng khoảng cách giữa thành Lạc Dương và kinh thành rất gần, mà y và tiểu sư muội lại đi rất chậm, nhưng hắn trước sau vẫn không xuất hiện, hoặc là nói hắn đã không cần mình?

Trong nháy mắt, y cảm thấy cả người lạnh lẽo. Với điều kiện của Vân Mị thì người đưa lên cửa cho hần đầu chỉ có hàng trăm? Có lẽ hần đã hoàn toàn buông tha cho mình, tìm một người khác sinh hài tử cho hần..... Không trong lòng Triệu Đại Ngưu hoảng sợ phủ định. Vừa mới nghĩ đến việc có một người khác thay thế y sinh cho Vân Mị một hài tử, y thế nhưng lại sinh ra đổ kị trước nay chưa từng có. Tại sao lại thế này?

Y rõ ràng nên hận Vân Mị, thế nhưng y lại phát hiện nỗi hận hoàn toàn không xuất hiện. Chỉ cần nhắm mắt lại y đã nghĩ đến Vân Mị, nghĩ đến khoảng thời gian lúc y bị thương hần đã thoát ra loại ánh mắt bi ai đó, y lại bắt đầu trách cứ chính mình. Y đột nhiên cảm thấy tuy rằng ngày đó Vân Mị không đúng, nhưng chính y cũng thật tàn nhẫn, sao có thể làm hần bị thương nặng như vậy..... Ngày đó là ngày sinh nhật Thảo Nhi tròn một tuổi, chính y chạy đi như thế, Thảo Nhi liệu cũng chán ghét mình hay không?

Nghĩ đến đây, y hận không thể lập tức bật dậy bay đến trước mặt phụ tử Vân Mị. Thế nhưng vừa mới nhồm dậy, y lập tức nằm xuống đất. Nhìn thấy phụ tử họ thì thế nào?

Triệu Đại Ngưu giăng co một đêm, hoàn toàn không có biện pháp đi vào giấc ngủ. Đến khi trời gần sáng, y đã rời khỏi giường đến viện tập võ. Y cần phát tiết! Y thật sự sợ hãi mình chỉ cần yên tĩnh một chút đã lâm vào suy nghĩ miên man.

Mà Sở Sương nằm trong nội ốc cũng đồng thời một đêm không ngủ, nàng đã suy nghĩ rất nhiều về một việc, nghĩ gần xong mới mơ màng nhắm mắt ngủ. Vào lúc ra khỏi phòng liền nhìn thấy Triệu Đại Ngưu đang luyện võ trong sân, hình ảnh này khiến nàng còn đang hơi buồn ngủ trong nháy mắt sinh ra ý nghĩ muốn tiến đến dựa vào y. Thật sự nàng có chút không cam lòng khi buông tay như thế! Có lẽ..... Có lẽ thêm một thời gian nữa, tâm của đại sư huynh sẽ lại hướng về mình, bọn họ có thể quên đi sự tồn tại của Vân Mị mà trải qua cuộc sống đơn giản.....

“Oe ” Đột nhiên Triệu Đại Ngưu vội vàng chạy sang bên cạnh, dựa vào vách tường mà bắt đầu nôn khan. Nàng lập tức quan tâm tiến đến hỏi y: “Đại sư huynh, huynh có sao không?”

“Chắc là ăn cái gì đó làm hư bụng thôi.” Triệu Đại Ngưu cũng thấy kỳ quái, ngày hôm qua y cũng đâu có ăn cái gì đâu.

“Đại sư huynh.....” Sở Sương hơi do dự, cuối cùng vẫn nói với Triệu Đại Ngưu quyết sách mà cả buổi tối nàng luôn suy xét, “Đại sư huynh, muội muốn ở lại nơi này trong kinh thành, rồi mở một quán ăn nhỏ.”

“Muội muốn mở quán cơm sao? Việc này..... Huynh không có nhiều tiền như vậy.....” Triệu Đại Ngưu biết nàng không còn nơi nào để đi, nhưng một người phụ nữ một mình làm ăn thật sự rất vất vả, hơn nữa mở quán cơm cũng tốn rất nhiều bạc, y vốn không có nhiều tiền như vậy, cho dù có đi làm việc cực nhọc bao nhiêu cũng không biết đến khi nào mới tích góp đủ tiền để giúp tiểu sư muội mở quán.

“Chuyện tiền bạc huynh không phải lo, khi cha muội còn sống có để cho muội một số tiền ở *tiền trang** Lục thị trong kinh thành, ban đầu muội định dùng làm của hồi môn, nhưng mà sau này..... Huynh cũng biết, ngày hôm qua lúc muội dọn dẹp, tấm ngân phiếu bất ngờ tìm được kia khi đem đến tiền trang đổi lấy, số tiền kia cũng đủ để mở quán ăn, có điều.....” Ngày hôm qua nàng tìm được tấm ngân phiếu này ở nhà cũ, tìm được nó thì những ngày của nàng sau này cũng sẽ tốt hơn một chút. Tối hôm qua cả đêm nàng tự hỏi làm sao sử dụng số tiền này, nghĩ đi nghĩ lại thấy về mặt trù nghệ nàng cũng xem như là tài năng, không

bằng mở một tiệm cơm, dù cho một mình kiếm ăn hay là trong tương lai tái giá thì cũng dùng đúng chỗ. Nhưng hiện giờ chỉ một mình nàng thì nhân đàn lực bạc, nàng hy vọng Triệu Đại Ngưu có thể ở đằng sau giúp đỡ mình. Đương nhiên ngoại trừ việc nhờ Triệu Đại Ngưu giúp đỡ thì nàng cũng có một chút tư tâm, “Đại sư huynh, huynh có đồng ý giúp muội một lần, giúp muội khai trương tiệm cơm này không?”

**ngân hàng tư nhân thời cổ đại*

Triệu Đại Ngưu gãi gãi cái đầu, nói thật ra y chỉ là một thất phu hành tẩu giang hồ, thật sự chả có tí khái niệm nào về việc kinh doanh tiệm cơm linh tinh gì cả, nhưng nếu tiểu sư muội đã mở miệng nhờ y hỗ trợ thì y đương nhiên là nghĩa bất dung từ.

67. Chương 67

Triệu Đại Ngưu giúp Sở Sương vừa thuê phòng vừa mời *khóa kế**, sau đó lại vội vội vàng vàng chuẩn bị một đồng tạt nham nào đó ở bên ngoài, xấp xỉ hơn một tháng tiệm cơm mới khai trương.

**chắc giống như kế toán bây giờ*

Kinh thành vốn là nơi kẻ đến người đi, thực khách đông đảo, tuy rằng khách khứa nhiều nhưng cạnh tranh cũng kịch liệt. Sở Sương suy nghĩ một chút, dứt khoát tự mình ra ngoài mời chào khách nhân. Mặc dù dân phong bây giờ cởi mở, nhưng việc một nữ nhân mở quán cơm vẫn rất hi hữu, mọi người nhất thời tò mò đến thử. Vừa thưởng thức được món ăn ngon, mùi vị không tồi, lại có lão bản nương mỹ nữ, thành ra có thêm khách quen, đến nửa tháng sau, sinh ý ngày càng thịnh vượng, công việc càng lúc càng nhiều, thế nên Triệu Đại Ngưu cũng càng lúc càng vội.

“Đại sư huynh, huynh không sao chứ?” Sở Sương vừa đón tiếp khách nhân, vừa nhìn Triệu Đại Ngưu vẻ mặt tái nhợt đột nhiên ngồi xuống quan tâm hỏi. Thân thể đại sư huynh một tháng này tựa hồ không được khỏe, đầu tiên là nôn khan, bây giờ lại rất dễ mệt mỏi.

Triệu Đại Ngưu lắc lắc đầu, đầu óc vừa rồi choáng váng khiến y suýt nữa không chống đỡ được, làm y không thể không ngồi xuống. Một cơn này khiến y cảm thấy cả người không còn sức lực, ngay cả việc tập luyện cũng không khỏe hơn được, y thật là càng ngày càng không lịch sự. Triệu Đại Ngưu hít một hơi thật sâu, đứng dậy, đối diện với Sở Sương nói: “Huynh không sao, tiểu sư muội chắc muội đang bận lắm đúng không?”

Sở Sương hơi lo lắng nhìn Triệu Đại Ngưu lúc lắc thân thể, đại sư huynh vì việc của nàng mà vẫn chưa được nghỉ ngơi đầy đủ, nàng cũng có hơi áy náy, phiền đại sư huynh bận tâm đến chuyện của mình như thế, chờ qua sau dịp này, nàng sẽ để đại sư huynh nghỉ ngơi thật tốt.

“Lão bản nương ” “Đến đây ” Sở Sương nghe thấy có người gọi mình liền vội vàng tươi cười, chuẩn bị ra ngoài tiếp khách. Có điều nàng vừa mới quay người lại chợt nghe một tiếng “Rầm ” vang lên, rồi nghe thêm khóa kế kêu to “Triệu đại ca”, vừa quay đầu lại thì thấy Triệu Đại Ngưu ngã xuống đất ngất đi.

Nàng cũng bất chấp sinh ý, cuống quýt gọi vài khóa kể đến nàng Triệu Đại Ngưu đưa vào phòng nghỉ ngơi, lại nhờ người khác mời đại phu đến. Đại phu nhanh chóng đến nơi, chẩn mạch cho Triệu Đại Ngưu một hồi lâu, sắc mặt càng lúc càng khó coi, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được, rồi mới khó khăn nhìn về phía Sở Sương, không biết phải mở miệng thế nào: “Phu..... Phu nhân..... Cái này.....”

Trong lòng Sở Sương thập phần lo lắng, thấy đại phu ấp a ấp úng không biết nói thế nào, trong lòng càng thêm kích động. Đại sư huynh sẽ không bị bệnh nào đó khó trị chứ?! Nàng ra hiệu những người bên cạnh lui xuống, một mình nói với đại phu: “Đại phu, người có gì cứ nói thẳng đi.”

“Cái này.....” Đại phu một phen lau mồ hôi, lại liếc nhìn Triệu Đại Ngưu đang nằm, lập tức phủ nhận khả năng y là nữ phần nam trang, mở miệng nói: “Lão hủ vô dụng, xin phu nhân hãy thỉnh cao nhân khác!”

“Đại phu, người là đại phu tốt nhất trong kinh thành, về mặt của người, có phải đại sư huynh của ta có bệnh khó trị hay không?” Sở Sương thấy đại phu nói như thế càng lo lắng, thật sự là quá dọa người!

“Cái này..... Cái này..... Phu nhân..... Đại sư huynh của người rõ ràng là nam nhi thân cao tám thước..... Thế nhưng..... thế nhưng.....” Đại phu cắn răng một cái, một hơi nói ra, “Thế nhưng lại có hỉ mạch!”

“Hỉ mạch?” Sở Sương nhất thời không kịp phản ứng, “Hỉ mạch gì cơ?”

“Là đã mang thai!” Đại phu cũng thấy mình không kịp phản ứng, mạch này rõ ràng là hỉ mạch, nhưng lại xuất hiện trên người nhìn ngang nhìn dọc kiểu gì cũng là một đại lão gia, lão chẩn đi chẩn lại, trước sau vẫn là hỉ mạch, lại là cái thai đã nửa tháng! Hay là một loại bệnh kỳ lạ nào đó, kỹ thuật của lão không thể chẩn ra được?

“Đại sư huynh của ta là một nam nhân, làm sao có thể có thai được!” Sở Sương không chút nghĩ ngợi phủ nhận.

“Lão hủ già rồi, xin phu nhân hãy thỉnh cao nhân khác.” Xem ra lão thật sự đã già rồi, nên về hưu thôi! Đại phu lắc lắc đầu rời đi.

Sở Sương vừa định ra ngoài gọi khóa kể mời thêm một đại phu khác đến, chợt nghe Triệu Đại Ngưu ở phía sau nỉ non gì đó, nàng cuống quýt đến bên cạnh y, vui vẻ nghĩ Triệu Đại Ngưu đã tỉnh. Thế nhưng khi đến gần sự vui vẻ trên mặt nàng lập tức biến mất, Triệu Đại Ngưu vẫn chưa tỉnh, chỉ là trong lúc bất tỉnh nói mớ, tuy rằng không quá rõ ràng nhưng nàng vẫn có thể nghe được hai chữ “Vân Mị”!

Nàng thật là! Cư nhiên thiếu chút nữa quên mất có một người như vậy! Lúc trước khi hỏi đại sư huynh Thảo Nhi là hải tử của ai, đại sư huynh lại ấp úng. Chẳng lẽ thật sự là do đại sư huynh sinh? Thế nhưng khó mà tưởng tượng ra được!

Nàng ngồi xuống bên cạnh Triệu Đại Ngưu, lẳng lặng nhìn khuôn mặt góc cạnh của y, còn có ba vết sẹo bất mắt kia. Kỳ thật nếu cẩn thận nhìn như thế này, khuôn mặt rất có vị nam nhân này cũng không quá khó xem, trên ngũ quan còn có một chút cảm giác người Tây Vực. Nhìn nhìn, nàng bất giác xoa khuôn mặt

kia, đầu ngón tay miêu tả trên ba vết sẹo đó.

“Vân Mị!” Triệu Đại Ngưu đột nhiên bừng tỉnh, ôm lấy tay của Sở Sương. Vừa định thần nhìn thấy nàng, y cuống quýt thả tay ra. Sở Sương âm nhiên cười, nói: “Đại sư huynh, huynh tỉnh rồi.”

68. Chương 68

Sở Sương nhìn Triệu Đại Ngưu, trong đầu không ngừng không ngừng tua lại hình ảnh Vân Mị và Thảo Nhi cùng bọn họ ở vùng ngoại thành Lạc Dương, đắm chiêu nhìn bụng của Triệu Đại Ngưu, thầm tính nói: “Đại sư huynh, vừa nãy đại phu có ghé qua.”

Triệu Đại Ngưu ngượng ngừng gãi gãi đầu, thật không ngờ mình lại ngất xỉu. Thế nhưng y vừa mới nằm mơ, mơ thấy Vân Mị không bao giờ đến tìm y nữa mà ôm Thảo Nhi xoay người bước đi. Vừa nghĩ đến cảnh trong mơ, Triệu Đại Ngưu lại ảm đạm thêm. Y không muốn nghĩ đến Vân Mị nữa, chỉ cần nhớ đến hấn, y lại cảm thấy đau lòng, suy nghĩ giây dựa muốn đứng dậy.

Sở Sương thấy y lúc lắc muốn đứng lên, nhanh chóng chạy đến ấn y xuống, nói: “Đại sư huynh, huynh nằm xuống nghỉ ngơi đi!”

“Không sao đâu, huynh ổn rồi.” Chỉ cần yên tĩnh đầu óc y lại nghĩ đến Vân Mị.

“Huynh nằm xuống.” Sở Sương nhất quyết đè y xuống, rồi trừng mắt nhìn y nói, “Huynh không muốn biết đại phu đã nói gì sao?”

“Đại phu nói cái gì?” Triệu Đại Ngưu lẳng lẳng nhìn Sở Sương.

Sở Sương vừa quan sát vẻ mặt của Triệu Đại Ngưu, vừa chậm rãi nói: “Đại phu nói..... huynh đang mang thai.”

Mang thai?! Triệu Đại Ngưu chờ người ra, hai tay bất giác chạm lên bụng mình, nói như vậy ở nơi này lại có thêm một tiểu sinh mệnh nữa? Y cũng thật hồ đồ, tại sao lại không nghĩ đến khả năng này, ngay từ lúc nô nê đã nên nghĩ đến rồi, tình trạng cơ hồ giống hệt như khi y mang thai Thảo Nhi! Không phải Vân Mị vẫn muốn để y sinh thêm một đứa nữa sao? Hiện giờ y cuối cùng cũng thực hiện được. Thế nhưng bây giờ không lẽ chính y phải đi..... chẳng lẽ y phải đi tìm hấn? Mà vừa mới nghĩ đến việc tương lai bản thân mình phải mang thai, thậm chí lại phải trải qua đau đớn khi sinh con, sắc mặt Triệu Đại Ngưu càng khó coi.

Sở Sương tinh tế thăm dò thần sắc của Triệu Đại Ngưu, thấy trên mặt y lúc xanh lúc trắng lúc tái nhợt thêm vài lúc hồng, trong đầu vang lên một tiếng “Rầm” (*sấm sét giữa trời quang =*)), cả người nàng cứng đờ. Chẳng lẽ đại sư huynh thật sự mang thai? Việc này quá mức ly kì, trừ phi.....trừ phi Vân Mị không phải là người!

Nhưng mặc kệ Vân Mị là cái gì, nàng thật không còn trông chờ gì nữa, tâm đại sư huynh đã đi không còn nữa rồi! Thế nhưng nàng vẫn rất khó tin một đại nam nhân như đại sư huynh lại có thể mang thai! Nàng chưa từ bỏ ý định tính toán dò xét thêm chút nữa.

“Đại phu này thật là hồ đồ, đại sư huynh là một nam nhi thân cao tám thước sao có thể mang thai được!” Nàng cẩn thận quan sát phản ứng của Triệu Đại Ngưu.

Trên mặt Triệu Đại Ngưu một trận xấu hổ, y làm sao trả lời tiểu sư muội đây? Cũng không thể nói Vân Mị không phải phạm nhân mà là hỗn huyết giữa người và yêu, rồi còn có thể làm cho nam nhân mang thai, khiến y sinh được một đứa lại thêm một đứa..... Cho dù tiểu sư muội không xem y là quái vật, nhưng chính y lại không mở miệng được!

Về mặt của Triệu Đại Ngưu càng làm Sở Sương khẳng định đây là sự thật, nàng không khỏi tròng lớn hai mắt, thật sự có chuyện nam nhân mang thai sao? Thật sự quá khó để tiếp nhận rồi! Nàng run rẩy chỉ vào bụng Triệu Đại Ngưu, lắp bắp nói: “Đại sư huynh..... Huynh..... Huynh chắc không..... Thật sự có..... chứ?”

Triệu Đại Ngưu không dám nhìn Sở Sương, thế nhưng cái đầu đã thấp lại càng thấp hơn. Đương nhiên y biết việc nam nhân mang thai khiến người ta khó có thể chấp nhận được, nhưng y lại không giỏi nói dối, thật không có cách nào lừa tiểu sư muội được, đành phải cúi cái đầu đã thấp cho thấp hơn.

“Vây..... Vây..... Thảo Nhi là do huynh sinh?” Sở Sương hít sâu một hơi, dứt khoát mang nghi vấn dưới đáy lòng ra hỏi không sót cái gì.

Triệu Đại Ngưu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Sở Sương, lại nhanh chóng cúi thấp đầu. Sở Sương không ngừng hít sâu cổ nén xúc động muốn hét lên, hiện giờ nàng cần bình tĩnh, cái đầu của nàng đã loạn đến mức không phân biệt được đông tây nam bắc nữa rồi!

Sự yên lặng không ngừng trôi qua giữa hai người, Sở Sương tận lực khiến cho mình tỉnh táo lại, rồi mới bắt đầu tự hỏi một số vấn đề, mà Triệu Đại Ngưu thủy chung vẫn cúi thấp đầu không dám nói gì.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng vẫn là Sở Sương mở miệng trước. Nàng chậm rãi trấn định, lần lượt nói ra suy nghĩ của mình, ánh mắt rõ ràng nhìn thẳng Triệu Đại Ngưu: “Đại sư huynh, chuyện này rốt cuộc là sao?”

“..... Vân..... Vân Mị..... Hắc..... Hắc không phải người thường.....” Triệu Đại Ngưu cúi đầu xuống càng thấp, cả cái đầu đến chôn trong hai đầu gối rồi, khiến Sở Sương cảm thấy như nàng đang ngược đãi y. Nàng có chút tự cảm giác tội ác, tuy rằng đã đoán ra vấn đề là ở Vân Mị, nhưng thật không ngờ rằng hắc không phải phạm nhân. Không phải thường nhân có khi nào lại là yêu nghiệt? “Chẳng lẽ Vân Mị là yêu nghiệt? Đại sư huynh, vậy huynh mau chóng xóa bỏ đứa trẻ này đi! Muội sẽ đến Mao Sơn mời đạo sĩ thu thập tên yêu nghiệt này để hắc thành một bãi máu loãng giúp huynh báo thù!”

“Không được!” Triệu Đại Ngưu kích động ngẩng đầu, một phen kéo Sở Sương lại, chỉ mới tưởng tượng thôi y đã run rẩy, cả thể xác và tinh thần đều lạnh băng! “Vân Mị không phải yêu nghiệt!” Cho dù hắc có thật là yêu nghiệt thì y vẫn không để hắc chết được!

Sở Sương yên lặng nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Triệu Đại Ngưu, nàng chỉ mới nói thử thôi. Liên tục cười khổ, đại sư huynh vốn là thân nam nhi lại vì Vân Mị mà sanh con đường cái, có thể thấy được y sâu đậm đến thế nào, mình còn có hy vọng gì nữa! “Đại sư huynh, huynh yêu Vân Mị như thế sao?”

Yêu? Trong nhất thời Triệu Đại Ngưu ngây dại, y chưa từng nghĩ đến chữ này. Trước kia y nghĩ rằng y rất thích tiểu sư muội, nhưng vào ngày Thảo Nhi đầy tháng gặp lại nàng, y mới phát hiện tình cảm còn lại của y với nàng chỉ là tình huynh muội. Lại tình tế nghĩ đến đoạn đường y và Vân Mị đã đi qua, y có hận hân, thế nhưng vào lần hân bị thương thoát khỏi cái chết đó, cái lần mà Vân Mị bị bệnh hồ đồ lung tung nói “Ta yêu người” khiến y đến giờ vẫn khó quên. Y biết mình vui sướng như thế nào khi nghe câu nói đó, dù biết những lời này không phải là lời yêu thương thật lòng. Y yêu Vân Mị sao?

Đột nhiên Triệu Đại Ngưu chôn đầu thật sâu vào trong hai tay. Y yêu Vân Mị! Buồn cười chính là, y cứ nhiên yêu một nam nhân bắt buộc y phải sinh hài tử! Mà người nam nhân này lại không hề yêu y! Rốt cuộc là y thủy chung vẫn chỉ đơn phương!

69. Chương 69

Sở Sương cũng bị cuốn theo bị ai phát ra từ trên người y, không nhận được đưa tay xoa đầu y: “Đại sư huynh, trở về tìm hân đi.”

Triệu Đại Ngưu đột nhiên ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Sở Sương, y thật không ngờ Sở Sương lại khuyên mình đi tìm Vân Mị, Vân Mị đã ba bốn lần hạ độc tiểu sư muội, chẳng lẽ tiểu sư muội không mang thù ư? Hơn nữa y còn phải chủ động tìm Vân Mị, bảo y không biết xấu hổ như vậy..... Hơn nữa tiệm cơm của tiểu sư muội vừa mới khởi bước, y cứ như vậy mà rời đi, bỏ rơi tiểu sư muội, như vậy thích hợp không? “Tiểu sư muội, thế nhưng..... thế nhưng khách điểm của muội.....”

“Một mình muội có thể ứng phó được, đại sư huynh, muội đã không còn là Sở Sương trước kia nữa.” Sở Sương cười cười, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng cũng đã học được rất nhiều điều, nam nhân thủy chung là không thể dựa dẫm vào được, nữ nhân phải tự mình cố gắng, đây mới là điều căn bản của việc sống sót thật tốt. *(thật muốn ghép đôi chị này với chị phi tử trong ‘Hoàng đế thái giám nhất oa chúc ghê’:v)*

“Vậy..... Huynh đến gặp Vân Mị lấy giải dược cho muội!” Triệu Đại Ngưu suy nghĩ một lúc lâu mới nghĩ ra được một lý do như vậy, bằng không y làm sao mở miệng với Vân Mị?

“Phốc ” Sở Sương lập tức bật cười, đại sư huynh thật đúng là trì độn, “Đại sư huynh, chẳng lẽ huynh không nhận ra vài ngày gần đây muội vốn không bị độc tính phát tác nữa sao?”

Sở Sương nhắc nhở y như vậy, Triệu Đại Ngưu cẩn thận nhớ lại, đúng là mấy ngày nay tiểu sư muội quả thật không bị độc phát, chuyện này là thế nào? “Tiểu sư muội, muội tìm giải dược ở đâu vậy?”

“Ha ha ha ” Sở Sương không nhận được cười ha hả, tính chậm chạp của đại sư huynh thật đúng là không phải tầm thường, nàng xem cái tên Vân Mị tính cách nóng nảy kia sao có thể chịu được đại sư huynh?

“Giải được là do đại sư huynh đưa muối.” Thấy vẻ mặt khó hiểu của Triệu Đại Ngưu, nàng giải thích, “Kỳ thật giải được đại sư huynh đưa lúc trước muối không có dùng.” Không đợi Triệu Đại Ngưu hỏi tiếp, nàng tiếp tục nói, “Mặc dù muối biết rõ là giải được, nhưng vẫn chịu đựng không ăn, muối nghĩ đợi đến khi độc phát có thể khiến Lưu Giang thương cảm lại yêu thương muối. Chỉ là muối đánh giá quá cao chính bản thân và cũng quá để ý đến Lưu Giang, tên khốn kia căn bản không có một chút nhân tính! Quên đi, không đề cập đến tên này! Sau đó, muối đi tìm huynh nhưng vẫn chưa dùng giải được, bởi vì muối biết đại sư huynh là người dễ mềm lòng, hơn nữa để huynh hiểu lầm Vân Mị hạ độc muối, huynh nhất định sẽ mang muối rời khỏi Vân Mị, ha ha..... Thực xin lỗi, lại sử dụng tâm nhân đối với huynh như vậy. Thế nhưng bây giờ muối đã thông suốt. Đại sư huynh tuy rằng vẫn giúp muối, đó là bởi vì huynh nhớ đến chuyện cũ, thế nhưng lòng huynh thủy chung vẫn là của Vân Mị.”

Triệu Đại Ngưu kinh ngạc nhìn Sở Sương, đến bây giờ y cũng không biết tiểu sư muội có nhiều tâm tư như vậy. Trong mắt y, tiểu sư muội vẫn chỉ là một tiểu cô nương khờ dại. Xem ra Vân Mị đã nói đúng, y quả thật là con trâu ngốc! Nói như vậy y thật sự hiểu nhầm Vân Mị? Vân Mị hoàn toàn không nói dối! Vậy y..... Vậy y càng không có mặt mũi nào đi gặp Vân Mị rồi!

“Đại sư huynh, huynh đang trách muối sao?” Đột nhiên Sở Sương hỏi Triệu Đại Ngưu hoàn toàn không có biểu tình gì. Nàng biết đại sư huynh là người tốt, tuy rằng nàng và đại sư huynh hữu duyên vô phận, nhưng nàng cũng không muốn hủy đi tình cảm huynh muội của đại sư huynh đối với mình. “Muối biết là mình không đúng, không nên phá hư chuyện của huynh và Vân Mị. Nếu không muối và huynh cùng đến chỗ Vân Mị giải thích rõ?”

Triệu Đại Ngưu lắc đầu, cười khổ nói: “Tiểu sư muội, huynh cũng không trách muối, muối cũng không phá hỏng cái gì của huynh và Vân Mị cả. Lúc đó huynh và Vân Mị vốn không có gì.....”

Sở Sương giật mình nhìn Triệu Đại Ngưu, cả hai tử cũng có rồi mà còn bảo là không có gì? Nhìn dăm chua với nàng của Vân Mị đi kia! “Đại sư huynh, huynh không thích Vân Mị sao?” Điều này sao có thể?

Triệu Đại Ngưu một lần nữa lại cúi đầu, thật lâu sau mới thấp giọng nói một câu: “Thích thì làm được gì, đối với Vân Mị huynh bất quá cũng chỉ là.....” Đối với Vân Mị y cũng chỉ là công cụ để sinh tử, nếu Vân Mị biết được tâm ý của y ngược lại chắc là có thể cười nhạo y thôi.....

Tuy rằng không nghe được rõ ràng, nhưng Sở Sương cũng có thể hiểu được đại khái, nàng kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa không phản ứng được gì. Cái gì mà ‘Thích thì làm được gì’? Chẳng lẽ thần kinh của đại sư huynh thô đến mức đến cả khi có cái thai thứ hai rồi cũng không nhìn thấy tâm ý của Vân Mị hay sao? Trong giây lát Sở Sương bắt đầu vô cùng đồng tình với Vân Mị, với cái bộ dạng vừa tự phụ vừa nóng nảy kia của hần phổng chừng cũng bị Triệu Đại Ngưu làm cho tức đến hộc máu rồi. Nghĩ đến đây, nàng cư nhiên cảm thấy vô cùng sung sướng, một nam nhân như hần không có việc gì lại có cái bộ da còn yêu nghiệt hơn nữ nhân như vậy làm gì, còn bắt chước nữ nhân đi đoạt nam nhân, hần tức chết cũng xứng đáng! Nàng tuyệt đối sẽ không khai thông cho đại sư huynh đâu!

Nàng không nhịn được cười cười với Triệu Đại Ngưu giả lả nói: “Nói như vậy, Vân Mị cũng không thích đại sư huynh..... Vậy huynh còn muốn đi tìm hần không?”

“Huynh.....” Y muốn gặp Vân Mị, nhưng lại sợ phải nhìn thấy Vân Mị.....

Sở Sương vỗ vỗ bả vai của Triệu Đại Ngưu nói: “Đại sư huynh, huynh đi đi, Vân Mị cũng không đến nỗi vô tình với huynh. Có điều nếu hấn còn dám khi dễ huynh, nơi này của muội luôn luôn hoan nghênh huynh.” Cũng không phải là muốn Vân Mị được tiện nghi, nhưng nàng quả thật không đành lòng nhìn đại sư huynh thế này.

Vài ngày sau, Triệu Đại Ngưu lên đường đến Lạc Dương tìm Vân Mị, Sở Sương cảm thán tiến bước y. Nàng giật mình thông suốt, thì ra tâm tình nàng cũng phá lệ trở nên thư sướng. Nàng trước kia lắm mưu nhiều kế nhưng lại không được thư sướng, có đôi khi hiểu được buông tay sao không phải là một chuyện tốt? Ha hả, trong lòng nàng sẽ mãi vĩnh viễn cảm kích đại sư huynh, cũng hy vọng sau này mình có thể tìm được một nam nhân tốt như đại sư huynh.

70. Chương 70

Triệu Đại Ngưu tâm tình không yên về đến vùng ngoại thành Lạc Dương. Y lắc lư trước cửa cả nửa ngày nhưng trước sau vẫn không dám vào. Y nên nói gì với Vân Mị đây? Dù thế nào Thảo Nhi cũng là hài tử của y, y trở về thăm nó hấn là không có vấn đề gì ha.....

Triệu Đại Ngưu tự tiếp thêm can đảm cho mình, hít một hơi thật sâu, tràn đầy dũng khí định đi vào, bỗng nhiên có một bóng người lỗ mãng chạy ra ngoài. Thấy người này sắp bị ngã xuống, y cuống quýt vươn tay đỡ lấy cậu: “Tiểu huynh đệ, đệ không sao chứ?” Triệu Đại Ngưu nâng người đó dậy mới phát hiện ra người này mi thanh mục tú, nếu không phải từng ăn nằm với Vân Mị, y có lẽ đã nhầm đây là một cô nương rồi.

Tiểu Tứ vô tội trừng mắt nhìn Triệu Đại Ngưu. Cậu vừa mới xuống núi, nhị trưởng lão dặn cậu đến tìm Vân Mị, nói rằng người vừa nhỏ vừa ngốc như cậu phỏng chừng rất khó tìm được lão bà, phải ủy thác A Nhị hỗ trợ chuẩn bị cho chút mê dược để cái gì mà ngành thượng cung. Ai mà biết Vân Mị cư nhiên lại không có nhà, hại cậu mất công đến đây. Mặc kệ, tự cậu đi thu phục! Mà người này là ai vậy? Chẳng lẽ cũng đến tìm Vân Mị xin mê dược cái gì mà ngành thượng cung sao? “Người tìm A Nhị sao?”

“Đệ cũng đến tìm Vân Mị sao?” Y nhớ rõ huynh đệ của Vân Mị đều gọi hấn là A Nhị. Chẳng lẽ đây là huynh đệ của Vân Mị?

“Vân Mị cái gì? Ta không biết, ta chỉ biết A Nhị thôi. Người tìm A Nhị cùng để xin mê dược sao? Hấn không có ở đây.” Tiểu Tứ ù ù cạc cạc nhìn Triệu Đại Ngưu, cậu không biết Vân Mị nào cả, rõ ràng cậu nói là đến tìm A Nhị, người này còn nói là tìm Vân Mị gì đó, thật là còn ngốc hơn cả cậu!

“Mê dược?” Triệu Đại Ngưu cũng chả hiểu ra làm sao, người này nói cái gì sao y nghe chẳng hiểu gì cả. A Nhị không phải là Vân Mị sao?

“Đúng vậy nha, mê dược của A Nhị có thể ngành thượng cung.” Tiểu Tứ vô cùng tiếc hận nói, tuy rằng cậu không biết ngành thượng cung là cái gì, nhưng nhất định là một biện pháp tốt giúp cậu nhanh chóng tìm được lão bà, thật sự là rất đáng tiếc..... Có điều cậu đang đói bụng, cần phải tìm gì đó ăn một chút, trước khi tìm lão bà chắc là cậu có thể lấp đầy cái bụng trước ha?

“Ngành thượng cung? Hắn bá vương ngành thượng cung với ai?!” Sắc mặt Triệu Đại Ngưu lập tức trở nên trắng bệch, chẳng lẽ trong khoảng thời gian y không ở đây, Vân Mị lại tìm người khác? Vô cùng có khả năng! Y chỉ là một công cụ sinh sản của hắn, y đi rồi, người thích hài tử như hắn nhất định sẽ tìm một người mới!

“Ồ, người thật lợi hại, cứ nhiên biết là bá vương ngành thượng cung nha!” Tiểu Tứ sùng bái nhìn Triệu Đại Ngưu, sao người này lại biết là bá vương ngành thượng cung? Nhị trưởng lão nói với cậu mười ngày cậu còn không nhớ kỹ, vậy mà người này không ai nói cũng biết.

Gặp Tiểu Tứ đáp phi sở vấn, Triệu Đại Ngưu càng thêm lo lắng, không nhìn được chán trước Tiểu Tứ, lớn tiếng hỏi: “Là ai?”

Ồ..... người này sao lại trở nên hung hăng như vậy, lúc này vẫn còn tốt mà? Quả nhiên những loại người này đều kỳ quái như nhau! “Ta..... Ta.....” Tiểu Tứ ta cũng không phải để bị uy hiếp nha! Nhưng mà trên khuôn mặt của Triệu Đại Ngưu kia giờ phút này vô cùng hung ác, cậu lại nuốt những lời này xuống.

Cậu ta?! Triệu Đại Ngưu sững sờ nhìn Tiểu Tứ, người trước mặt này quả thật nơi nào cũng đều tốt hơn mình, bộ dạng xinh đẹp thon thả yếu đuối, so với một tên nam nhân cao lớn thô kệch như y không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Nếu phải chọn có lẽ Vân Mị cũng sẽ chọn cậu ta thay vì mình thôi..... Suy sút buông Tiểu Tứ xuống, Triệu Đại Ngưu trong nháy mắt cảm thấy mình như triệt triệt để để bị vứt bỏ, thất tha thất thểu rời đi.

Tiểu Tứ càng không hiểu, cậu cái gì đều chưa nói, sao người này lại rời đi như vậy rồi? Thật là kỳ quái! Mặc kệ! Cậu vẫn nên nhanh chóng tìm đồ lấp bụng thôi!

Triệu Đại Ngưu cũng không biết mình rời đi như thế nào, hoàn toàn không có phương hướng, y chỉ biết đứng dại ra trong rừng cây tán loạn, mãi đến khi thân thể không chịu được nữa ngã xuống. Y cứ như vậy nằm trên mặt đất không muốn đứng lên, mờ mịt nhìn thiên không. Thiên địa to lớn nhưng y không biết phải đi đâu, chỉ có người nhu nhược mới có thể phí hoài bản thân của mình, nhưng giờ phút này ngay cả ý niệm phí hoài bản thân mình trong đầu y cũng không có!

Đưa tay sờ lên bụng, nơi này còn có một hài tử chưa thành hình..... Vân Mị có nói nếu không có sảy thai được đặc chế của bộ tộc bọn họ thì cho dù có chết cũng không lôi thai nhi ra được. Vậy nếu y chết thì sao? Đứa bé này liệu có rời đi cùng y hay không? Suy nghĩ như vậy vừa xẹt qua trong đầu, y cảm thấy bụng mình run lên nhẹ nhẹ. Là cảm giác của y sao? Hay là hài tử đang kháng nghị y cứ nhiên lại có suy nghĩ tàn nhẫn như vậy? Y quả thật tàn nhẫn, cho dù thế nào thì hài tử vẫn là vô tội, sao y có thể cướp đoạt sinh tồn của nó như vậy..... Thôi vậy! Từ nay về sau y và hài tử đành nương tựa lẫn nhau thôi!

Nhắc đến hài tử, y lại nghĩ đến Thảo Nhi Thảo Nhi của y! Vân Mị thích hài tử như vậy có lẽ sẽ không ngược đãi Thảo Nhi ha. Mà y nhất định không thể để cho Vân Mị biết y lại có thai! Hắn nhất định sẽ cướp đứa bé này khỏi y! Đến lúc đó, y thật sự chỉ còn hai bàn tay trắng!

71. Chương 71

Vân Mị bị Thác Bạt Hiên Ảnh cưỡng chế ở nhà tĩnh dưỡng suốt nửa tháng, cả cơ thể và yêu mạch của hắn đều bị thương rất nghiêm trọng, nếu không dưỡng thương tốt chỉ sợ sẽ để lại một bệnh căn vĩnh viễn. Vân Mị không có cách nào khác đành phải ngoan ngoãn nằm trong nhà dưỡng thương. Kỳ thật nếu hắn muốn đi tìm Triệu Đại Ngưu cũng không có biện pháp nào, bởi vì hắn bị thương nặng đến mức không thể xuống giường được. Đến khi có thể xuống giường, hắn liền nhanh chóng mang theo Thảo Nhi đi tìm Triệu Đại Ngưu. Thác Bạt Hiên Ảnh cũng cảm thấy thật bất đắc dĩ, mà hắn cũng phải nhanh chóng quay về bên cạnh Thác Bạt Nhật Hiên (*vợ của anh A Đại đấy*) nên đành phải mặc cho Vân Mị làm bậy. Trước khi đi hắn dặn đi dặn lại Vân Mị trong vòng một năm tuyệt đối không được sử dụng yêu lực, nếu không sẽ nguy hiểm đến tánh mạng. Vân Mị là đại phu nên đương nhiên hiểu rõ tình trạng của mình, hắn cũng không muốn khi đã chết lại phải không công để người đàn bà kia được lợi. Bất kể là gì đi nữa thì Triệu Đại Ngưu vẫn là của hắn!

Thế nhưng tuy rằng lộ trình đến kinh thành không lâu, nhưng hắn có thương tích trên người còn phải mang theo Thảo Nhi, lại thường xuyên bị mấy tên tham luyến sắc đẹp của hắn quấy rối, cứ như vậy nên hắn bị chậm trễ không ít thời gian. Mãi đến khi hắn đặt chân đến kinh thành, thật vất vả mới tìm được phạn quán mở ở kinh thành của Sở Sương thì lập tức tìm đến đó.

Sở Sương được khỏa kế báo có một đại mỹ nữ nữ phần nam trang tìm nàng, đang thắc mắc không biết là ai, kết quả vừa thấy cư nhiên là Vân Mị. Đại sư huynh ở đây lâu như vậy, hắn không tìm đến đây mới là kỳ quái! Vậy mà hắn sớm không tới muộn không tới, đại sư huynh vừa chân trước đi hắn chân sau lại đến, thật sự chẳng đúng dịp gì cả! Nghĩ lại gia hỏa này làm mình chịu không ít đau khổ, hơn nữa xuất phát từ tâm lý ghen tị của nữ nhân, mỗi khi nhìn gương mặt này của hắn nàng không được tự nhiên tí nào. Là nữ nhân thì thôi đi, một nam nhân trưởng thành như vậy còn không thấy xấu hổ sao! Cho nên nàng nhất định không cho hắn sống sung sướng đâu! Nhưng gia hỏa này tính tình tàn bạo, nếu còn ở ngoài như vậy kiểu gì cũng hại đến sinh ý của nàng, nàng phải nhanh chóng đưa Vân Mị về nhà mình thôi.

Vân Mị đến nhà Sở Sương, vừa nhìn cư nhiên lại không nhìn thấy Triệu Đại Ngưu, lập tức chất vấn: “Triệu Đại Ngưu đâu!” Y vốn bị nữ nhân này lừa đi, hắn Triệu Đại Ngưu phải ở đây cùng nàng ta rồi!

Sở Sương lại thật nhàn nhã, thanh thoi ngồi uống trà, thông dong nói: “Người tìm đại sư huynh à..... Huynh ấy không ở đây.”

“Y ở đâu!” Vân Mị lập tức truy vấn.

“Ta không biết.” Sở Sương lạnh lạnh nói. Vân Mị này cũng coi như là tình địch trước của mình, Sở Sương nàng không độ lượng đến mức trợ giúp cho tình địch a, hơn nữa hắn thô lỗ như vậy, vì sao nàng phải nói cho hắn biết!

Vân Mị nửa khép mắt đánh giá Sở Sương, độc trên người nữ nhân này thế mà lại được giải rồi, vấn đề là được này chỉ có Huyền Khanh mới có, chẳng lẽ Huyền Khanh cũng giúp đỡ nữ nhân này? Có thể lắm! Cái tên kia luôn e sợ thiên hạ bất loạn mà! Mà đáng giận hơn nữa là, loại giải được này chẳng những có thể giải độc vốn có trên người, mà sau khi dùng còn có thể miễn dịch với tất cả các loại độc. Nói cách khác dù bây giờ hắn có hạ loại độc gì với nữ nhân này thì cũng là vô tể vu sự. Thật là đáng giận! Hắn giờ lại không thể sử dụng nửa phần yêu lực, làm sao có thể bắt nữ nhân này mở miệng đây? Có lẽ hắn nên đợi đến buổi tối, Triệu Đại Ngưu có thể sẽ trở lại.

....

“Khụ..... khụ.....” Thân thể Vân Mị vẫn còn rất suy yếu, vậy mà luôn chạy đi chạy lại khiến cho nguyên khí đại thương, hẳn không chịu được ho khan. Triệu Bán Hạ trong lòng hẳn tuy còn nhỏ, nhưng lập tức hữu mô hữu dạng vỗ lên lưng hẳn, ngữ khí không được trôi chảy nói: “Phụ thân..... Bảo trọng.....”

Tuy tuổi của nó còn nhỏ nhưng lại rất hiểu chuyện, khiến Sở Sương nhìn xem mà thật hâm mộ. Lại nghĩ đến hài tử mà mình đã sinh non kia, trong lòng lại thấy đau đớn. Nàng hoàn hồn lại, dung mạo của Vân Mị lúc này có hơi tái nhợt, lúc nói chuyện vừa rồi còn không đủ hơi, xem ra xương cốt không được khá lắm, có vẻ như lúc đó đại sư huynh nhất thời tức giận chưởng lực không khống chế tốt. Nàng hơi đồng tình nhìn hẳn, nhưng nghĩ lại hẳn xứng đáng bị vậy, cư nhiên ngay trước mặt nàng cường bạo đại sư huynh. Làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy đại sư huynh không đánh chết hẳn đã là hạ thủ lưu tình rồi!

“Đại sư huynh đã đi rồi.” Nhưng lạ là nhìn một lớn một nhỏ này thấy cũng thương thương, vậy nàng đành ban phát chút hảo tâm hiếm có đi.

“Đi rồi? Đi đâu?” Vân Mị ngẩn ra, nhanh chóng chất vấn.

“Làm sao ta biết được?” Sở Sương khó có lúc mềm lòng, nhưng vừa nghe thấy khẩu khí không dễ nghe của Vân Mị lại thấy tức giận. Đây là thái độ cầu người khác sao? Nàng nói cho hẳn biết thì nàng là đứa ngốc!

“Sao người có thể không biết Triệu Đại Ngưu đi đâu được!” Vân Mị hừ lạnh, hẳn sẽ không tin Triệu Đại Ngưu ném nữ nhân này lại mà rời đi một mình, trong lòng y không phải mong chờ được cùng nữ nhân này kề vai sát cánh sao? Hừ! Trong lòng hẳn lại không nhận được nổi lên một trận chua xót.

“Ta cũng không biết!” Hừ! Sở Sương nàng thật đúng là quá nhân nhượng với hẳn rồi. Nhưng mà Vân Mị này lại không hạ độc nàng sao, thật là chuyện lạ nhất thiên hạ mà. Nghĩ đến thuật hạ độc của Vân Mị, trong lòng nàng cũng có hơi sợ hãi. Quên đi, hảo nữ không ăn một trước mắt, nói cho hẳn biết một chút cũng không sao. “Đại sư huynh quả thật đã rời đi rồi, bởi vì lúc trước huynh ấy có té xỉu.....”

“Y làm sao vậy!” Vân Mị lập tức vội vàng hỏi, vừa nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt hẳn, Sở Sương có hơi cảm động. Người ta nói Long Dương chi hảo khiến họ buồn nôn, nhưng tình cảm sâu sắc của Vân Mị và đại sư huynh thì nam nữ trên thế gian nào sao có thể bằng được? Xem ra hư tình giả ý của nam nữ hiện tại ngược lại càng làm người khác buồn nôn!

Sở Sương khẽ thở dài một tiếng nói: “Đại phu nói huynh ấy đã có thai thứ hai được nửa tháng rồi.....”

72. Chương 72

“Y mang thai?!” Vân Mị giật mình hét lên, tính theo thời gian thì vừa khít cái lần trong rừng cây kia, cũng vào lần đó hẳn đúng lúc không dùng thuốc tránh thai, thế nhưng hẳn không ngờ được rằng sẽ một

tên trùng đích, cứ như vậy khiến Triệu Đại Ngưu mang thai một lần nữa. Tâm tình hiện giờ của hắn phi thường phức tạp, hắn thật sự không muốn để Triệu Đại Ngưu phải thừa nhận nỗi đau sinh sản nữa. Nhưng Triệu Đại Ngưu nhất định là vì hài tử này mà không thể không rời khỏi nữ nhân này, hắn lại vì hài tử này mà âm thầm cảm thấy cao hứng. Nhưng mà gần đây hắn dùng loại thuốc tránh thai tổn thương thân thể đó lâu như vậy không phải là không gánh chịu hậu quả..... Vân Mị thật sự không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt.

“Đại sư huynh là nam nhân làm sao có thể mang thai? Vậy mà huynh ấy khi tỉnh lại lại không từ mà biệt.” Sở Sương giả bộ hồ đồ nói, nàng nói như thế cũng không hẳn là vì cái thù nhỏ nhỏ của nàng, mà nàng đang suy nghĩ cho đại sư huynh. Nếu nói cho Vân Mị tình cảm của huynh ấy, vậy trước mặt Vân Mị chẳng phải đại sư huynh sẽ thật bị động hay sao? Không phải là nàng tiểu nhân, nhưng lúc trước nàng đã không giấu diếm gì Lưu Giang mà rơi vào kết cục hôm nay. Đại sư huynh tuy rằng rất tốt, nhưng với cái vầng sáng quá mức chói lọi của Vân Mị khó có thể đảm bảo rằng sau này hắn không thay lòng đổi dạ với huynh ấy. Nàng phải giúp đại sư huynh giấu đi, khiến cho Vân Mị nghĩ rằng trong lòng đại sư huynh chỉ có mình nàng, nam nhân bình thường thứ gì càng không chiếm được thì càng muốn có, như vậy Vân Mị vẫn sẽ luôn nhớ đến đại sư huynh, sẽ không vứt bỏ đại sư huynh giống như Lưu Giang đã vứt bỏ mình.

“Nói không chừng là đi tìm phụ tử các người đó.” Nàng không nhận được lại nhiều lời thêm một câu, coi như là nhắc nhở Vân Mị đi, nàng đã quá hảo tâm rồi.

Nhưng Vân Mị chỉ ôm lấy Triệu Bán Hạ mà chưa bước đi. Triệu Đại Ngưu sao có thể chủ động tìm hắn được? Y đang mang thai con của hắn, hận hắn còn không đủ, làm sao có thể chủ động đi tìm hắn được! Liệu y có định coi thường bản thân hay không? Không! Không thể nào! Hắn bị suy nghĩ trong đầu hù dọa, lập tức càng thêm phủ định, với tính tình của Triệu Đại Ngưu cũng không phải là không có khả năng, nghĩ tới nghĩ lui, Vân Mị càng thêm lo lắng.

“Phụ thân..... Nương..... Không có.....” Triệu Bán Hạ tuy rằng còn nhỏ nhưng đã rất thông minh, biết không tìm được Triệu Đại Ngưu, đôi mắt to ngập nước nhìn Vân Mị. Ngắm hài tử, Vân Mị lại nhớ ra rằng Triệu Đại Ngưu rất thích nó, có lẽ y không đến mức tự tổn hại đến mình để giết hài tử trong bụng, nhất định là như vậy!

Tuy rằng Sở Sương nói Triệu Đại Ngưu đã rời khỏi nhưng Vân Mị vẫn có chút hoài nghi, hắn ngấm ở lại quan sát phạm quán của Sở Sương thêm vài ngày, trước sau vẫn không thấy Triệu Đại Ngưu xuất hiện, hắn không thể không tin Triệu Đại Ngưu đã ly khai. Nhưng trong lòng hắn vẫn tồn tại ý niệm, không phải Triệu Đại Ngưu không buông được nữ nhân này sao? Không chừng y sẽ trộm quay lại thăm nàng ta!

Mà rất nhanh hắn thất vọng phát hiện Triệu Đại Ngưu đã hoàn toàn rời đi. Giờ đây hắn không thể sử dụng yêu lực được nên tuyệt nhiên khó tìm thấy Triệu Đại Ngưu, chỉ có thể như một con ruồi bọ bám trên tóc, nơi nơi loạn chàng, gần một tháng ở những nơi lân cận kinh thành liêu mạng tìm kiếm trông chờ Triệu Đại Ngưu sẽ ẩn cư ở những nơi này. Thế nhưng hắn không tìm được Triệu Đại Ngưu, ngược lại ngoài ý muốn đụng phải Tiểu Tứ đang hấp hối. Lão bà đương nhiên quan trọng, nhưng huynh đệ thì không thể không cứu, hắn đương nhiên sẽ ra tay cứu giúp Tiểu Tứ, vì vậy cùng cậu trở về Hắc Sơn.

Ban đầu a, y thuật của Huyền Khanh đã ở trên hắn, hắn sắp lành hắn, nhưng Huyền Khanh vừa nhìn là

biết hần trọng thương chưa lành, dám bắt hần ở lại trị thương đến hơn hai tháng. Có điều hai tháng ở Hắc Sơn này thật sự có ích, ít nhất hần đã khôi phục được một ít yêu lực. Thế nhưng Huyền Khanh nói cho hần không thể muốn làm gì thì làm giống như lúc trước tùy tiện sử dụng yêu lực, nếu không cái mạng nhỏ của hần sẽ khó mà giữ được. Rồi sợ hần không nghe lời, Huyền Khanh cũng khó có khi hảo tâm nói cho hần hướng đi cụ thể của Triệu Đại Ngưu, mà hần đương nhiên là ra roi thúc ngựa đi tìm y rồi.

Mà Triệu Đại Ngưu tuy rằng đã quyết định phải đối xử thật tốt với hài tử trong bụng, nhưng y vẫn rất mê mang. Theo thói quen trước kia y không ở cố định một chỗ trong ngày, cũng không có nơi đặt chân, nhưng hiện giờ hoài thai, mắt thấy cái bụng càng ngày càng lớn, y cũng không biết phải làm sao. Hơn nữa vào lúc có Bán Hạ, Vân Mị luôn ở bên cạnh cẩn thận chăm sóc cho y, khi đó y còn đang bài xích chuyện mình mang thai, đương nhiên sẽ không chú ý mấy cái chi tiết gì đó, mà hiện giờ y lại không biết phải làm thế nào. Nghĩ đến Vân Mị, y không khỏi lại cảm thán Vân Mị quả là một phụ thân tốt, mà cái bụng càng lớn làm y càng nhớ đến Vân Mị, mỗi lần nhớ đến hần đều làm tim y đau nhói.

Cái thai đã được sáu tháng, bụng đã rất lớn. Hiện giờ tuy rằng vào thu nhưng thời tiết vẫn còn nóng bức, Triệu Đại Ngưu vì che dấu tai mắt của người khác đành phải mặc áo choàng rất nặng, ăn mặc như vậy cộng thêm vóc dáng cao lớn ngược lại càng khiến người khác chú ý đến. Bình thường y cũng không dám lớn mật mà vào thành, ăn ngủ đều ở dã ngoại, nhưng y cũng có một chút kiến thức cơ bản rằng hài tử trong bụng muốn phát triển thì y cần ăn uống tốt hơn, suốt ngày ăn lương khô như vậy cũng không phải là biện pháp. Vì vậy y chọn một ngày, tìm một khách điểm coi như không tồi gọi một chút thịt bò coi như tẩm bổ.

Thế nhưng y thật không ngờ rằng y vừa mới đến khách điểm ngồi xuống chưa được bao lâu thì trước cửa xuất hiện một trận xô xao, tiếp theo đó thì thấy Vân Mị ôm theo Bán Hạ xuất hiện trước mặt mình, trong lòng y lúc kinh lúc hãi, vừa sợ vừa giận. Kinh chính là vì Vân Mị lại xuất hiện ở đây, hãi chính là vì Vân Mị cư nhiên tìm đến y, bi là vì lâu như vậy hần mới tìm mình, sợ là vì y không biết Vân Mị liệu có đợi mình sinh ra hài tử sẽ mang nó rời khỏi, hoàn toàn vứt bỏ y hay không, giận chính là do Vân Mị đã tìm được người khác rồi thì vì cái gì lại tìm đến y nữa!

Trong thoáng chốc trái tim y như một lọ hoa bị đập vỡ, cảm thấy oán trách hần, đến khi Vân Mị dựa vào y thì y cuống quýt đẩy hần ra: “Ta không dám có quan hệ gì với ngươi cả!” Đầu tiên y quả thật tức giận Vân Mị tìm người khác, thứ hai y sợ Vân Mị phát hiện ra chuyện mình mang thai.

Mà Vân Mị tính xấu không đổi lại loạn xạ hạ độc người khác càng làm y tức giận, mãi đến khi Bán Hạ nhút nhát gọi một tiếng ‘Nương’, sự vững tâm y ngụy trang triệt triệt để để tan rã, lại nghe Vân Mị nói: “Dù thế nào đi nữa, ngươi cũng nên quan tâm đến hai hài tử chứ.....” Y chỉ biết mình vốn không thể chạy thoát. Nhưng y quả thật không rõ, không phải Vân Mị đã có một tân hoan rồi sao? Tại sao lại còn muốn tìm y? Bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước Vân Mị có nói hần tìm y sinh hài tử cũng vì y đủ khỏe mạnh, lại nghĩ đến bộ dạng gầy yếu của Tiểu Tứ kia quả thật không thích hợp để sinh hài tử, khó trách Vân Mị lại đến tìm mình.....

73. Chương 73

Triệu Đại Ngưu thấp thỏm bất an theo Vân Mị trở về ngôi nhà ở vùng ngoài thành Lạc Dương. Y thật sự có hơi sợ hãi khi trở lại nơi đó sẽ có một Tiểu Tứ đột nhiên xuất hiện, nói với y rằng y chỉ là công cụ sinh hài tử của Vân Mị thôi!

Thế nhưng sau khi trở về mới phát hiện nơi đó đắp đầy tro bụi, tựa hồ có một khoảng thời gian không ai đến ở. Chuyện này là sao? Triệu Đại Ngưu muốn mở miệng hỏi Vân Mị rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ đến bản thân mình không có tư cách hỏi, mà mặt khác nếu hỏi mấy vấn đề này y chẳng khác gì một phụ nhân lắm chuyện, vì vậy cũng kiên quyết nuốt vấn đề này xuống.

Vân Mị chán ghét nhìn phòng ốc bám đầy tro bụi, vài tháng không ở nơi này thật đúng là đủ bẩn, xem ra cần phải dọn dẹp mới được. Triệu Đại Ngưu thấy một mình hần vội vội vàng vàng mỗi nơi quét dọn cũng đến hỗ trợ, nhưng Vân Mị lập tức bắt lấy tay y, mặt nhăn mày nhíu nói: “Người không thấy thân thể của mình thế nào à, còn không mau ngồi xuống!” Hần nhanh chóng kéo một cái ghế dựa đến nhanh chóng lau nó sạch sẽ rồi đỡ Triệu Đại Ngưu ngồi xuống.

“Nương, nương, ôm.....” Tội nghiệp cho tiểu Bán Hạ cả nửa năm chưa nhìn thấy y còn có thể nhận ra, Triệu Đại Ngưu lập tức vươn tay về phía Triệu Bán Hạ, nhưng còn chưa đụng đến nó đã bị Vân Mị đoạt lại. Vân Mị ôm nhi tử đặt lên một cái ghế khác, nghiêm khắc nói: “Hiện giờ không được kêu nương ôm, trong bụng của nương con còn có em bé đó!”

“Em bé là cái gì ạ?” Tiểu Bá Hạ khó hiểu hỏi.

“Chính là đệ đệ muội muội ấy!” Vân Mị giải thích, tiểu Bán Hạ tỉnh tỉnh mê mê gật gật đầu. Nó còn chưa có khái niệm gì về đệ đệ muội muội nhưng lại khá thích đệ đệ muội muội, đây nhất định là vật quý giá nào đó.

“Ta không sao hết, lại đây Thảo Nhi.....” Triệu Đại Ngưu nhanh chóng đứng lên, y chỉ là mang thai chứ có đến nỗi vứt đi như vậy đâu, huống chi y đã thật lâu không nhìn thấy Bán Hạ. Nửa năm không gặp này, tiểu Bán Hạ cao lớn thêm không ít và cũng càng thêm giống Vân Mị, thông minh lanh lợi, thập phần khiến người yêu thích làm cho y bỗng nhiên cảm thấy tự hào.

“Không được gọi cái tên này nữa!” Vân Mị vừa nghe thấy cái tên ‘Thảo Nhi’ liền xịt khói. Từ ngày này lại muốn chọc cho hần tức lên sao? Thấy Triệu Đại Ngưu dại ra nhìn mình, hần thở dài một hơi nói: “Gọi là Bán Hạ, sau này không được nhắc đến cái tên kia nữa!”

“.....À.....” Triệu Đại Ngưu nhớ đến phản ứng lúc đầu khi hần biết cái tên này là do tiểu sư muội đặt, rầu rĩ lên tiếng.

“Còn người ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta! Cẩn thận cái bụng!” Sợ y còn muốn ôm Bán Hạ, Vân Mị lại bồi thêm một câu, lúc này mới tiếp tục công việc còn dở dang.

Yên lặng ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của Vân Mị, ánh nhìn khiến cho y mặt đỏ đến mang tai. Y lặng lẽ cúi đầu nhìn Bán Hạ, lại nhìn hài tử trong bụng mình, Vân Mị thật sự rất thích tiểu hài tử, nhưng lại không thích y. Nếu hần đối với mình có một chút yêu thương như vậy, vậy không biết chừng y.....

Haizz..... Chuyện này rõ ràng là không có khả năng, y không phải không biết mình tầm thường nhỏ bé đến thế nào, nếu đặt cạnh Vân Mị giống như mây trên trời và bùn dưới đất, người như Vân Mị vốn không thể yêu thương y được.....

“Có chuyện gì sao?” Vân Mị quét dọn xong nhìn Triệu Đại Ngưu vẫn yên lặng cúi thấp đầu, lập tức quan tâm hỏi.

“A.....” Triệu Đại Ngưu đang lâm vào trong bí ai của mình, vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy trước mắt là khuôn mặt phóng to của Vân Mị, tuy rằng rất đẹp nhưng vẫn khiến y hoảng sợ, “Không..... Không có gì.....”

“Người..... Ta nói cho người biết, Triệu Đại Ngưu người đừng hòng chạy trốn!” Vân Mị gắt gao ôm lấy Triệu Đại Ngưu, rất sợ y lại sinh ra ý niệm rời khỏi mình. Hiện giờ hắn đã không thể lấy nữ nhân kia ra làm lợi thế nữa, Triệu Đại Ngưu rất có thể sẽ rời khỏi mình. Nghĩ đến đây, hắn càng tăng thêm lực ôm Triệu Đại Ngưu, khiến Triệu Đại Ngưu cảm thấy không thở nổi.

“Ta..... Sẽ không đi.....” Triệu Đại Ngưu hơi do dự, cuối cùng cũng vươn tay ôm lấy Vân Mị.

“Cha..... Nương..... Con cũng muốn ôm ôm.....” Tiểu Bán Hạ thấy hai người họ ôm nhau lâu vậy, liền nhảy xuống khỏi băng ghế, kéo kéo ống quần hai người, bất mãn việc song thân xem nhẹ tồn tại của mình.

Triệu Đại Ngưu cuống quýt đẩy Vân Mị ra, cố sức khom eo xuống ôm lấy tiểu Bán Hạ, sờ sờ đầu nó: “Thảo..... Bán Hạ ngoan.....”

Vân Mị nhanh chóng đón lấy Bán Hạ trong tay y, dạy dỗ lại nó: “Không được làm phiền nương của con!”

Triệu Đại Ngưu sang sảng cười nói: “Ta không có yếu ớt như vậy đâu.” Y thật sự rất muốn ôm tiểu Bán Hạ.

Vân Mị kinh ngạc nhìn nụ cười trên mặt Triệu Đại Ngưu, hình như đây là lần đầu tiên Triệu Đại Ngưu cười như vậy với hắn. Mặt của hắn bất giác đỏ bừng, một đòn này hoàn toàn đã áp đảo hắn!

“Vân Mị?” Triệu Đại Ngưu nhìn Vân Mị bỗng nhiên im lặng, khuôn mặt trắng nõn của hắn không biết tại sao lại đỏ bừng lên, làm cho y xúc động muốn hôn lên đó, y cuống quýt quay đầu đi nơi khác.

“Triệu Đại Ngưu..... Có thể cười thêm lần nữa với ta được không?” Vân Mị xoay đầu y lại, vô cùng chăm chú nhìn y. Triệu Đại Ngưu ngược lại có hơi kinh ngạc. Là y hoa mắt sao? Y cứ nhiên cảm thấy được mình ở trong ánh mắt của Vân Mị..... Nhất định là y nhìn nhầm rồi!

74. Chương 74

Khiến Vân Mị thất vọng chính là Triệu Đại Ngưu lại dời ánh mắt sang nơi khác: “Người đang nói cái gì vậy.....”

Vân Mị chăm chăm nhìn y một lúc lâu, sự mập mờ trong mắt Triệu Đại Ngưu khiến hắn thất vọng đành

phải buông y ra, rồi bồng Bán Hạ qua cho y. Hắn cúi đầu thật thấp không thể thấy rõ vẻ mặt: “Đừng ôm lâu quá, sẽ làm mệt chính mình.....” Rồi mới xoay người rời đi. Triệu Đại Ngưu nhìn bóng lưng rời đi của hắn, cô đơn và bi ai như vậy, thật khiến y xúc động muốn tiến lên ôm lấy hắn, nhưng loại xúc động này nhanh chóng bị y áp chế. Nhìn Bán Hạ trong lòng, bên hông có hơi khó chịu, xem ra thật đúng là không còn dùng được nữa, y không thể ôm dài quá lâu.

Triệu Đại Ngưu ngồi xuống một bên, mà tiểu Bán Hạ cũng rất hiểu chuyện xuống khỏi người y, ngẩng đầu lên nhìn Triệu Đại Ngưu đang mang thai, tò mò vươn cánh tay non nớt be bé vỗ nhẹ lên: “Nương..... Bên trong có đệ đệ muội muội sao?”

Triệu Đại Ngưu ôn nhu nhìn mái tóc mềm mại trên đầu của Triệu Bán Hạ, nhưng đối mặt với vấn đề của nhi tử, mặt y vẫn đỏ bừng lên. Tuy rằng nhi tử còn ngây thơ chưa hiểu chuyện, thế nhưng việc chính mình mang thai y vẫn rất khó mở miệng.....

Sắc trời dần dần tối đen, Triệu Đại Ngưu thấy Vân Mị bắt đầu trải giường chiếu, lại nhìn Bán Hạ, y không biết nên làm gì mới tốt. Liệu Vân Mị có muốn thân thể của y không, bọn họ đã xa nhau lâu như vậy..... Thế nhưng không phải lúc trước Vân Mị còn cùng thiếu niên mi thanh mục tú kia làm sao? Nếu so sánh với người kia, y chỉ là một khối gỗ cứng ngắc, Vân Mị hiện giờ nhất định sẽ không muốn ôm mình nữa. Suy nghĩ này khiến y ảm đạm đi.

Vân Mị thu dọn xong cái giường rồi ôm lấy Bán Hạ đang ngủ đặt lên giường, quay đầu lại thấy khuôn mặt của Triệu Đại Ngưu đang tối tăm, trong lòng hắn không thoải mái, suy sút giật giật tóc mình. Bỗng đầu ngưu này chỉ sợ lại nghĩ đến nữ nhân chết tiết kia rồi! “Triệu Đại Ngưu, trong bụng ngươi còn đang mang thai hài tử của ta đó! Ngươi không được nghĩ đến nữ nhân kia nữa! Ta cho ngươi biết, nếu ngươi còn muốn sống chung với nàng ta, ta sẽ nói cho nàng ta biết ngươi đang mang thai, để xem nàng ta có thể chấp nhận một nam nhân mang thai không!”

Triệu Đại Ngưu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vân Mị. Mấy lời này của Vân Mị không phải giống như đang ghen sao?

Thấy Triệu Đại Ngưu trừng mắt nhìn mình, Vân Mị tự động xem đây là ánh mắt căm tức, hắn không thoải mái quay đầu đi chỗ khác. Trong lòng trâu ngốc này nhất định nghĩ đến nữ nhân chết tiết kia! Mặc dù đã sớm biết sự thật thế nhưng trái tim hắn không ngừng đau đớn co rút lại. Tức giận dè Triệu Đại Ngưu lên giường, cả người Vân Mị đều đặt trên bụng của y. Triệu Đại Ngưu cảm thấy trọng lực đang ở trên bụng mình, sợ sẽ làm đau hài tử, nhanh chóng đẩy Vân Mị ra.

Vân Mị nghĩ rằng y đang cự tuyệt mình, càng cường ngạnh xé đi y phục của Triệu Đại Ngưu. Hắn vừa nhìn thấy da thịt khỏe mạnh của Triệu Đại Ngưu liền cắn lên đó, khiến Triệu Đại Ngưu một trận hít khí.

Triệu Đại Ngưu đang mang thai nên thân thể phá lệ mất cảm, đối với động tác không chút ôn nhu của Vân Mị lại có phản ứng tích cực. Tay y không nhịn được nắm lấy y phục của Vân Mị, mà dục vọng phía dưới cũng đã ngẩng đầu. Nhưng y vẫn còn để ý đến cái bụng mình, khắc chế mong muốn điên cuồng hòa hợp thành một, gian nan mở miệng nói: “Vân Mị..... cẩn thận hài tử.....”

Nhắc nhở của y khiến Vân Mị có hơi bần khoản. Hắn thoáng do dự, toàn bộ thân thể liền chuyển sang một bên, từ bên cạnh hôn lên thân thể của Triệu Đại Ngưu, hai tay hắn cũng không nhàn rỗi, quen thuộc lén vào trong đũng quần của y, không ngừng khiêu khích vật nam tính của Triệu Đại Ngưu.

“Ồ.....” Triệu Đại Ngưu chỉ cảm thấy cả người như bị châm lửa, thiêu đốt toàn bộ thân thể y. Y bất lực nắm lấy sàng đan, mím chặt môi lại, rất sợ tiếng rên rỉ thẹn thùng sẽ thoát ra khỏi miệng.

Bất mãn y đang ngược đãi đôi môi của chính bản thân, Vân Mị thay đổi tư thế, quay đầu y lại, ấn môi mình lên đó, đầu lưỡi lỗ măng cạy mở hàm răng của y rồi chen chúc vào trong khoang miệng đó, tham luyến mật ngọt lâu ngày không được nếm. Triệu Đại Ngưu rốt cuộc không để ý đến chuyện mình đang mang thai nữa, vươn tay ôm lấy Vân Mị, dung túng bản thân lạc vào trong tình dục.....

“Phụ thân..... Nương..... Hai người đang làm gì vậy.....” Triệu Bán Hạ đang ngủ mơ mơ màng màng bị một cơn chấn động trên chiếc giường gỗ đánh thức, vừa mới tỉnh lại đã nhìn thấy song thân của mình miệng kề miệng, thân thể còn đè lên nhau, nó hiểu kì hởi.

Triệu Đại Ngưu vốn đang trầm mê cuồng quýt đẩy Vân Mị ra, chỉnh lại khuôn mặt còn đỏ hơn cả cà chua của mình. Y cứ nhiên thiếu chút nữa trước mặt nhi tử cùng Vân Mị làm cái chuyện kia. Y thật chỉ muốn nhanh chóng kiếm một cái động chui đầu vào trong đó thôi!

Vân Mị bất mãn chuyện Triệu Đại Ngưu đẩy mình ra, nhưng nhìn đến nhi tử đang dụi mắt không ngừng, chỉ có thể bất đắc dĩ vỗ vỗ lưng nó: “Không có việc gì, ngoan, ngủ đi.....”

Triệu Đại Ngưu thủy chung không dám ngẩng đầu nhìn Vân Mị, thế nhưng nghe Vân Mị ôn nhu dỗ Bán Hạ, không nhịn được trộm liếc hắn. Dưới ánh sáng hôn ám của ngọn nến, khuôn mặt của Vân Mị càng trở nên yêu dã, thế nhưng lại khoát thêm một phần dịu dàng, càng trở nên mê người, khiến trái tim Triệu Đại Ngưu bất giác tăng tốc đập. Nếu Vân Mị cũng có thể đối xử ôn nhu với y như với hài tử, có lẽ dù có chết y cũng không hối tiếc! Triệu Đại Ngưu cảm khái nghĩ.

“Có chuyện gì sao? Trên mặt ta dính gì à?” Vân Mị dỗ Bán Hạ ngủ xong, quay đầu lại phát hiện Triệu Đại Ngưu đang ngốc lăng nhìn mặt mình, còn tưởng rằng trên mặt mình có cái gì, sờ sờ khuôn mặt hời.

“Không..... Không có gì.....” Triệu Đại Ngưu quẩn bách khi bị bắt quả tang nhìn trộm, lập tức cúi đầu, liều mạng nín thở, sợ Vân Mị nghe được tiếng tim đập gia tốc của mình, bất đắc dĩ tim của y càng đập nhanh hơn, trong ban đêm yên tĩnh như vậy tiếng tim đập nghe như rất rõ ràng.

Vân Mị nhú mày nhìn Triệu Đại Ngưu cúi đầu như không muốn nhìn mình, cố gắng kiềm chế lửa giận muốn phát ra vì đau lòng của mình. Y không muốn thấy mình như vậy sao? Dù là đang ở trên giường của hắn! “Đệ đối xử ôn nhu với y một chút đi, sớm muộn gì y cũng sẽ đáp lại đệ.” Trong đầu đột nhiên hiện lên câu nói kia của A Đại, Vân Mị gắt gao nhìn Triệu Đại Ngưu đang cúi đầu, nếu như mình ôn nhu với y một chút, y sẽ yêu lại mình sao? Hắn đồng ý là trước giờ hắn vẫn chưa từng ôn nhu với y, rốt cuộc y muốn hắn ôn nhu như thế nào?! “Triệu Đại Ngưu, người rốt cuộc muốn ôn nhu thế nào?” Hắn không nhịn được hỏi.

“A?” Triệu Đại Ngưu lập tức ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Vân Mị, hắn vừa mới nói cái gì?

“Haizzz.....” Vân Mị thở ra một hơi thật dài, biết là mình đã hỏi không rồi. Nếu y muốn ôn nhu nhất định là muốn mình thành toàn cho y và nữ nhân kia rồi! Thế nhưng chuyện đó tuyệt đối không có khả năng!

Triệu Đại Ngưu còn chưa hiểu được ý của Vân Mị, đột nhiên thân thể cứng đờ, bàn tay của Vân Mị đang đặt lên bụng y, chẳng lẽ Vân Mị còn muốn tiếp tục chuyện vừa rồi? Màu đỏ vắt vả lấm mới thối lui hiện giờ lại tô đầy trên mặt y, y run rẩy nói: “Thảo..... Bán..... Bán Hạ sẽ thức lại.....”

Vân Mị thoáng nhìn y, kéo y nằm xuống, ôm lấy y thản nhiên nói một câu: “Ngủ đi.” rồi nhắm hai mắt lại.

Triệu Đại Ngưu kinh ngạc nhìn Vân Mị tức giận nhắm mắt lại, khuôn mặt hẩn tựa hồ vì sinh khí mà có hơi phồng lên (*hình ảnh xin liên hệ với cái mặt con hamster*). Không ngờ được rằng Vân Mị cũng có một mặt đáng yêu như vậy, y không nhịn được cười lên, mê luyến nhìn khuôn mặt xinh đẹp mê người của Vân Mị mà mơ màng chìm vào giấc ngủ...

75. Chương 75

Ngày ngày trôi qua tựa hồ như trở lại quá khứ, tuy rằng cái miệng của Vân Mị không có chút tiến bộ nào nhưng Triệu Đại Ngưu vẫn có cảm giác Vân Mị dường như trở nên ôn nhu hơn không ít, không biết là có phải ảo giác hay không? Mà ôn nhu như vậy làm cho Triệu Đại Ngưu cảm thấy mình càng ngày càng lún sâu, đôi khi y nghĩ có lẽ cùng Vân Mị trải qua cả cuộc đời như vậy cũng là chuyện không tồi. Nhưng bên cạnh đó trong lòng y cũng rất sợ hãi, sợ có một ngày nào đó Vân Mị sẽ mang theo hài tử rời khỏi mình, sau đó bắt đầu chán ghét mình, chán ghét mình lè mề nhu nhược giống như nữ nhân! Nhưng hiện giờ y chỉ có thể để mặc bản thân chìm trong ôn nhu như có như không của Vân Mị, và trong sự bàng hoàng của chính mình.

Vào lúc y mang thai được tám tháng, Vân Mị đột nhiên nói hẩn có chuyện muốn đi kinh thành một chuyến, bỏ lại y và Bán Hạ một mình rời đi. Kỳ thật y muốn hỏi Vân Mị rốt cuộc hẩn đi kinh thành có chuyện gì. Chẳng lẽ hẩn muốn đi tìm tiểu sư muội tội nghiệp? Không thể nào! Chính trong hai tháng trở về này y khá là nghe lời Vân Mị, hẩn không còn cần lấy tiểu sư muội ra làm điều uy hiếp mình. Chẳng lẽ là..... Triệu Đại Ngưu bỗng nhiên nghĩ đến thiếu niên thanh lệ y gặp phải vào lúc tìm Vân Mị, chẳng lẽ Vân Mị an bài cậu ở kinh thành, giờ đang đi gặp người đó?!

Mãi suy nghĩ như vậy, Triệu Đại Ngưu thỉnh thoảng không thể khống chế được cơn ghen tị đang điên cuồng trôi lên trong lòng. Y cảm thấy mình thật đáng sợ, giống như một đồ phụ vậy. Nếu lúc này người thiếu niên kia xuất hiện trước mặt y, y chỉ sợ mình sẽ tung ra quyền cước. Y muốn độc chiếm Vân Mị, muốn trong mắt hẩn chỉ có một mình y! Biết rõ đây là hy vọng xa vời, nhưng y vẫn không thể kiềm chế mà mong đợi. Y thật là hết thuốc chữa rồi, giờ phải làm sao mới được..... Y thật sự không thể dối lòng.....

Vân Mị đi qua đi lại suốt mười ngày mới trở về. Hẩn kỳ thật đã ra roi thúc ngựa, thế nhưng tên Huyền Khanh kia cũng thật là, không tự mình đến đó mà bắt hẩn phải đến kinh thành giảng dạy cho lão bà của Tiểu Tứ kia. Mà tên Tiểu Tứ kia thật sự quá thối rồi, bụng đã to như vậy mà cứ nhiên còn không biết là có thai. Thế nhưng làm hẩn khó chịu chính là, tại sao lão bà của Tiểu Tứ lúc biết mình mang thai cứ nhiên lại cao hứng như vậy, hoàn toàn không giống với phản ứng của Triệu Đại Ngưu lúc biết mình mang thai Bán Hạ. Nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Tiểu Tứ và lão bà của nó, hẩn vừa hâm mộ vừa ghen tị. Nếu một

ngày nào đó Triệu Đại Ngưu cũng đối xử với hắn giống như lão bà của Tiểu Tứ đối xử với cậu thì hắn sẽ không còn cầu mong gì nữa!

Vân Mị chạy suốt đêm, đến khi về nhà thì đã là buổi chiều. Triệu Đại Ngưu vừa mới dỗ tiểu Bán Hạ ngủ xong, nâng nâng cái bụng bầu, đang định bồi nhi tử ngủ một hồi thì chợt nghe thấy động tĩnh ngoài phòng. Là Vân Mị về sao? Y cuống quýt đỡ lấy thất lưng bước ra ngoài, quả nhiên thấy Vân Mị một thân phong trần có hơi mệt mỏi hừng hực chạy về phía căn phòng.

Mới mười ngày không gặp nhưng y lại cảm thấy giống như mười năm, y kích động ngay trước phòng đột nhiên ôm lấy Vân Mị, bắt đắc dĩ cách một cái bụng nên y cảm thấy khó khăn, đành phải buông hắn ra, lại bị Vân Mị một phen ôm ngược lại.

Vân Mị gấp rút quay về có hơi mệt mỏi, nghĩ lúc này Triệu Đại Ngưu có lẽ đang ngủ trưa, định lén lút ngấm bọn họ một cái rồi đi tắm rửa, sau đó cũng làm một giấc. Mới vừa vào cửa, ngoài ý muốn lại thấy Triệu Đại Ngưu cư nhiên chủ động ôm lấy mình. Không phải hắn bị ảo giác chứ?! Thấy Triệu Đại Ngưu buông tay, hắn liền không chút nghĩ ngợi lập tức ôm lấy y, thế nhưng cách một cái bụng này quả nhiên là không tiện.

“Dừng..... Bán Hạ vừa mới ngủ.....” Không biết từ lúc nào bàn tay Vân Mị đã tiến vào bên trong vạt áo của Triệu Đại Ngưu. Kỳ thật Triệu Đại Ngưu không phải không muốn, trong hai tháng y trở về này mỗi lần hoan ái đều bị tiểu Bán Hạ đến quấy rối, chính y cũng tích tụ một thân dục hỏa, thế nhưng sợ đánh thức tiểu Bán Hạ, mà dục hỏa bị khơi mào không được dập tắt lại càng khó chịu.

“Chúng ta vào phòng kia đi.” Vân Mị vui vẻ ra mặt nói, khó có được một lần Triệu Đại Ngưu đối xử với hắn tốt như vậy, sao hắn có thể buông tha bỏ dở giữa chừng được? Khó khăn lắm ông trời mới nghe thấy lời khẩn cầu của hắn để Triệu Đại Ngưu đáp lại mình, giờ khắc này hắn thật sự quá hạnh phúc! Tuy nhiên hắn cũng hiểu được để nhi tử quấy rầy hắn và Triệu Đại Ngưu thì thật bực mình, cũng may lúc trước hắn đã dự kiến được mà để lại một gian phòng ở, hiện giờ bọn họ đang ở tân phòng, nhưng hắn vẫn luôn quét dọn phòng cũ mỗi ngày chính là để phòng ngừa vạn nhất.

Triệu Đại Ngưu bị nhiễm nụ cười trên mặt Vân Mị, nửa xấu hổ mặc Vân Mị kéo mình về phía phòng ngủ cũ bên kia.

Vân Mị trước tiên cởi y phục của y, đặt y nằm trên giường. Cả người trần trụi khiến y rất không quen, thế nhưng khi nhìn thấy Vân Mị *khoan y giải đãi**, nhìn thân thể trắng nõn không chút tì vết kia từng chút một bày ra trước mặt mình, y cư nhiên ngay cả khi không được âu yếm gì lại có phản ứng. Thật xấu hổ chết y mà!

**thoát áo cởi dây lưng*

Vân Mị nhanh chóng cởi sạch quần áo, đi đến trên giường, đối với dục vọng của Triệu Đại Ngưu cũng không có để ý gì đặc biệt, vốn là khi mang thai hài tử của bộ tộc Sơn Mị thì toàn bộ thân thể sẽ đặc biệt dâm dăng. Hắn cũng không nghĩ nhiều, thuận tay cầm lên vật nam tính đã thẳng tắp của Triệu Đại Ngưu.

“Người ” Ở trong mắt Triệu Đại Ngưu thì lại là Vân Mị đang cười nhạo mình, khuôn mặt lập tức càng đỏ hơn, rồi cả cơ thể đều nhiễm màu hồng thắm. Nhưng bất đắc dĩ toàn bộ thân thể đang kêu gào khát vọng cực độ Vân Mị. Y lập tức quay đầu không dám nhìn Vân Mị, rất sợ mình sẽ làm ra mấy chuyện xấu hổ.

Vân Mị nghĩ rằng y đang kháng cự, lập tức quay đầu y qua, nói: “Triệu Đại Ngưu, ta muốn ngươi nhìn vào ta!” Mà ngay lúc Triệu Đại Ngưu còn chưa kịp nói gì thì một cái miệng đã ngăn chặn miệng y, rất sợ lúc này y lại nói ra cái gì đó phá hư giây phút hạnh phúc này! Hai cổ thân thể khát vọng đã lâu vô cùng căng thẳng dần bốc cháy hừng hực.....

76. Chương 76

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

77. Chương 77

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

78. Chương 78

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

79. Chương 79

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

80. Chương 80

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiên Hoa Thiên Đêu Sáp Ngưu Phần

Tác giả: Thu Chí Thủy

Edit: Lôm

Chương 80

Vân Mị chạy đến hoa viên bên hành cung, nhìn thấy Triệu Đại Ngưu đang dựa vào bàn chợp mắt, không khí cứ như thế bị Triệu Đại Ngưu tước đi, hần nhỏ giọng than thở, biết là kiếp này của mình đã ở trong tay Triệu Đại Ngưu rồi. Hần cởi áo khoác nhẹ nhàng khoác lên người Triệu Đại Ngưu, an vị ngồi đối diện nhìn y.

"Um?" Triệu Đại Ngưu cảm giác có người xuất hiện, giật mình bừng tỉnh liền phát hiện ra Vân Mị đang liếc mắt đưa tình nhìn y, ánh sáng nhu hòa bên trong khiến y sinh ra ý nghĩ không ngờ. Có phải Vân Mị cũng có một chút cảm tình với mình hay không? Triệu Đại Ngưu! Người đừng vọng tưởng nữa! Y liều mạng chặn đứng vọng tưởng của mình, dứt khoát cúi đầu không nhìn ánh mắt mê người của Vân Mị nữa, chắt phác nói: "Hoàng thượng. Không sao chứ?"

Vân Mị không ngờ rằng y vừa mở miệng đã hỏi mình tình huống của hoàng thượng, ngọn lửa trong lòng cháy lên. Con trâu ngốc này! Thế mà cô tình hần lại không có cách nào với y, hần buồn rầu nói: "Không sao hết. Nghe nói người đã đáp ứng lời đề nghị nhập cung của họ?"

"Ừ. Đúng vậy, dù sao long thể của hoàng thượng có liên quan đến dân chúng trong thiên hạ. Cái gọi là thiên hạ hưng vong, nếu hoàng thượng xảy ra chuyện gì, thiên hạ tất đại loạn!" Nói đến hoàng thượng, Triệu Đại Ngưu lại mạnh ngẩng đầu lên, lúc này mới nhìn thấy vẻ mặt mất hứng của Vân Mị. Hần có chuyện gì vậy? Mà cũng đúng, hần là bán yêu, hoàng đế nhân gian quả thật không có liên quan gì đến hần. Liệu hần có cho mình mặt mũi hay không đây? Triệu Đại Ngưu bắt đầu cảm thấy bất an.

"Hơn. hơn nữa, hài tử trong bụng hoàng thượng là. của đệ đệ người" Triệu Đại Ngưu đột nhiên nhớ lại, nhần tình sáng lên, như tìm được cái lý do chính đáng nào đó. Nhưng sao sắc mặt Vân Mị càng lúc càng khó coi vậy?

Năng lá lừng thêm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com Please do no re-up, thanks!

Tiên Hoa Thiên Đẩu Sáp Ngưu Phần

Tác giả: Thu Chí Thủy

Edit: Lôm

"Nếu là hài tử của đệ đệ ta, tự nó phải giải quyết!" Có điều nhìn nào bộ của phu phu bọn Tiểu Tứ, phỏng chừng hài tử có rớt xuống đất bọn họ nhất định cũng không thêm giải quyết. "Còn ngươi bộ không sợ người khác nhìn thấy mình mang thai hay sao?"

Triệu Đại Ngưu không biết nói gì cũng không biết làm gì, hai người yên lặng một lúc lâu, lại nghe thấy tiếng thở dài của Vân Mị, chợt nghe hắn nói: "Nếu. ngươi nhờ ta, ta có thể để ý đến một chút."

Triệu Đại Ngưu ngốc lẳng nhìn Vân Mị, những lời này y thật có hơi khó tiêu hóa. Vân Mị đây là có ý gì?! Y cẩn thận mở miệng nói: "Ngươi. nếu. ta nhờ ngươi giúp hoàng thượng. đỡ đẻ. ngươi sẽ đồng ý chứ?"

"Muốn ta đồng ý không phải không được." Vân Mị thâm thúy nhìn y, "Nhưng ngươi phải đồng ý với ta, không bao giờ được. rời khỏi ta nữa!"

Triệu Đại Ngưu nhìn Vân Mị thật lâu, trong lòng y lại hiện lên nghi vấn kia. Y muốn hỏi Vân Mị, bản thân y đối với hắn ngoại trừ là công cụ sinh tử liệu còn. ý nghĩa nào khác hay không. Nhưng cuối cùng y vẫn không mở miệng được, chỉ lặng yên gật đầu. Vân Mị sống chung với Triệu Đại Ngưu lâu như vậy, đương nhiên biết Triệu Đại Ngưu một lời nói là một gói vàng, nhưng mỗi một lần khiến cho Triệu Đại Ngưu lưu lại thủy chung đều không phải là hắn, tim hắn lập tức bị thương. Rốt cuộc đến khi nào Triệu Đại Ngưu mới có thể vì hắn mà lưu lại?

"Ngày mai bọn họ sẽ lên đường trở về kinh thành, ta về nhà lấy vài thứ, bụng ngươi lớn như vậy nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng tự làm mình mệt quá."

Nắng lá lừng thêm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com Please do no re-up, thanks!

Tiên Hoa Thiên Đêu Sáp Ngưu Phần

Tác giả: Thu Chí Thủy

Edit: Lôm

Vân Mị hơi suy sụp đứng lên, Triệu Đại Ngưu nhìn bóng dáng rời đi của Vân Mị luôn có một cảm giác nói không ra lời. Không biết tại sao y lại cảm thấy Vân Mị tựa hồ thụ thương. Sao lại như vậy? Từ ngữ bọn họ nói rất bình thường a.

Buổi chiều hôm sau đại đội của họ lên đường, tiểu Bán Hạ rất hưng phấn, mà có tiểu hài tử đáng yêu mọi người cũng hưng phấn. Bụng Triệu Đại Ngưu đã lớn đến nỗi dù mặc y phục màu tối cũng không giấu được, y ở trong xe ngựa không dám ra ngoài, sợ phải nhìn thấy ánh mắt khác thường của mọi người. Đến khi bước vào hoàng cung, y liền tiến vào phòng không dám ra khỏi cửa, nghĩ lại trong tháng mình sinh xong vừa lúc là thời điểm hoàng thượng sinh, đúng lúc có thể trở về.

Có điều khiến cho Triệu Đại Ngưu và Vân Mị không dự đoán được chính là cái thai này chậm chạp không chịu ra ngoài, mất thấy đã được mười một tháng rồi, hài tử vẫn không ra khiến Triệu Đại Ngưu và Vân Mị thật lo lắng.

So với Triệu Đại Ngưu, Vân Mị càng thêm sốt ruột hơn, đã mười một tháng rồi còn chưa có dấu hiệu lạc thai, Triệu Đại Ngưu mang cũng đâu phải song thai, cái bụng dù lớn nhưng vẫn nhỏ hơn song thai một chút, xem ra thai nhi này không nhỏ lại ở trong bụng lâu như vậy, đối với người lớn và tiểu hài tử đều không tốt lành gì! Vừa nghĩ đến việc tánh mạng Triệu Đại Ngưu có thể gặp nguy hiểm, lòng hấn lại càng phiền toái!

Nhưng Triệu Đại Ngưu lo lắng cũng đâu có kém gì Vân Mị, tuy rằng y mơ hồ cảm thấy thai nhi này tựa hồ có gì đó là lạ, cũng đã mười một tháng. . . .Hơn nữa mấy ngày nay Vân Mị còn thường đi tìm huynh đệ của hấn mà không hề bồi y, khiến y cảm thấy thật tịch mịch. Thật là! Cứ dính vào Vân Mị là y lại trở nên như đàn bà, khiến y cũng không nhận được phi nhủ mình!

"Triệu Đại Ngưu, ngươi xảy ra chuyện gì sao?" Vân Mị mới từ bên Tiểu Tứ

Nắng lá lừng thêm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com Please do no re-up, thanks!

Tiên Hoa Thiên Đẩu Sáp Ngưu Phần

Tác giả: Thu Phi Thủy

Edit: Lôm

trở về, nhìn thấy Triệu Đại Ngưu khóa mình trong phòng lại còn than thở, hần lập tức quan tâm hỏi. Ở trong cung đồ vật mới mẻ thật nhiều, ban ngày tiểu Bán Hạ cũng không quấy nhiễu Triệu Đại Ngưu, y lại tự nhốt mình trong phòng, thật là khiến hần khô nóng.

Bàn tay Vân Mị đặt lên trên bụng Triệu Đại Ngưu, rõ ràng hần cảm giác được hài tử trong bụng thường xuyên cử động, máy thai rõ ràng kịch liệt như vậy, sao hài tử lại không đi ra? Có phải là do bọn họ quá ít làm chuyện sinh hoạt vợ chồng không? Có lẽ phương pháp kia đáng giá để thử một lần!

Triệu Đại Ngưu cũng không bài xích tay của Vân Mị, cố nén mong muốn chui vào lòng Vân Mị, y lúng ta lúng túng nói: "Gần đây hài tử cử động rất nhiều ha."

"Ừ." Tay của Vân Mị không biết từ lúc nào đã chui vào trong áo của Triệu Đại Ngưu, bàn tay lạnh lẽo đụng đến thân thể nóng cháy của y, khiến Triệu Đại Ngưu không nhịn được co rúm lại, cơ thể bất giác dán lên tay hần, nhưng nhớ lại cảm thấy có gì đó không ổn, muốn lấy tay của Vân Mị ra: "Vân Mị. Đứng."

"Cứ thử xem sao, nghe nói nó có thể trợ sản." Miệng Vân Mị khẽ cắn lấy lỗ tai của Triệu Đại Ngưu. Một tháng này hần không để ý đến da mặt theo Tiểu Tứ cố gắng học tập thuật phòng the, giờ đây dĩ nhiên phải triển lãm thành quả cho Triệu Đại Ngưu xem chứ. Có lẽ Tiểu Tứ nói có lý: muốn chinh phục một tiểu thụ thì đầu tiên phải chinh phục hần trên giường. Nói không chừng một ngày nào đó Triệu Đại Ngưu cũng có thể khẳng định một mực với mình như hoàng thượng đối với Tiểu Tứ, triệt triệt để để quên người đàn bà kia!

Thân thể Triệu Đại Ngưu ít ít nhiều nhiều cũng có chút khát vọng, hơn nữa Vân Mị nói có thể trợ sản, nên y cũng đơn giản vứt bỏ lời từ chối.

---oOo---

Nắng lá lừng thêm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com Please do no re-up, thanks!

81. Chương 81

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

82. Chương 82

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

83. Chương 83

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiên Hoa Thiên Đểu Sáp Ngưu Nhân

Tác giả: Thu Phi Thủy

Edit: Lồm

Chương 83

Y liều mạng kẹp chặt cái mông lại, ngăn cản chất lỏng sền sệt chảy ra càng lúc càng nhiều, nhưng việc sinh hài tử này không phải là chuyện y có khả năng khống chế.

"Oa ——" Trong lúc hoảng hốt y nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non. Cuối cùng cũng sinh rồi! Ý thức của y khôn ngoan thả lỏng, nhưng đau đớn kịch liệt theo sát sau đó liền quét đến. Y cắn chặt môi, nhắm một trận rồi một trận, đến khi đau đớn hoãn được một lúc y mới định mở miệng nói chuyện, lại lập tức thấy Tiểu Tứ ôm hài tử không cẩn thận trượt tay, thiếu chút nữa làm nó rớt xuống đất, cũng may y nhanh tay nhanh mắt mau chóng vươn tay tiếp được hài tử. Thế nhưng bụng đột nhiên vừa động, cơn đau bắt đầu kéo đến liên hồi. Không. Không được! Y rất muốn nắm chặt tay lại, nhưng trên tay còn đang ôm hoàng thái tử, tuyệt đối không thể làm hoàng thái tử bị thương!

Cảm thấy cơ thể Triệu Đại Ngưu từng chút một chấn động, Vân Mị lập tức nhận ra được điểm không thích hợp, khẩn trương hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Thấy trên trán Triệu Đại Ngưu toàn đầy mồ hôi, chỉ sợ đã nhịn lâu rồi! Con trâu ngốc này! Việc sinh hài tử sao có thể nhịn được chứ?

"Ta. Bụng." Triệu Đại Ngưu vẫn ần ần thấy hoàng thượng đã sinh thở dài nhẹ nhõm, hơn nữa nước ối đã vỡ rồi, sợ là không thể nhịn nại được nữa. Y đỏ bừng mặt lắp bắp nói: "Sợ là. sắp. Ô."

Làm sao đây? Trong tay y còn đang ôm hoàng thái tử, thân thể đau đớn không dám ngồi xuống, rõ ràng mồ hôi đã ướt đầm nhưng vẫn gắng gượng ôm lấy tiểu hài tử.

"Ngươi —— ngươi ——" Vân Mị tức đến không nói nên lời, trâu ngốc đến lúc này còn muốn nhịn sao? Y còn quan trọng hơn đám a miêu a cầu kia

Năng Lá Lùng Thêm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com

Please do not re-up, thanks!

Tiên Hoa Thiên Đểu Sáp Ngưu Nhân

Tác giả: Thu Phi Thủy

Edit: Lồm

nhiều! Hắn tức giận xách hài tử giống như xách một con chó con lên ném về phía mấy người còn đang mong đợi chờ ôm nó phía sau, đột nhiên thi triển yêu lực ôm lấy cơ thể cao lớn của Triệu Đại Ngưu.

Triệu Đại Ngưu ý thức được bên cạnh còn nhiều người như vậy, Vân Mị cư nhiên lại bế y lên, rất dọa người a! "Buông ta."

"Câm miệng!" Vân Mị quả thực phiền muộn đến sắp hộc máu, đã đến lúc này rồi con trâu ngốc này còn muốn giãy dụa cái gì!

Tiếng nói ra lệnh Triệu Đại Ngưu câm miệng cũng không phải kiêu ác thanh ác khí của hắn, mà trong đáy mắt của Vân Mị tràn đầy đau lòng và lo lắng, cho dù Vân Mị lo lắng cho hài tử trong bụng, nhưng giờ phút này y lại cảm thấy thật uất ức. Bỗng nhiên bên tai lại truyền đến tiếng kêu đau của hoàng thượng, Triệu Đại Ngưu không để ý đến đau đớn của mình quay đầu lại nhìn.

Lại nghe thấy Vân Mị nói: "Trong bụng còn có một đứa nữa, trước lạ sau quen, các người tự mình làm đi!"

Sao cơ? Trong bụng hoàng thượng còn một đứa nữa? Vậy đương nhiên hoàng thượng quan trọng hơn y nhiều, dù sao đây cũng là cái thai thứ hai của y. "Ta không."

Triệu Đại Ngưu đang định nói thì nhìn thấy Vân Mị hung tợn trừng mình. Vân Mị ôm lấy Triệu Đại Ngưu nhanh chóng bước đi, nếu không phải con trâu ngốc này sắp sinh hài tử, hắn nhất định sẽ lấy búa đập cho y ngất xỉu!

Vân Mị thi triển yêu lực mau chóng ôm Triệu Đại Ngưu về phòng. Ngay lúc đến trước cửa, Vân Mị cư nhiên lại hơi lảo đảo, Triệu Đại Ngưu nghĩ cũng biết mình nặng thế nào trong khi Vân Mị lại gầy yếu như thế, hắn ôm mình nhất định rất vất vả, liền giãy dụa muốn xuống, lại nghe thấy trên đầu truyền

Năng Lá Lừng Thềm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com

Please do not re-up, thanks!

Tiên Hoa Thiên Đểu Sáp Ngưu Nhân

Tác giả: Thu Phi Thủy

Edit: Lồm

đến giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi của Vân Mị: "Triệu Đại Ngưu! Người an phận một chút đi!"

Lúc này hoàng thượng khó sanh hần đã hao phí không ít yêu lực, hiện giờ lại thi lực nữa đã khiến thân thể hần chịu đựng áp lực quá tải, mà Triệu Đại Ngưu còn dùng sức giãy dụa như vậy khiến hần nhanh chóng không chống đỡ được!

Thật vất vả mới đặt Triệu Đại Ngưu lên giường, sắc mặt của hần cũng không đẹp hơn mấy so với sắc mặt Triệu Đại Ngưu. Hần cố nén cơn hoa mắt, hiện giờ vẫn chưa phải là lúc hần ngã xuống! Lạnh mặt giúp Triệu Đại Ngưu cởi quần mới phát hiện ra nước ối đã vỡ được một thời gian, thế nhưng tư thế đứng của y lúc này lại trợ giúp hài tử đi xuống, thai vị đã dời xuống không ít, sắp tiến vào sản đạo. Nhưng huyết khẩu vẫn khuếch trương chưa đủ để chứa đựng hài tử, như vậy rất dễ khiến cho lõi ra bị vỡ và xuất huyết nhiều.

Nghĩ đến đây, sắc mặt vốn đã tái nhợt của Vân Mị càng thêm khó coi. Hần đã sớm vứt lời dặn của Huyền Khanh lên chín tầng mây, biết rõ yêu lực của mình sắp đến cực hạn, hần vẫn không ngừng sử dụng lên bụng của Triệu Đại Ngưu để y an toàn mà sinh.

"Ô ——" Triệu Đại Ngưu không phát hiện ra điểm dị thường của Vân Mị, đau đớn trên bụng càng lúc càng dày đặc, y vốn không rảnh bận tâm đến những chuyện khác. Hai tay cố sức nắm chặt lại, gân xanh đáng sợ liên tiếp nổi lên trên nơi bằng phẳng phá lệ dọa người.

May mắn chính là đây đã là cái thai thứ hai của y, dù y rất không tình nguyện nhưng thân thể theo bản năng nhớ kỹ kinh nghiệm thống khổ lần đầu tiên, dùng sức đẩy hài tử ra ngoài.

"Triệu Đại Ngưu. Dùng sức. Hít sâu. Hài tử. hài tử

Năng Lá Lừng Thềm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com

Please do not re-up, thanks!

Tiên Hoa Thiên Đẩu Sáp Ngưu Nhân

Tác giả: Thu Phi Thủy

Edit: Lợn

sắp ra rồi." Câu nói của Vân Mị lúc mạnh lúc nhẹ, cảm giác còn vất vơ hơn Triệu Đại Ngưu.

"Hô — hô — ách —" Mà lực chú ý đã đặt toàn bộ lên bụng khiến Triệu Đại Ngưu quên đi hoàn toàn những chuyện xung quanh, y chỉ nghe thấy tiếng "Dùng sức" và "Hít sâu", cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, cắn chặt răng dữ dội dùng sức, dùng hết toàn lực đẩy hải tử ra.

Cảm giác hải tử thật lớn cuối cùng đã tiến vào sản đạo, mà Triệu Đại Ngưu cũng đã mở rộng vừa ổn, Vân Mị thoáng thở phào, thế nhưng hần lại bắt đầu thấy đau càng lúc càng nặng, trước mắt bắt đầu một trận lúc trắng lúc đen, rồi một tia chớp đánh qua thì một mảnh tối đen!

"Rầm" một tiếng, Triệu Đại Ngưu lập tức cảm giác có một vật nặng đè lên bụng y, mà đau đớn vốn khiến y khó chịu giờ như tăng lên gấp đôi.
"A —" Sao vậy. Chuyện này là sao?

"A ô —" Sợ chết cắn chặt môi của mình ý định nhờ đau đớn ở nơi khác hòa tan đi cơn đau trong bụng, y cố gắng giãy dựa nửa ngồi dậy, trong nháy mắt kia y lại quên đi đau nhức trong cơ thể, phát ra tiếng kêu tê tâm liệt phế: "Vân Mị —"

—oOo—

Nắng Lá Sừng Thềm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com

Please do not re-up, thanks!

84. Chương 84

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiên Hoa Thiên Đêu Sáp Ngưu Nhân

Tác giả: Thu Phi Thủy

Edit: Lợm

Chương 84

"Vân. Ô —" Lập tức thân thể vừa mất đi sự che chở của yêu lực Vân Mị, đau đớn trong chốc lát ào ạt xông tới đến mức này, Triệu Đại Ngưu mới biết được động tác nhìn như dư thừa của Vân Mị thì ra lại có hiệu quả như vậy. Y giãy dụa muốn đứng lên khỏi giường, một tay gắt gao bầu chặt lấy bụng mình, một tay liều mạng lay động Vân Mị, nhưng bất đắc dĩ Vân Mị thủy chung không phản ứng gì.

"Ô —" Mô hôi đau đớn khiến tâm mắt y trở nên mơ hồ. Y không thể thấy rõ tình trạng của Vân Mị, hơn nữa một trận đau đớn mãnh liệt làm cả người y đổ về phía trước, khiến toàn bộ thân thể y đều nằm úp sấp quỳ trên giường. Hai tay miễn cưỡng chống đỡ cơ thể dậy, phát ra tiếng cầu cứu mòng manh: "Ô — đến — Người đâu — ô —"

Nhưng âm thanh của y lập tức lại bị bao phủ trong tiếng đau đớn vô tình. Chỉ có thể trách bình thường y sợ người khác nhìn thấy bản thân mang thai mà cố tình nói Hoàng công công phân phó cung nữ thái giám không cần ở bên cạnh, hiện giờ — hiện giờ nếu Vân Mị có gì không hay xảy ra. Tất cả đều là lỗi của y!

Bụng càng lúc càng đau, đau đến không thể hô hấp được. Y nên làm sao đây? Vân Mị! Y rốt cuộc nên làm sao đây!

Bình tĩnh! Y phải tỉnh táo lại! Lúc này y hẳn nên ra ngoài gọi người đến..... Nhưng rõ ràng hài tử ở trong bụng mười một tháng không chịu ra giờ phút này lại phá lệ khẩn cấp, không đợi được mà giương nanh múa vuốt chui vào trong sản đạo. Triệu Đại Ngưu có thể cảm thấy rõ ràng bụng mình đang kịch liệt phập phồng, đau đớn cường liệt bị xé rách từ bên trong như từng chiêu trọng quyền dày đặc đánh vào y, khiến ý thức y trong nháy mắt tan rã, chỉ có thể ghé vào giường hết sức kéo lấy cái chăn, trong mông lung nhìn cái bụng mình từng chút biến hình, thai

Năng Lá Lượm Thêm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com

Please do not re-up, thanks

Tiên Hoa Thiên Đêu Sáp Ngưu Nhân

Tác giả: Thu Phi Thủy

Edit: Lợm

nhi hùng hồn đang dần tiến ra ngoài.

Ý thức mỏng manh nói cho y biết, giờ phút này y trước hết cần dốc toàn lực để sinh hài tử ra, chỉ có như vậy y mới có thể tìm người cứu Vân Mị!

Triệu Đại Ngưu nhin xuống cảm giác si nhục, thông thả hạ thấp cái hông, tư thế nửa ngồi nửa nằm, mở hai chân mình ra thật rộng — tư thế này khiến thai nhi thuận lợi ra ngoài. Theo từng cơn co rút mãnh liệt trong bụng đạo, thai nhi từng chút từng chút chen ra, mà trong lúc y kịch liệt thờ gáp, y có thể cảm nhận đầu của hài tử đã đến lối ra, run run vươn tay đến chỗ huyết khẩu khiến người ta phát thẹn kia, y hít mạnh một hơi rồi nín lại, tê hô một tiếng "A —", ngay tại huyết khẩu đang mở rộng kia một phen kéo hài tử trong cơ thể mình ra —

"Oa —" Sau khi nghe thấy một tiếng khóc vang, Triệu Đại Ngưu tựa như quả bóng da bị xì hơi, chưa kịp liếc nhìn tân sinh đã vô lực gục xuống.....

Không được! Còn chưa phải lúc nghỉ ngơi! Triệu Đại Ngưu mạnh mẽ giữ vững tinh thần, cắt đứt cuống rốn còn gắn liền với tân sinh, lại dùng sức kéo những thứ còn lại trong cơ thể ra — việc này mỗi lần đều là Vân Mị làm cho y, thế nhưng hiện giờ mất đi sự che chở của Vân Mị, y đột nhiên có một cảm giác chua xót!

Không kịp xử lý uest vật giữa hai chân, run run mặc quần, lão đạo chạy ra ngoài. Y chạy hồi lâu mới đựng được một cung nữ, nhưng còn chưa kịp nói gì, y kề sát mặt cung nữ nặng nề ngã xuống — hôn mê bất tỉnh!

Năng Lá Lưng Thêm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com

Please do not re-up, thanks

Tiên Hoa Thiên Đêu Sáp Ngưu Nhân

Tác giả: Thu Phi Thủy

Edit: Lợm

"Tĩnh tĩnh..... Tĩnh tĩnh....." Ai? Là ai gọi y? Vân Mị!

"Vân Mị ——" Triệu Đại Ngưu giật mình tỉnh lại, lập tức hoảng sợ nhảy dựng lên, định vươn người ra ngoài, lại bị một người đột nhiên kéo về, "Người định làm cái gì vậy!"

Triệu Đại Ngưu vừa nhìn thấy tâm cũng thả lỏng, thì ra là Huyền Khanh, mà giờ phút này trong lòng nàng đang ôm theo một tân sinh mới, khuôn mặt đỏ đỏ tròn vo thành một nắm, hẳn là hài tử bản thân vừa mới sinh hạ. Vân Mị! "Vân Mị đâu!" Y thất kinh hỏi.

"Không sao hết, vẫn còn chưa chết đâu." Huyền Khanh mỉm cười nói, "Người không nhìn xem nữ nhi mình mới sinh sao? Là một nữ hài tử rất được đó!"

"Nữ..... Nữ nhi?" Triệu Đại Ngưu một đôi mắt trâu mở cực lớn, không phải Vân Mị nói bộ tộc bọn họ đều là nam nhân sao? Y..... Sao y lại sinh được một nữ nhi chứ?

"Đúng vậy nha, thế nhưng thật là hiếm có, một thế hệ của phụ thân Vân Mị bộ tộc Sơn Mị không có nữ hài tử, huống chi nữ hài này còn phi thường gần với Sơn Mị thuần chủng, có thể nói là gần như thuần chất đấy!" Huyền Khanh không ngờ rằng Triệu Đại Ngưu lại thần kỳ như vậy, yêu lực của hài tử này cực cao, khó trách lại hoài thai lâu như vậy! "Người vẫn còn đang ở cử đó, tốt nhất là nằm trên giường nghỉ ngơi đi!" Huyền Khanh hài lòng nhìn bụng của Triệu Đại Ngưu, thật là một cái bụng tốt nha, lần sau nhất định phải đẻ y sinh thêm vài đứa nữa. Cái thằng A Nhị chết tiệt kia dám ăn cái loại thuốc tránh thai chết người đó, thiếu chút nữa là vĩnh viễn tránh thai —— nhân tài này thiếu chút nữa là không mang thai được nữa rồi!

Năng Lá Lưng Thêm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com

Please do not re-up, thanks

Tiên Hoa Thiên Đêu Sáp Ngưu Nhân

Tác giả: Thu Phi Thủy

Edit: Lợm

"Vân Mị! Vân Mị làm sao vậy!" Triệu Đại Ngưu còn không kịp tiêu hóa chuyện mình sinh được một nữ nhi vội vàng hỏi Huyền Khanh. Xem ra trong lòng y Vân Mị quan trọng hơn rồi, Huyền Khanh nhíu mày, quyết định nói toạc chuyện của Vân Mị, làm hẳn sau này không cần tránh thai nữa mà có thể gia tăng sản xuất để báo quốc.

"Tên đó hả....." Huyền Khanh cố làm ra vẻ thần bí mà ngậm ngừng làm tâm của Triệu Đại Ngưu cũng bị treo lên, "Yêu lực cạn kiệt, thiếu chút nữa bị đoạn khí, nếu không phải ta vừa kịp đến đây phòng chừng người đã biến thành quả phụ rồi."

Yêu lực cạn kiệt? Nhất định là bởi vì y! "Thực xin lỗi..... Đều do ta làm hại....." Triệu Đại Ngưu tự trách nói.

"Không liên quan gì đến người cả, nếu như là trước kia một ngày có đỡ đẻ mười đứa đi nữa nó cũng không có vấn đề gì!" Huyền Khanh hài lòng nhìn ánh mắt nghi hoặc của Triệu Đại Ngưu rồi nói tiếp, "Lần trước nó vốn bị đại thương đến yêu mạch, cư nhiên sau đó còn uống thuốc tránh thai....."

"Thuốc tránh thai?!"

---oOo---

Nắng Lá Lưng Thêm

Post duy nhất tại muadongthang10.wordpress.com

Please do not re-up, thanks

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-hoa-thien-yeu-sap-nguu-phan>